

Colecțiile Cotidianul.

LITERATURA 1 72

PEDRO ALMODOVAR Patty Diphusa

EDITURA **r** UNIVERS

Tocurui înalte, Vorbește cu ea, Femei în pragul unei crize de nervi sau *Volver* sunt numai câteva dintre filmele care l-au făcut cunoscut cinefililor pe Pedro Almodovar, cel mai important regizor care a făcut să se vorbească despre cinematografia spaniolă. Puțini știu însă că înainte de a face filme, cu celebra cameră *Super 8*, Almodovar și-a încercat mâna ca scriitor. A publicat, în tinerețea madrilenă, mai multe povestiri și articole apărute în reviste *underground* și multe dintre ele compun această carte hibrid, pe care nici autorul nu știe dacă s-o recomande ca eseu ori ca roman, *Patty Diphusa*.

Almodovar a trebuit să învețe să facă filme de unul singur, fără îndrumarea specialiștilor. Născut în 1949 la Calzasa de Calatrava, o provincie din Ciudad de Real, s-a mutat cu familia în Extremadura pe când avea opt ani și tot aici a fost școlit în licee religioase, conduse după regulile cât se poate de discutabile ale călugărilor pe care mai târziu i-a adus pe ecran. Entuziasmat de filmele americane care rula în micile cinematografe de cartier, la 14 ani se hotărăște să plece fără niciun ban la Madrid și să se facă regizor. Cum era de așteptat, nu i-a fost ușor: a acceptat tot felul de slujbe mărunte, a intrat într-o trupă de teatru, „Los Galiardos”, și a cântat chiar într-o trupă rock „Almodovar **y** Macnamara”. A debutat, în sfârșit, după antrenamentul cu scurt-metraje, cu *Pepi, Luca, Bon și alte fete de cartier* și cu un ritm de producții greu de egalat, a reușit să culeagă premii după premii, inclusiv două Oscaruri pentru *Volver*, chiar dacă nu pentru regie.

Titlul acestei prime scrieri invocă înadins celebrul *Venus în Furs* scris de Lou Reed pentru *Velvet Underground*, care, la rândul lui trimite la cartea austriacului Leopold von Sacher Masoch, deținătorul patentului literar pentru termenul „masochism”. Printre aventurile și cugetările unei dive porno din Madridul anilor '80, în carte își face loc și figura lui Andy Warhol, dar și toată ironia de care Almodovar e capabil, când vine vorba de cinema și chiar de propriul succes.

A lina Purcaru

PEDRO ALMODdVAR

Patty Diphusa

Traducere de LIVIA IACOB

Colecțiile Cotidianul LITERATURA

EDITURA \$ UNIVERS București 2008

Coperta colecției: Octavian Cociș

Coperta: Marius Matieș

Redactor: Diana Crupenschi

Tehnoredactare: Constantin Niță

Appreciezi calitatea. Filă cu filă. Alege un partener pe măsură!

PEDRO ALMODOVAR

Patty Diphusa

Patty Diphusa y otros textos Editorial Anagrama

Copyright © Pedro Almodovar, 1991 e Univers Publishing House, Inc, 2008

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin universe publishing house, Inc

ISBN 978 - 1 - 60257 - 097 - 9

cuvânt înainte

Când mă gândesc la soarta acestei cărți, mă gândesc, firește, la lista celor mai mari vânzări, iar când mă gândesc la asta, nu pot să nu mă întreb cărui gen îi aparține oare: e un roman sau un eseu? Nici măcar eu n-aș ști unde s-o încadrez: *Patty Diphusa*, *Venus din toalete* are câte puțin din amândouă. Acum, că a trecut timpul și am intrat într-un nou deceniu, Patty, cel puțin în ochii mei, este chiar prototipul fetei anilor optzeci.

Și tot strict din punctul meu de vedere, zorii anilor optzeci au fost îndrăzneți, căci și timpul, pe atunci, era mai generos cu noi. Nu numai că eram mai tineri și mai supli, dar și inocența noastră, setea de necunoscut ne făceau să ne aruncăm în toate cu capul înainte, bucuroși. Nu știam nici prețul lucrurilor, nici nu gândeam în termeni de rentabilitate. Nu aveam memorie, imitam tot ce ne plăcea și ne amuzam copios făcând asta. Nu exista nici conștiința solidarității, a vreunei familii politice, a apartenenței sociale, a generației și, cu cât plagiam mai mult, cu atât aveam impresia că eram autentici. Aveam o ambiție formidabilă, dar tocmai absența oricărei perspective răsturna situația. Drogurile nu-și arătasera încă decât latura lor ludică, iar sexul era ceva teribil de igienic.

Nu vreau să fac nicio generalizare, nu vorbesc decât despre mine și despre vreo sută de persoane, cel mult, pe care le cunoșteam (deși erau, fără-ndoială, într-un număr mult mai mare). Pentru acestea,

și în această atmosferă atât de deosebită, s-a născut și a crescut Patty Diphusa. La începutul anilor optzeci, trăiam în permanență în-Fabri-ca-lui-Warhol. Citind *Memoriile* lui Eddie Segwick, am înțeles până în ce punct, și asta abia peste zece ani, anumite cercuri madrilene semănau cu unele cercuri new-yorkeze.

Cercuri vicioase și fără scăpare, cum se cuvine.

Cei zece ani dinainte făcuseră din americani arbitrii scenei artistice și sociale, în timp ce noi încă încercam să ne smulgem din sumbrele și mirificele noastre mocirle; dar, cu excepția banilor și a concursurilor, aveam multe lucruri în comun. Rare sunt persoanele capabile să acționeze eficient care au înțeles acest lucru. Printre ele, una dintre cele mai eficiente a fost, incontestabil, Fernando Vijande, slăvit să-i fie numele, în timpul unei expoziții consacrate operelor recente ale lui Andy Warhol (linguri, cruci și pistoale), s-a aflat la originea întâlnirii dintre două lumi periferice, atât de îndepărtate și apropiate totodată, în fiecare zi, unii după alții, îi eram prezentați Zeului Warhol, la seratele date în cinstea lui, dar acesta nu acorda nimănui nicio atenție (nici mulțimii de oameni care lua parte la acele cocktailuri). Andy și-a arătat la Madrid chipul cel mai egocentric cu putință, afișând o detașare sigură, mulțumindu-se să fie prezent acolo unde era așteptat, lăsând impresia unei camere de luat vederi în care nu a fost încărcată pelicula. Cel mai mult îl interesau marchizele și mulțimea, poate eventualii cumpărători; de fapt cred că nimic nu-l interesa cu adevărat.

Am fost mereu considerat un Warhol spaniol, în timpul seratei date la familia March în cinstea lui Andy, m-a întrebat

bat din ce motiv. „Pentru că încă nu s-a găsit altceva de spus despre mine”, i-am răspuns.

„La prima vedere, nu semănăm deloc”, mi-a zis el. Răsărea strălucitor din miile de luciri ale faimoasei lui peruci de un blond platinat, iar eu, dintr-o clăie de păr încâlcit, negru ca smoala. „Probabil e pentru că în filmele mele apar mulți travestiți și drogați”, am răspuns eu insolent, conștient că vorbele acestea și rolul pe care eram pe cale să mi-l asum aveau ceva ridicol.

De ce amintesc, în prologul cărții de față, această întâmplare? Ah, da. Ca să demonstrez că Party Diphusa era chiar sora mai mică a mulțimii de rătăcite care populează filmele tandemului Warhol-Morrissey. Dacă aș fi știut bine englezește, asta aș fi încercat

să-i explic maestrului.

Să revenim însă la scena madrilenă în sânul căreia s-a născut Patty, pe vremea când eram cu toții niște necunoscuți, când n-aveam un ban în buzunar, dar când fiecare zi ne aducea o grămadă de noutăți. Cu Patty puteam să-mi însușesc aceste vești și, în treacăt, să mă dedau scrisului, activitate pentru care am simțit mereu o puternică înclinație. Am folosit-o pe Patty drept sprijin în numeroase ocazii; dar *La Luna* a fost cea care a constituit adevărata ei tribună. Fidelă reflectare a sentimentelor mele, Patty sfârșește prin a fi dezgustată de ea însăși și de toată această frivolitate. Faptul coincide cu perioada în care Movida începea să fie pe val. Petrecerile apăreau până și-n reviste, proiectele de discuri deveneau realitate, travestiurile erau la modă, iar bârfele umpleau primele pagini ale ziarelor. A dispărut la fel de spontan cum apăruse.

După câțiva ani, Jorge Herralde¹ mi-a propus să adun cronicile sale, așa cum fuseseră publicate în *La Luna*, fără

1 Directorul Editurii Anagrama.

adăugiri sau omisiuni, fidele epocii lor și sfidând astfel trecerea timpului. Astăzi mă încercă o adevărată plăcere să le văd strânse într-o carte, în vreme ce, în timpul scrierii lor, niciodată nu eram sigur că voi putea alcătui capitolul următor.

Din toate personajele feminine care s-au ivit de sub pana mea, Patty mi-e cea mai dragă. O tânără înzestrată cu o asemenea poftă de viață încât nu doarme niciodată, naivă, tandră și grotescă, geloasă și narcisistă, prietenă cu toată lumea și prețuind toate plăcerile, întotdeauna gata să vadă numai partea plină a paharului! Cineva care, pentru că nu analizează lucrurile decât la suprafață, sfârșește prin a extrage înțelesul lor cel mai adânc. Patty fuge de singurătate și o face cu mult umor și bun-simț.

Paty, care se înscrie în descendența rățăcitelor lui Warhol-Morrissey și a celei dintâi Divine (*Pink Flamingos* și *Female trouble*), datorează mult și acelei Lorelei de Anita Loos și lui Holly Golightly (*Mic dejun la Tiffany*); nu mi-ar dispăcea nici să cred că are ceva din tonul imoral și malefic al lui Fran Lebowitz (*Viață citadină*), fără a uita de Dorothy Parker.

Fără să am pretenția de a o compara cu femeii astfel de femei ilustre, nimic nu mă împiedică să amintesc aici că ele nu sunt străine de nașterea lui Patty Diphusa.

Cât despre alte texte, și ele aparțin aceluiași deceniu și fac inevitabil referire la viața și la meseria mea. În cele patru capitole intitulate „Sfaturi pentru a deveni un cineast de renume internațional”, nu ezit să-mi iau în derâdere propria carieră. *Autointerviu*, deși scris în 1984, este încă de actualitate, în măsura în care aş fi în stare să-mi redobândesc dezinvoltura de-atunci.

Nașterea lui Dada este. un text foarte vechi de care sunt foarte mândru. *Sexeris pe vânt și Un început reușit* 8

sunt porunci cărora le-am răspuns cu suficient de multă clasă. Restul nu e decât „umplutură” menită să potolească foamea fanilor.

În concluzie, nu-mi rămâne decât să vă cer să citiți această carte cu aceeași lipsă de pretenții care a vegheat la scrierea ei.

PATTYDIPHUSA

EU, PATTYDIPHUSA

Pentru o persoană ca mine, care are atâtea lucruri de spus, cel mai greu e să începă. Ei bine, mă numesc Patty Diphusa și mă număr printre acele femei care „fac” epocă. Ce meserie am? Sex-simbol internațional sau stea internațională porno, luați-o cum vreți. Fotoromanele și mai multe filme de-ale mele, turnate pe peliculă de opt milimetri, s-au vândut foarte bine în Africa, Portugalia, la Tokyo, în Soho și în talciorurile Madridului. Critica de specialitate afirmă că rolurile mele erotice au în ele ceva inclasabil care mă face unică și pe care, în orice caz, lumea n-are obiceiul să-l vadă în acest gen de subproducții. Alfonso Sánchez a fost foarte drăguț cu mine: „Când faci o felație, spectatorul nu remarcă decât ochii și gura ta”. Se pot spune vrute și nevrute, dar eu sunt, înainte de orice, o actriță. De ce s-o ascund? Și-apoi, să nu ne fie teamă de cuvinte: nu numai că am un trup care-i înnebunește pe bărbați, dar sunt, în plus, și deșteaptă, însă nu arăt asta decât din când în când. Nu este de dorit să dezvăluim populației masculine că, sub înfățișarea de păpușă-Barbie-super-star, o femeie poate ascunde o mare inteligență. Deși uneori e mai bine să tragi cartea cea mare. De exemplu, ca în timpul acelei serate când l-am întâlnit pe directorul revistei *La Luna*.

— O revistă ca toate celelalte, mi-a spus el cu ironie...

— Îmi place revista dumitale, i-am replicat eu prompt.

— Dar cum e posibil? Nici n-a apărut primul număr!

— Asta nu contează. Când ceva îmi place, îmi place din prima!

Eram atât de convingătoare că s-a simțit obligat să mă flateze.

— Te admir mult, Patty. Ultimul tău fotoroman, *Târfele gemene*, o sărbătoare pentru spirit, și câtă subtilitate în prostul gust! De ce n-ai scrie și pentru noi? Țara asta s-a schimbat mult în ultimul timp. Astăzi n-ar mai șoca pe nimeni faptul că o regină porno are o cronică într-o publicație lunară.

Bineînțeles, am acceptat. Când ți se face o propunere atât de plăcută, doar n-o s-o refuzi! Ca toate femeile de teapa mea, am simțit întotdeauna că am suflet de scriitor!

Cu o mică deosebire, totuși: când o fată ca MINE se lansează în scris, face întotdeauna afirmații filosofice; uitați-vă la *Lorelei* de Anita Loos: pur și simplu filosofie. Ce contează că tocmai persoana în cauză e de fapt subiectul cărții pe care-o scrie! În ciuda vârstei mele fragede, am cunoscut mulți oameni, dar cea pe care-o cunosc cel mai bine rămân tot eu. Cred că-i mai cinstit, față de cititor, să vorbești despre ce știi. Directorul revistei mi-a și dat o idee: „Scrie despre o temă de actualitate”, mi-a zis. M-am gândit imediat: actualitatea este capacitatea de a acționa. Iar eu am o doză strașnică de actualitate: eu sunt actualitatea! De îndată m-am convins că subiectul cel mai potrivit și mai interesant sunt chiar eu. Sunt fericită că m-am gândit la asta: nu e numai actual, ci și original; până arunci, nimănui nu-i venise ideea să vorbească despre mine.

Bineînțeles, o să scriu despre lume, despre viață, cum se va dori. Adică voi vorbi și despre prietenele mele, Mary Von Etica și Addy Poasa. Ele sunt foarte superficiale și mai 14

degrabă monstruoase, dar, cum își petrec mai toate nopțile pe stradă, sunt o adevărată mină de informații.

Principala virtute a lui Von Etica e inutilitatea: n-a făcut niciodată nimic în afară de faptul că s-a machiat și s-a arătat pretutindeni... își dă cu lac negru pe unghii și nu le-a mai tăiat de patru ani. Sunt la fel de lungi ca degetele ei. Lungimea unghiilor a imprimat un sens vieții, vreau să spun că a paralizat-o. Nu poate face nimic cu mâinile, poate numai să fumeze și să-și admire degetele amuzându-se copios. Nu poate nici măcar să dea un telefon. Von Etica nu putea ghici că, lăsându-și ghearele să-i crească, viața ei avea să se reducă la esențial, ca și cum devenise dintr-odată cu adevărat inteligentă. Dintr-un motiv care-mi scapă, majoritatea femeilor sunt condamnate la o viață banală: prostituție, terorism, creșterea copiilor, gimnastică. Pentru Von Etica, totul s-a schimbat: neputând să-și folosească mâinile,

nu poate decât să fumeze, să bea și să râdă cât e noaptea de lungă. Asta numesc eu o viață redusă la esențial, în plus, se îndoapă cu tot felul de cofeturi, cu Raider, Lion și Nuts. Aș mai adăuga că tot din pricina unghiilor dă dovadă de așa de puțină sensibilitate și detestă fructele de mare.

Addy Poasa se mai numește și „agenția Tass” pentru că are-o poftă de bârfă ceva de speriat. Uneori, ies cu ea și, cum e de-a dreptul obeză, nu trecem niciodată neobservate!

Și ea lucrează în domeniul fotoromanelor. Joacă întotdeauna rolul unei matroane de bordel sau al mamei cine știe cărei fete. Până și ea spune c-ar fi o Mae West a cinematografului spaniol. Cred mai degrabă că nu poate fi mai presus de Isabela Garcés din filmele lui Marisol.

Mi-aș dori ca paginile-acestea să fie suficient de instructive. De-aceia voi vorbi despre Tass și Mary, fiindcă ele reprezintă, pentru mine, genul de femei cu care nu trebuie deloc să te asemeni.

N-am spus că, atunci când directorul de la *La Luna* mi-a propus să scriu la revista lui, mă aflu la o petrecere dată în cinstea lui Andy Warhol. Cineva îi telefonase la New York și-i spusese că, dacă voia să vină să-și petreacă o seară la Madrid, cheltuielile de călătorie și hotelul i-ar fi fost plătite. Răspunsese că va veni. Doar nu se refuză o invitație la petrecere, oricât de absurdă ar fi ea. Cu cât erau mai absurde petrecerile, cu atât îi erau mai dragi. Cea care se organizase aici avea toate șansele să-i placă! Christopher Makos, fotograful care-l însoțea (este întotdeauna însoțit de un fotograf, în caz că-i scapă ceva), mi-a spus că Warhol nu venise doar pentru petrecere, ci și ca să mă cunoască, îi căzuse în mâini fotoromanul meu cel mai murdar, *Sărutul negru*, și-avea halucinații cu mine. La Barajas, chiar le-a declarat ziaristilor că femeia care-l influențase cel mai mult ca cineast și pictor era Patty Diphusa, adică eu. Pare-se chiar că un efeb spilcuit ar fi mers la celebra Factory din New York cu un exemplar din *Sărutul negru* și unul dintre filmele porno turnate pe peliculă de opt milimetri în care am jucat, afirmând că el însuși le scrisese și le regizase!

— Scenariul și regia nu mă interesează deloc, dimpotrivă, mă dezgustă. Dar Patty Diphusa e un geniu. Dacă Patty Diphusa ar fi trăit în America, ar fi avut propriul ei program TV, asta cred eu că i s-a replicat efebului spilcuit.

Nu știu, dar, probabil că după ce primisem atâtea complimente

din partea creatorului artei pop, o să merg în Statele Unite să-ncerc ceva.

Uf! E incredibil cât sunt de creativă. Fără să-mi dau seama, am scris mai mult de două foi fără să spun nimic, în fine, voiam doar să mă prezint, în paginile următoare, voi avea ocazia să-mi deschis inima în fața voastră, căci până și un sex-simbol are inimă...

REALITATEA IMITA PORNOGRAFIA

Am încheiat capitolul precedent afirmând că până și-un sex-simbol are inimă. Făceam, evident, referire la mine. Nu știam pe-atunci câte lucruri false spunem când scriem, e ceea ce criticii numesc creație. Un lucru e sigur: sunt îndrăgostită. Ați citit bine: îndrăgostită. Am să vă povestesc cum s-a întâmplat. Tocmai sosisem la Ibiza cu prietena mea, imposibila și surprinzătoarea Addy Poasa, pe care heroina n-a ajutat-o să slăbească nici măcar un gram. E incredibilă fata asta, e singura *junkie* pe care-o știu care a rămas grasă! În realitate, s-a aruncat temeinic în brațele heroinei ca să nu rămână pe dinafară sau, cum spune chiar ea, „pentru că este o femeie amatoare de experiențe”. Dar drogurile tari i-au reușit atât de bine încât are, uneori, un aer la fel de flasc ca și o farfurie cu tocană de intestine preparată ca la Madrid. Nu vreau să-i dedic însă prea multe rânduri: ea nu-i suficient de comercială... eu, da.

De-abia coborâte din avion, am aflat că acolo avea loc o expoziție consacrată picturii algeriene de avangardă și că ea era urmată (expoziția, nu pictura) de o petrecere la o casă din Puerta de Hierro. Aș minți dacă aș spune că mă interesează pictura avangardistă algeriană, dar îmi oferea ocazia să mă laud cu bronzul meu autumnal și, țin s-o precizez, natural. Am ajuns destul de târziu și destul de afumate. La intrare l-am întâlnit pe costus. Nu-ncăprea nicio îndoială: noua pictură algeriană plagia tânăra pictură madrilenă! Am încercat să schițez un gest, ca pentru a-i spune că nu era pe gustul meu, dar cel mai mult mă interesa de fapt să capăt adresa petrecerii. Ca întotdeauna, Addy și-a făcut loc într-o mașină fără să fi fost invitată. Și m-a lăsat baltă acolo, sprijinindu-mă de ușa de la intrarea în galerie.

În clipa aceea doi tineri s-au apropiat de mine. Te conducem la petrecere? Le-am răspuns că eram de acord, dar că înainte de asta trebuia să vomit aici, pe trotuar. Uf, după asta m-am simțit mult mai bine. În mașină era atât de cald încât am ațipit imediat; dormeam atât de profund că nu eram deloc atentă la cei doi.

eu nu semăn deloc cu dewi sukarno care atrage mereu atenția asupra seninei sale frumuseți și elegante. Mă număr printre femeile care, pur și simplu în orice clipă, de pildă după ce au pregătit o gustare bunicică, sunt în stare să-i scoată din minți pe bărbați. Uneori uit că sunt o adevărată bombă sexuală și, cu o bombă ca mine, unii bărbați mai uită de bunele maniere, în special când abia au ieșit din închisoarea unde fuseseră aruncați pentru crimă cu premeditare, iar numai mirosul de fofoloancă e de-ajuns ca să-i facă să-și piardă stropul de rațiune care le mai rămăsese. Vreau să spun că, atunci când am intrat în mașină, am adormit într-o clipă, iar când m-am trezit nu mă afluam într-o luxoasă vilă din Puerta de Hierro, ci într-o casă bătrânească de țară, întinsă pe pământ ca o zdreanță învechită, semănând cu o cântăreață punk, cu clitorisul adormit atacat de un mădular devastator. Și totuși, n-am început să țip pen-tru-atâta. Nu-s chiar așa de idioată, dar am pus întrebările cuvenite. „Unde mă aflu?”, „Ce cauți aici?” Drept răspuns, am primit un pumn în plină față și un salut de genul „Nu mai face pe proasta. Ai vomat ca să ne provoci. Târfa”. E întotdeauna 18

flatant să-i vezi pe bărbați „înebuniți de dorință” pentru tine, dar trebuie să recunosc că mi-a fost frică.

În timp ce unul mă penetra, celălalt mă ciupea de sâni ca și cum ar fi vrut să se convingă că nu erau falși, în ciuda circumstanțelor, mi-am pus la lucru tot farmecul și le-am spus să nu-și facă griji: vom face, farmecele mele și cu mine, tot ce doreau. Fără-ndoială, buna mea educație i-a scos din minți. Nu sunt atrasă în mod deosebit de morbid și, cum nu e pentru prima oară când sunt violată, nu voi povesti chiar totul în cele mai mici detalii.

Pe scurt, unul ieșise din închisoare și puțin a lipsit să nu mă ia drept maică-sa. Celălalt, în afară de faptul că era homosexual, era timid și mă văzuse prin tot soiul de cluburi. Felul meu de a fuma îl fascina pe cel dintâi, care se îndrăgostise de mine și mă idealizase. M-am prins repede că cel de-al doilea era îndrăgostit de prietenul lui din cea mai fragedă pruncie, îi promisese, cu ocazia ieșirii din închisoare, un cadou care să fie ce-i-plăcea-mai-mult-pe-lume: adică EU. îi înțelegeam, bineînțeles, dar prefer, în general, ca lucrurile să fie făcute într-un mod mai civilizat; mă deranjează ca VIAȚA reală să fie ca în fotoromanele porno, în final, devine plictisitoare această realitate care imită pornografia, mai ales dacă eu joc rolul principal. După ce m-a insultat,

cum i-ar fi plăcut s-o înjure pe maică-sa, Asasinul i-a spus celuilalt să mă-fută, iar celălalt i-a răspuns c-ar prefera să se masturbeze privindu-ne, la care Asasinul i-a replicat că eram cadoul lui, de care însă prietenul lui nu era în stare să se folosească, și, cum lucrurile stăteau așa, l-ar împărți cu el bucuros. Cum celălalt însă nu înțelegea, Asasinul îi explică: își va vârî mädularul în pizdă în același timp cu el! „Nu știi dacă e suficient loc pentru amândoi”, am insinuat eu. Asasinul mi-a mai tras un pumn ca să mă facă să tac. Trebuia neapărat să mă concentrez asupra unui exercițiu de relaxare: mă gândeam că mă aflu pe o insulă pustie, stând goală la soare, scăldată de zgomotul mării și mângaiată de briza Caraibelor.

Nimic mai firesc decât să fiu violată de doi psihopați. Dar să mai fiu și-abandonată într-o casă la țară, în zori, cu o față de vampir din filmele mexicane, asta-i de-a dreptul insuportabil! Așa că le-am zis că le mai rămăsese, acum că mă violaseră, să mă ducă înapoi acasă: simțeam nevoia să fac o baie, și-n gaura asta uitată de lume nu erau taxiuri! Mi-au răspuns atunci că nu-ndrăzneau să mă privească în ochi și că preferau să uite tot ce se-ntâmplase, să uit și eu totul. Nici măcar în *Târfele gemene*, unul dintre celebrele mele fotoromane, n-aveam un aer așa de respingător. Am găsit remarca respectivă foarte neplăcută și-am înțeles că, în anumite situații, femeile n-au decât o singură soluție: să devină feministe. Și mă aflu chiar într-una din acele situații. Nu pentru că m-aș fi temut să nu-ntâlnesc alți doi psihopați, nici măcar de frică să nu mă violeze ei încă o dată în noaptea aceea. Nu: mă-ngrijora că nu știam cum să mă întorc acasă. Doar n-o să vă învăț pe voi: toată lumea știe ce probleme are transportul în comun din Madrid!

Am zărit o lumină care licărea în depărtare și, cum am reflexe rapide, m-am aruncat imediat în calea mașinii pentru a o obliga să oprească. De când cu sosirea extratereștrilor, oamenii nu se mai miră când trebuie să ia autostopiști în circumstanțe stranie... Am dat peste-un tip. „Ce-ați pățit?”, m-a întrebat. „Lăsați-mă să urc și-o să vă povestesc tot”, i-am răspuns. Și i-am povestit totul, chiar și ce nu se întâmplase. Nu mai era vorba de niște simpli asasini, ci de un grup basc de *heavy-rock*, toți foarte solizi, vânjoși, cu ochi frumoși, bărboși. Am adăugat chiar că unul dintre violatorii mei era fratele lui Miss Spania '83 care, cum știe toată 20

lumea, e bască. Și, pe lângă faptul că erau rockeri, trebuie să fi

fost și teroriști. Mă prezentam foarte bine, ca una dintre Preotesele Viciului din *sale* de pasolini. Eram așa de explicită încât ajunsesem chiar să mă excit gândindu-mă dacă nu cumva lucrurile s-au petrecut într-adevăr așa în acea noapte. Pentru că eu, știți dumneavoastră, nu știu dacă v-ați dat încă bine seama, dar sunt o femeie care nu se teme de plăcere. Tot pălăvrăgind, i-am pus tipului mâna pe prohab și mi-am dat seama că și el era aproape la fel de excitat ca și mine, ticălosul! Cum nu eram departe de casa de la țară, paradisul iubirii libere, am făcut dragoste. Mi-a spus să fiu atentă, să nu-i las semne, pentru că era un băiat... foarte sensibil. A mers bine. La sfârșit, în timp ce ne îmbrăcam, mi-a mărturisit că era prima oară când lingea o pisicuță... mărturisire care pe loc m-a înmuiat. eu, cea mai modernă, cea mai expertă, cea pe care nimic n-o mai emoționează, nici măcar cuvintele însoțite de ceva în plus, de genul unui pumn de diamante, de pildă, ei bine, de astă dată am fost emoționată. Deși sunt o vedetă porno, sunt îngrozitor de sentimentală.

Când m-a condus până la ușa casei, iar eu i-am spus: „Ai două minute să mă dezamăgești. Cred că m-am îndrăgostit de tine”, mi-a răspuns; „Sunt căsătorit și am doi copii”. „Dar asta nu mă dezamăgește. Mi-aș dori să fiu dezamăgită ca să pot dormi liniștită în noaptea asta fără să mă gândesc la pula ta”. L-am sărutat. Mi-a cerut încă o dată să nu-i las urme. Am continuat să-l găsesc la fel de delicat. „Dă-mi numărul tău de telefon, în caz că voi avea chef să te văd. Notează-l pe-al meu. De când am împlinit nouă ani, bărbatii n-au încetat să-mi dea târcoale. Ce părere ai despre asta?”, i-am zis dintr-o răsuflare, întrebările nu sunt niciodată indiscrete, dar răspunsurile pot fi, uneori. „E-n regulă. Te las. Simt nevoia să fac o baie”, am adăugat.

Și ne-am despărțit, în timp ce făceam baie, m-am gândit din nou la noaptea aceea. Imaginile mi se perindau prin fața ochilor ca și când m-aș fi drogat. O imagine stăruia totuși: *Nu mai linsesem niciodată o pisicuță înainte de-a ta. Nu mai linsesem niciodată o pisicuță înainte de-a ta...* Nu-mi puteam scoate asta din cap. Oare ce credea despre mine? Sunt sigură că m-a considerat o târfă. Se înșală. Sunt doar o femeie cu o viață agitată. O să-l sun mâine să-i spun asta. Cum vă puteți da seama, sunt nebună după el. Nu mă interesează nici să stăpânesc lumea, nici orice altceva. Nu mă gândesc decât la un singur lucru: la El. Repet, sunt dependentă de el. Mi-a intrat în suflet.

SCENĂ DE MENAJ ÎN TOALETA UNEI DISCOTECI

Am făcut o baie cu argilă. Când mă violaseră, cu câteva ore înainte, în casa de țară, adevărul e că eram plină de noroi, dar nu-i același lucru. Dacă aveți de ales, vă recomand argila pentru piele. E ca și cum o mască v-ar acoperi tot corpul. Când ești un sex-simbol, așa ca mine, nu-i de ajuns să ai o nutrișoară drăguță. Esențial rămâne totuși trupul. Sunt suficient de rezistentă, dar mă simțeam obosită, în orice caz, amintirile mă țineau trează. Iar dușul după baie, cum știe fiecare, tonifică. M-am parașutat deci spre club.

Ploua. O dată ieșită în stradă, mi-am zis: „Cel puțin nu ploua când m-au violat”. Găsesc întotdeauna un motiv ca să rămân optimistă. Deși sunt sex-simbol, sunt suficient de echilibrată. Ploua torențial. Un doamnă psiholog îndrăgostită de soțul ei și cu copii ar fi stat acasă. Dar prudența nu-i punctul meu forte, și-apoi nu cu asta se câștigă bani frumoși. Acum câteva zile, mi-am cumpărat un video, dar tot nu știu cum merge. Când o să-l stăpânesc la perfecție și-o să am multe casete, îmi va fi, probabil, ca un adevărat soț, care va ști să umple ceasurile pierdute și mă va împiedica să ies în nopțile furtunoase, în căutare de aventuri. Pentru moment, n-am casete care să știe să mă țină-n pat.

Pe ringul de dans, oamenii se legănau, iar cincisprezece băieți mă priveau cu insolență. Le puteam citi în ochi: „E

Patty Diphusa, marea vedetă internațională”, însă niciunul dintre ei n-a îndrăznit să se apropie. „E un sex-simbol, nu-i chiar oricine!” Câteva secunde mi-au fost de ajuns ca să-mi fac o părere. Unul singur a făcut clic. Nu dansa, dar, tot vorbind cu o adolescentă obscenă, își mișca mușchii în ritmul muzicii. Urmărindu-l, am ghicit că era un bun dansator. Când sunt în călduri, sunt foarte „receptivă”, în acele clipe puteam prezice viitorul oricărui om politic. Băiatul acela avea ceva anume care mă atrăgea. Și nu vorbesc de pachetul care-i umplea prohabul, nici de brațele care păreau o adevărată uzină de vitamine. Nu, era cu totul altceva. Dar nu știam ce.

Îmi plăcea mult să-i privesc pe oameni dansând. Aveam chef și să-l admir pe el. Adolescența obscenă mi-a cerut o țigară.

— N-am, dar știu de unde se pot cumpăra. Ține. Adu-mi un pachet și ia-ți și tu una.

I-am dat o bancnotă. Și-am rămas singură cu băiatul. Acum eram sigură, îl mai văzusem și-n altă parte. Avea el ceva, poate mirosul lui, modul de a-mi spune „salut”, surâsul. Nu știu... I-am spus:

— Dacă dansezi pentru mine, îți dau tot ce vrei.

— O să dansez, dar n-am nevoie să-mi dai nimic, îmi place să dansez, și asta mi-e de-ajuns.

Tina Turner s-ar fi umezit toată văzând ce făcea frumosul ăla pe ultimul ei cântec. Și dacă Prince l-ar fi văzut dansând pe-al său *Dirty Mind*, n-ar fi ezitat să facă un turneu gratuit în Spania, numai ca să ia micul dejun cu el. Într-un cuvânt, băiatul ăsta era un spectacol în sine. Părea ieșit direct din „Juventud Baila”. Dacă ar fi dansat o jumătate de oră, ar fi putut deveni plictisitor, dar nu era cazul, iar cele cinci minute pe care tocmai mi le oferise erau o injecție intravenoasă cu tărie. N-a fost o idee proastă să-i cer să danseze. S-a apropiat de mine. 24

— Am luat amfetamine... Aș putea dansa toată noaptea. Aș putea face absolut orice.

— Vino, i-am spus luându-l de mână și încercând s-o evit pe adolescența obscenă care cobora din capul scărilor. Am o datorie la tine. Vreau să-ți fac un cadou.

Și l-am dus în toaletă. Am intrat la bărbați și ne-am încuiat acolo. M-a întrebat:

— Despre ce-i vorba? Ai cocaină?

— Da.

Și zicându-i asta, m-am repezit să-i închid gura ca să nu mai ceară alte droguri. La capitolul droguri, tinerii sunt insațiabili, în timp ce buzele lui se lipeau de-ale mele, l-am dezbrăcat. viața este trecătoare. Uneori n-avem altă soluție decât să facem mai multe lucruri deodată dacă vrem să profităm la maxim de viață!

— Să nu-mi lași semne, îmi zise.

— Ți-e rușine? Sunt rănila războiului, decorațiile pe care ți le oferă ambasadoarea plăcerii. N-ar trebui să-ți fie rușine cu ele, dimpotrivă.

— Fiecare cu angajamentele lui.

— Știu. Și cel mai rău lucru pentru o fată liberă e să dea tocmai peste bărbați care au fost luați!

Oare cum a făcut să-mi ridice fusta până la subțiori în timp ce mă străduiam să-i bag în cap concepte așa de importante și-l ajutam să-și dea jos pantalonii, până la genunchi? Habar n-am. Sigur e doar că a făcut-o și că n-o voi regreta niciodată. Locul nu ne permitea să facem un 69, cum, firește, simțeam impulsul. Am hotărât s-o facem fiecare pe rând. El a înșenuncheat. După ce m-a lins cu nesaț, și-a ridicat capul și mi-a mărturisit:

— E pentru prima dată când ling o pisicuță.

— Și tu!

— Ce vrei să spui?

— E pentru a doua oară în noaptea asta când mi se spune asta. Ca și despre semne, începe să mi se facă lehamite.

Nu era cazul să-mi sară muștarul acolo și, cum sunt o fată echilibrată, am preferat să mă gândesc că violatorii îmi purtasera noroc.

Oricum, nu era momentul pentru tergiversări. Conduasă de un simț înnăscut ai dreptății, am îngenuncheat și i-am mușcat cu poftă, în joacă, glandul. Părea la fel de fericit ca și mine.

— Amfetaminele sunt divine, i-am zis.

Am făcut tot ceea ce două persoane care au un strop de bun-simț și care sunt pline de vitalitate pot face într-un metru pătrat de W.C. Abia ajunsesem la cel de-al treilea orgasm când bătu cineva la ușă.

— Ocupat! am strigat.

— Aici e-o orgie. Dacă vrei să participi, îți deschidem ușa, spuse partenerul meu.

Cum se poate lesne constata, e-un tip foarte deschis. N-am spus nimic, nu era momentul s-o fac pe sclifosită. Am deschis ușa și ghici cine era?

Tipul-care-mă-culesese-din-casa-de-la-țară-după-ce-psihopații-mă-vio-la-seră-când-unul – dintre-ei-tocmai-ieșise-din-închisoare. Dialogul care a urmat suna cam așa:

— Tu? a spus vizitatorul.

— Tu? l-am întrebat eu după ce l-am recunoscut.

— Iar tu? m-a întrebat el după ce m-a recunoscut.

Ca întotdeauna când mă aflu într-o situație neplăcută, m-am comportat în modul cel mai firesc cu putință.

— Intră și fă-te comod cum poți. Ai sosit la momentul potrivit.

— Mulțumesc mult, îmi răspunse el pe-un ton agresiv. Părea furios. „Mă iubește, am crezut. Și nu-i place să mă vadă prin closete cu altul”. Chiar dacă sunt flatată, nu-mi uit 26

niciodată condiția de femeie liberă. Așa că i-am reproșat pe un ton suficient de „feminist”:

— Ce s-a întâmplat? Te deranjează că mă culc cu altul? Nu se descurajă și-mi răspunse prompt:

— Da, mai ales dacă celălalt e logodnicul meu.

— Ce? Nu ești căsătorit?

— Ba da, cu mine! explică dansatorul scoțându-și mădularul din mine și băgându-l la loc în pantaloni.

— Unde v-ați cunoscut?

Venise acum rândul tipului din club s-o facă pe ofuscatul:

— Scuzați-mă. Nu-mi plac scenele de menaj. Sunt prea modern pentru asta.

— Nu pleca, zise noul venit, cel care mă luase din casa de la țară. Eu mă simt stingherit, nu tu.

— Ba nu, eu sunt în plus. Te-aș fi putut aștepta acasă. Ai spus că te-ntorci din călătorie pe la miezul nopții.

— Îngăduiți-mi să fiu generoasă încă o dată, le spusei eu foarte demn, fără niciun strop de orgoliu, nu-mi plac bărbații orgolioși. Plec eu. O să mă uitați repede. Am fost atentă să nu vă las semne.

Apoi am ieșit din discotecă.

Pe scări, o mulțime de tineri m-au privit, dar niciunul n-a îndrăznit să-mi vorbească. Probabil că o anumită decepție se putea citi pe chipul meu. În stradă, nu mai ploua. Fidelă devizei mele, nu doream să văd decât partea bună a acestei aventuri... Era frig, dar simțeam nevoia să mă plimb și să mă gândesc pentru o clipă, înainte de-a lua un taxi, am încercat să fac un bilanț al serii... Șase jointuri, patru bărbați, toți nebuni după mine. Și eu întorcându-mă singură acasă! Dar nu-mi păsa. Prefer să fiu o fată independentă decât să fiu cu un asasin proaspăt ieșit din închisoare și prietenul lui ciudat sau cu un cuplu bisexual lipsit de capacitatea de a improviza. M-am gândit: „Când ajung acasă, o să-mi fac o supă Campbell din coadă de vacă, e foarte reconfortantă”. Faptul că locuiești singură poate avea și avantaje dacă știi să te organizezi.

„Uite-un taxi, o să-l iau. Nu se știe niciodată, poate că șoferul?”

UN KIL DE FRUCTE DE MARE

(capitolul meu preferat)

Am urcat în taxi. Șoferul era un amestec de Robert Mitchum și Sean Connery. Un dur, în definitiv. Mi-au venit în cap niște cuvinte, cuvinte pe care le citisem undeva, pentru că eu citesc mult. Nimic nu-mi face mai mult chef de citit decât să văd pe cineva citind în autobuz, în sălile de așteptare sau într-un snack-bar. Am citit cuvintele următoare peste umărul cuiva, într-o cafenea: „Norocul aparține celor

îndrăzneți”. eu eram singură, or, eu sunt îndrăzneată și ceva bani nu mi-ar strica, în plus, ciudata scenă conjugală la care tocmai asistasem mă excitase. Tot ceea ce mă descumpănește mă stimulează. Atunci pot face absolut orice, numai să mă întorc acasă nu. Casa nu e făcută decât pentru somn, reflecție sau duș: făcusem deja un duș și reflectasem suficient pentru o noapte!

— Unde mergem? mă întrebă șoferul de taxi cu siguranța unui profesionist al volanului.

— Nu știu.

Radioul mergea și ploua din nou.

— Iar blestemata asta de ploaie, se plânse ele cu o anumită indiferență.

La radio, weather girls cântau *It's raining men. Alleluia.*

— Da, am aprobat eu. E pe cale să plouă cu bărbați.

— Ce spunei? (îmi vorbea de parcă tocmai suferisem o lobotomie.)

— Cântecul de la radio zice că „e pe cale să plouă cu bărbați”. Nu vorbiți engleza?

— În noaptea asta, încă nu. Era un dur, v-am zis eu bine...

— Vreți să mergeți undeva anume sau vreți numai să-mi demonstrați că nu sunteți mută?

Nu știu ce făcea individul ăsta la volanul taxiului său: era Dashiell Hammet în carne și oase! Ce conversație! Eram în al nouălea cer, dar nu voiam s-o arăt.

— Duceți-mă undeva pe drumul cel mai lung.

— Și pe unde vine asta?

— Ar trebui să știți. Doar sunteți un profesionist, nu-i așa?

— Vă înșelați. Fac meseria asta pur și simplu din snobism.

— Am bani.

— Câți?

— Cinci mii de pesetas. I-am arătat banii.

— Cu ăștia putem merge în mai multe locuri...

— Duceți-mă peste tot!

Detest să fiu surprinsă, dar uneori neprevăzutul te poate ajuta să te regăsești. Peste patru ore, trebuie să merg la muncă. Următorul meu fotoroman se numește *Mușchi de foc*. Este povestea unei vrăjitoare care, în urmă cu câteva secole, pedepsea bărbații care nu voiau să se culce cu ea aruncând asupra lor groaznice blesteme. A

sfârșit pe rug, bineînțeles. Astăzi, lucrurile nu mai stau așa! Când o femeie vrea ceva, puțină abilitate îi ajunge ca să-l obțină. Nimic nu-i mai bun ca o femeie vibrând de dorință prin toți porii. Nicio forță omenească nu-i poate rezista: bărbatul simte nevoia să-și dovedească faptul că îi poate provoca unei femei 30

mai mult de câteva gemete. Unii cred că sunt prost-crescuți, dar în realitate au o inimă de aur.

Aș fi putut continua să vorbesc inteligent timp de câteva ceasuri, dar mi-a tăiat-o scurt. Cu doar trei cuvinte:

— Am ajuns.

Am coborât din taxi. Nu știam unde mă aflam. Nu mai ploua. Era aproape cinci dimineața. Era frig.

— Ce-i asta?

Mercamadrid: un centru de distribuție care aprovizionează supermarketurile. Ai fi zis că-i un enorm garaj, plin de docheri care cărau lăzi cu pește proaspăt. Bărbați în salopete albastre, țipând ca-ntr-un coșmar. *blade runner*, nu altceva. Obscuritate. Ploaie nesfârșită, picătură cu picătură. Și toți bărbații aceia într-un continuu du-te-vino, serioși, îndeplinind sarcini ciudate. Eu, care sunt, înainte de orice, o fată sensibilă, eram impresionată. Numai apariția fructelor de mare mai înveselea puțin toată tristețea aceasta: fructe de mare care păreau aproape vii.

Am intrat atunci într-un gigantic bar unde se servea unul din acele rachouri care, în nici două secunde, trebuie să-ți perforeze stomacul. Șoferul de taxi a comandat o cafea, iar eu o „Cuba libre”. Îmi doream ca băiatul ăsta (care nu-mplinisese încă patruzeci de ani, dar părea la fel de matur ca Sean Connery, cel puțin prin mutra simpatcă) să-mi explice ceva. Cu orice mă obișnuiesc, numai să mi se explice. Așa pot să-mi fac o părere și să-mi scriu cronică din *La Luna* care, în trecut fie spus, îmi aduce un salariu de mizerie.

— Ce chestie, i-am zis, locul ăsta seamănă cu o catedrală. Dar ce naiba căutăm noi aici?

— Aveam chef să beau o cafea. E unul dintre puținele locuri unde se servește la orice oră.

— Întotdeauna-i așa?

— Ce anume să fie întotdeauna așa?

— Nu te gândești decât la tine?

— Înainte nu mă gândeam decât la ceilalți.

— Cum o chema?

— Avea mai multe nume. Dar e o poveste veche. Auzind asta, latura mea sentimentală a preluat conducerea.

— Îmi plac bărbații ca tine. Ne putem tutui... Arătați bine, dar munciți prea mult. Puținul pe care-l dăruți trebuie să vi-l smulgem cu cleștii.

— Nu te sfătuiesc să-ncerci.

— Lasă-mă să hotărâsc singură, te rog, sunt obișnuită.

— Mai bine întoarce-te acasă. A venit vremea să te odihnești puțin.

— Eu nu dorm niciodată.

— Nici eu.

A dispărut. Am crezut că s-a dus la toaletă. Voiam să-l prind din urmă, nemaifiind de mult ceea ce se cheamă o „fată cuminte” (bărbații devin încrezători mai repede în toalete, iar tipul ăsta tăcuse prea mult), chiar în clipa când se întorcea cu un pachet sub braț: „Hai să mergem”, îmi zise...

Când să ieșim, m-am intersectat cu un tânăr care mă fixa cu privirea: fără îndoială, mă recunoscuse, îmi doream pe bune să-mi ceară un autograf în fața șoferului de taxi; așa că i-am aruncat o ocheadă plin de simpatie ca să-l fac să se decidă. Dar cretinul n-a făcut nimic și-a trebuit să iau eu inițiativa. M-am apropiat de el:

— Mă numesc Patty Diphusa, sunt marea vedetă internațională porno. Mi-ar plăcea să-mi dai un autograf.

Bietul băiat nu-și mai revenea. Am scos un stilou și o hârtie din geantă și i le-am dat.

— Scrie-mi o dedicație drăguță, i-am cerut, luându-mi aerul cel mai fermecător din lume.

Băiatul a luat ce-i întinsesem și-a scris câteva rânduri: „Lui Patty, cu admirație și respect”. 32

— Locuiesc pe strada Canillas, la numărul 19, i-am aruncat șoferului o dată ajunși în taxi.

Pe drumul de întoarcere n-am scos un cuvânt. Ascultam radioul, contemplam maghernițele zgâlțâite de vântul iernatic. Apoi, am ajuns acasă.

— Nu te invit să urci.

— Poate altă dată, dacă o să ne revedem.

— Ies adesea în oraș.

— Și eu.

— Bine. Cât îți datorez pentru plimbărică?

— E gratis. N-am pus aparatul.

— Ah, nu! Nici nu se pune problema!

— Aveam nevoie de companie.

— Aș fi putut profita mai mult...

— Știu. Mi-a plăcut mult episodul autografului: tandru și amuzant, înainte, așa-mi plăceau și mie lucrurile.

M-am decis să cobor din mașină, bărbatul ăsta, hotărât lucru, îmi stârnea prea mult curiozitatea.

— Ține, l-am cumpărat pentru tine din piață, îmi spuse întinzându-mi pachetul.

— Mulțumesc. Și eu am petrecut clipe frumoase. La început, oamenii care nu scot o vorbă mă enervează puțin, după care sfârșesc prin a-mi fi pe plac. La revedere.

Am urcat la mine. Avea să se crape de ziuă în curând. Am desfăcut pachetul pe masa din salon. Homari! Cum să explic oare emoția care-a pus atunci stăpânire pe mine? Aveam lacrimi în ochi. M-am dus la fereastră și am deschis-o în ciuda frigului. Taxiul întorcea în capătul străzii, dar l-am putut zări făcându-mi semn cu mâna prin geamul deschis.

Nu mă înșelasem. Bruta asta de șofer de taxi, încă marcat de trecutul său, ascundea o inimă de aur.

În ciuda frigului, un aer de primăvara mi-a inundat sufrageria.

LIMBAJUL ESTE O CONVENȚIE

SAU LOGODNICUL AMNEZIC AL ANA CONDEI

Oare cum poate un kil de homari să mă emoționeze la fel de mult ca Meryl Streep în rolul unei turcoaice? Sunt uneori surprinsă de propria mea sensibilitate. Trăim într-o epocă foarte dificilă, în care nu-i loc pentru sensibilitate. Păcat, de la sensibilitate la tristețe nu-i decât un pas, și-atunci ne simțim ca o șosetă veche aruncată-n zăpadă. Tocmai mă pregăteam să plec când a sunat telefonul.

— Alo?

— Salut.

Era vocea unui tânăr. Păstrez întotdeauna o amintire de la admiratorii mei (poate fi un colier de briliante false sau o invitație la Tallin, de pildă, capitală Estoniei, pe malul Mării Baltice). Vocea însă o uit prima.

— Cine ești? l-am întrebat.

— Ei bine...

Vocea era foarte ezitantă.

— Ia ascultă, ai văzut cât e ceasul? Știu că-i o tâmpenie să pui o asemenea întrebare când habar n-ai cine te sună, dar simțeam nevoia să zic și eu ceva.

— E ora șase dimineața. Mai mult nu pot să-ți spun.

În ciuda eforturilor mele, nu-i recunoșteam vocea. Mai bine zis, n-aveam chef să i-o recunosc fiindcă, până în clipa 34

plecării la studio, n-aveam nimic de făcut și mă amuza să continuăm în registrul *Vocii umane*.

— Mă numesc Patty, celebra... știi? Pe tine cum te cheamă?

— Cred că mi-am pierdut memoria. Nu-mi aduc aminte nimic.

— Ascultă, eu sunt femeia cea mai tare pentru 100% din oraș, în ciuda succesului meu, nu mi-am pierdut spontaneitatea. Nu-ți da osteneala să inventezi tot soiul de povești ca să faci cunoștință cu mine.

— Credeți-mă. Sunt profund tulburat. Nu știu nici cine sunt, nici ce caut în cabina asta de telefon.

Părea că vorbește serios și asta m-a excitat.

— Vorbește-mi despre trupul tău. Cum arăți?

— Habar n-am.

— Privește-te în geamurile cabinei și descrie-te.

— Par tânăr. Douăzeci sau douăzeci și doi de ani.

A început să se descrie, încet, asemeni cuiva care învață să citească. Ori toate astea erau adevărate, ori era cel mai mare flecar al secolului.

— Ești frumos?

— Da.

— Înalt?

— Un metru optzeci, poate mai mult. Sunt zvelt, dar numai atât cât trebuie, ca un efeb. Port jeanși.

— Du-ți mâna la prohab și spune-mi ce găsești.

— Îți poți închipui.

— La ora asta, imaginația mea se confundă cu dorințele mele, iar dorințele mele n-au simțul măsurii, fii mai exact.

— Natura a fost foarte generoasă cu mine.

— Am oroare de eufemisme, dar am încredere în tine. Ochii?

— Deschiși la culoare. Verzi sau albaștri.
— Îți luminează extraordinar privirea? Te hipnotizează când îi admiri în geam, în asemenea măsură încât nu te poți dezlipi de ei?
— Da, exact așa.
— Cu asemenea ochi, mi-aș dori să fii brunet.
— Sunt brunet.
— Fabulos. Adresa mea: strada Canillas, numărul 19. Te-aștept.
Dacă trebuie să-ți amintești ceva, o să te ajut.

Când l-am văzut în fața ușii, am înțeles totul. Era logodnicul oribilei individe pe nume Ana Conda, în casa căreia stăteam cu chirie și care, încă din copilărie, încerca să intre

ÎN COMPETIȚIE CU MINE pe planul FRUMUSEȚII și al PRICEPERII.

(Nu vreau să vorbesc despre ea, deși posedă anumite virtuți hipnotice pe care nu le folosește decât atunci când vrea să seducă. Ana Conda n-a știut niciodată să se vândă, iar eu am uitat ce voiam să vă spun.) Băiatul ăsta avea numărul meu de telefon pentru că mai înainte fusese al Anei. Nu-l văzusem decât odată cu ea, pe stradă. Mi-aduc aminte că începusem să ȝopăi, să scot niște sunete ciudate, cum fac indienii când dansează de jur-împrejurul unui totem pentru a arăta că nu mă lăsa indiferentă, dar Anei nu-i convenea și plecase fără să-și mai ceară restul. De-atunci nu-i mai revăzusem niciodată. Chiria o plătesc prin intermediul băncii. Tânărul semăna cu Mel Gibson, dar mult mai înalt, mai bine dotat și, în plus, simpatic. Nu-i drept ca o scorpie ca Ana să profite de-un asemenea trofeu. Uneori, în viața unui sex-simbol, se petrec lucruri care ne fac să credem că există dreptate pe lume.

— Intră, dragul meu. Îmi făceam griji pentru tine. Credeam că-i o glumă, dar văd că nu poți trăi fără mine. Uită discuția noastră. Nu ne vom despărți niciodată. Știam că eram cea mai importantă din viața ta, dar nu credeam că-ți 36

vei pierde mințile dacă te voi părăsi. Nu se va mai întâmpla. Să ne sărbătorim împăcarea făcând amor ca animalele toată noaptea. Astăzi, am încercat să te uit regulându-mă de zeci de ori, dar sexul de împăcare în pat e-ntotdeauna cel mai strașnic.

A intra în casă. I-am dat jos haina, dar voia să vorbească.

— Eram pe stradă, aveam impresia că ieșisem dintr-un vis. Nu-mi aminteam nimic. Mi-am căutat actele, dar n-am găsit decât agenda, iar primul nume trecut era al tău. De asta te-am sunat.

— Îmi pare rău, dragostea mea. N-ar fi trebuit niciodată să-ți spun să te duci dracului.

Înainte să-nceapă să-mi povestească problemele lui, am început să-l sărut pățimaș. Bietul de el, dac-ar fi avut proteză dentară, i-aș fi smuls-o. Își reveni cu mare

DIFICULTATE...

— Ana, înainte de-orice, aș vrea să-mi explici.

— O să-ți explic totul. Sunt chiar gata să-ți țin un curs de anatomie, dacă trebuie, spusei eu căzând într-un fotoliu, cu pășărică desfăcută.

— Asta nu-ți spune nimic?

— Aș prefera să-mi spui ce s-a întâmplat înainte, îmi zise el ca și cum nici nu conta!

— Nu strica atmosfera!

— Povestește-mi, te rog!

— Bine, ascultă, procesul democratic spaniol și-a intrat acum în drepturi. Ceea ce înseamnă cu tu și eu ne putem iubi liber fără să ne fie rușine de asta.

În ciuda tinereții sale, părea dispus să caute o explicație pentru orice, chit că mă contrazicea și ceasuri întregi, dacă era cazul. M-am văzut obligată să sar pe el ca o posedată și să-i smulg pantalonii. Amnezia sau cine știe ce altceva îl împiedica vizibil să stabilească o anumită intimitate cu muritorii.

— Ce faci? mă întrebă (mai orb de-atâta, doar mort să fii!).

— Îți amintesc că viața merită să fie trăită.

— Da, dar cine sunt eu?

— O jucărie în mâinile sorții. Iar soarta ta e plăcerea. Și-n ceasurile astea nemaipomenite când umbrele dispar inundate de lumina noii zile nimic nu-i mai potrivit decât trupul unei zeițe a sexului unde să-ți lași stropul de energie care ți-a rămas. Eu, în orice caz, nu sunt obosită.

M-a privit, fascinat de intensitatea monologului meu și de gura mea care-l mușca de la anus până la gât, oprindu-se la fiecare vertebră în parte, ca și cum aș fi bătut mătânii.

— Nici eu nu-s obosit, dar mă simt neliniștit.

— Vorbe, i-am spus, la un pas de-un atac de epilepsie. Nu-ți irosi buzele rostind vorbe inutile și linge-mi pisicuța, l-am sfătuit cu atenție. Nu știi că limbajul este o convenție? Dacă ai rămas același, fii fericit

cum erai deunăzi numai privindu-mă, după aia o să-ți spun cine ești etc.

A trebuit să se-oprească înțelegând că, dacă va continua să-mi ignore sfaturile, nu va căpăta nici cea mai mică informație. Cel mai bun mijloc, îl asiguram eu, de a se

CUNOAȘTE PE EL ÎNSUȘI era să aducă TRUPULUI MEU OMAGIUL

pe care-l merita. Am sfârșit prin a-i conduce gura spre cele trei puncte ale anatomiei mele pe care nu vreau să le dezvălui aici, ca să-și pună și cititorul imaginația la treabă, în fine, încetă să mai vorbească.

I-am luat în gură mădularul. Tânărul ăsta probabil că avea într-adevăr probleme, căci penisul lui rămânea insensibil la atâta frumusețe. I-am dus gura astfel încât să nu piardă din vedere clitorisul meu, iar pe-a mea am transformat-o într-un bot de furnicar în adâncul căruia i-am vârât mădularul, care a dispărut de îndată cu totul ca să reapară, după câteva minute, în plenitudinea reconfortantă a unei erecții splendide. 38

Toată munca asta și toate cuvintele îmi fuseseră, în sfârșit, răsplătite, în unele zile, o fată așa de pricepută ca mine poate descoperi în calea ei compensații absolut agreabile.

DE ASTĂ DATĂ, N-AM SĂ MĂ MAI LAS PĂCĂLITĂ

vechea mea prietenă, Addy Poasa, m-a chemat să-mi propună un rol în primul ei film. Vrea să devină regizor. Permiteți-mi să vă vorbesc despre ea.

Addy e mai grasă decât Betty Midler în tinerețe și Mae West laolaltă și crede că are aceeași grație ca și ele. Istoria Universală debordează de tragedii având drept eroină nefericită obezitatea. Roseanne Burr e pe punctul de-a divorța pentru că s-a îngrășat cu aproape douăzeci de kilograme în doar câteva zile! Christina Onassis, care are tot ce vrea, mai puțin un chip acceptabil din punct de vedere plastic, e femeia cea mai nefericită din lume. Îmi dau seama că Addy a văzut fotografii cu ele în reviste dar, idioată cum e, nu-i în stare să vadă mai departe de lungul nasului, îi recunosc, cu toate acestea, o mare calitate: știe admirabil de bine să se mintă pe ea însăși. Addy, care este cocainomană, s-a îndrăgostit de-o rochie neagră marca Thierry Mugler și visează s-o poarte în seara când va fi premiera filmului ei. Căci, mai presus de toate, i-ar plăcea să strălucească în seara cu pricina. Așa că s-a hotărât să se lase de cocaină ca să-și poată cumpăra rochia Thierry

Mugler. Se pune însă o problemă: dacă renunță la cocaină, va începe să se-ngrășe și nimic n-o să-i mai vină. E deci tulburată. 40

A elaborat o teorie întreagă despre problemele regiei de filme.

— Știi, Pat, de ce nu există decât două femei regizor în toată Spania?

— Nu, ia zi-mi tu, Addy Pussy.

— Pentru că aici cinematografia e astfel organizată încât o regizoare să n-aibă nici cinci minute la dispoziție ca să se aranjeze.

— Nu știam că fizicul te preocupă într-un asemenea hal. De ce nu te-ai sinucis înainte să te naști?

— Nu fi nesuferită, Patty. Cu toate acele du-te-vino de la filmări, regizoarea nu mai are nici măcar timp să se radă la subțiori, ca să nu mai vorbesc de problema Țoalelor de lux! Totul trebuie făcut cu viteza luminii! Cum poți lesne înțelege, nu-s pregătită să accept asta. O să fie foarte clar în contractul meu: înainte de-a machia actrița principală, va trebui să mă aranjeze pe mine; doar eu sunt regizorul, zău așa! Am inclus în buget două milioane pentru garderoba mea personală. N-am de gând să merg la filmări în pantaloni și bluzon. O să-mi pun în fiecare zi altceva, Țoale care să țină cont de scena care se filmează.

Detest fotografiile care-i arată pe regizori nepieptănați și nerași. Nici nu mă miră cât de slab se vinde cinematografia spaniolă în străinătate!

Addy își va produce singură filmul. Grație celor câteva economii făcute, a pus pe picioare o societate de producție. Și-a petrecut tot anul 1984 făcând trafic de cocaină! Deși Addy a prizat de una singură vreo cinci kile, a reușit să pună deoparte douăzeci de milioane. Și-a prezentat proiectul la Ministerul Culturii și, după ce s-a culcat cu jumătate din staff, a reușit să obțină o subvenție de cincisprezece milioane. Prima ei operă a fost numită „experimentală”. Orice-ar face Addy, tot „experimental” va fi. Așa că vrea să se lase de cocaină nu numai pentru a-și putea cumpăra rochia neagră de Thierry Mugler, ci și ca să strângă alte zece milioane și să-nceapă filmările în câteva luni, în parteneriat.

Draga de ea, ridicolă viață a mai avut. Visează atât de mult să devină regizor încât, în fond, o sprijin (de ce s-o ascund) și, ca să-nchei, eu îi voi semna filmul. Și în definitiv, eforturile ei vor servi doar la realizarea filmului meu, fără ca ea să-și dea seama. Cu puțin timp înainte însă, va trebui să schimb mai multe lucruri, începând cu

scenariul. Dacă vreți, o să vă povestesc pe scurt.

Două mari puteri își împart lumea: Frankenstine și Sucker. Celelalte societăți nu sunt decât sateliții lor. În esență mistică, fiecare putere își petrece, evident, timpul, dorindu-și s-o domine pe cealaltă și restul lumii. Frankenstinele sunt femei, îndepărtate descendente din fructul iubirilor lui Frankenstein cu una dintre surorile doctorului Jekyll. Sunt pitice, amazoane, lesbiene și și-au stabilit cartierul general în pădurea Columbiană. Dușmanii lor, Sucker-ii (literal, sugacii), sunt înalți, palizi, homosexuali și lucrează ca manechine pentru reclame. S-au ivit din uniunea monstruoasă dintre Dracula și un Poltergeist. Într-o bună zi, unui înalt demnitar Sucker îi vine o idee: marile povești de dragoste au reunit întotdeauna popoarele, dar al lui n-are nevoie de unire, deci se va folosi de dragoste ca să-și distrugă adversarii. Un Sucker, cel mai frumos și cel mai lipsit de pene, trebuie să seducă o Frankenstină și să se infiltreze astfel în Cartierul General al amazoanelor, în timpul sărbătorii anuale, celebrând numele președintei, Suckerul-Fără-Pene îi va oferi piticei un elixir fabricat de un savant Sucker, pe care-l va turna în paharele tovarășelor ei, spunându-le că e „rachiu mexican”. După ce-o vor bea, piticele își vor pierde mințile și vor începe să facă dragoste ca nebunele. Armata Sucker le va surprinde în 42

plină orgie și, odată cu ea, se va lăsa o umbră la fel de palidă ca soldații: moartea. După masacru, să pună stăpânire pe lume va fi un joc de copii.

Addy, care deja e manechin, vrea să câștige mulți bani cu filmul ei. Așa că i-a scris un final fericit. Un agent secret, nu se știe dacă-i vorba de Flint, James Bond sau Miss Marple, își petrece din pură întâmplare vacanța în Columbia și e la curent cu planul perfid al Suckerilor. Ia legătura cu Suckerul-Fără-Pene și cu pitica. Amândoi se îndrăgostesc de agentul secret, care nu se îndrăgostește de niciunul. Suckerul și pitica se sinucid uitând complet de misiunea lor. Echilibrul dintre cele două puteri și lume continuă ca și până atunci.

Iată, fără câteva variante, povestea. Addy mi-a propus rolul piticei, înțeleg că Addy vrea să-mi folosească numele, toată lumea știe că patty vinde, dar se știe și că sunt fidelă tălpii ortopedice, că urăsc sandalele (toate Frankenstinele poartă sandale) și că, deși sunt mai scundă decât Bibi Anderssen, nu-s nici Linda Hunt. Cel mai important însă-i că patty are cap și o femeie cu cap nu cedează fără să pună, în

prealabil, condiții. iată-le pe-ale mele:

În primul rând: nu *mă* sinucid din dragoste pentru nimeni. Nici pentru Roger Moore, nici pentru James Coburn sau Sean Connery, chiar dacă de asta-mi place cel mai mult. Lucrurile or să stea exact pe dos, agentul secret se va sinucide după ce va ajunge cu mine în al nouălea cer.

ÎN AL DOILEA RÂND: EU ÎNSĂMI, Oricât de BUNĂ ACTRIȚĂ aș fi, n-aș putea juca niciodată rolul unei pitice. Nu voi fi o Frankenstină, ci un Sucker (nu că n-aș avea experiență). Pentru poveste, va fi mai interesant, deși va fi necesar să se rescrie scenariul (o să mă ocup eu de asta). Suckerii sunt cu toții bărbați, dar de data asta există și-o femeie, eu. Așa, nimeni n-o să-și dea seama că voi fi aleasă ca să duc la capăt tot soiul de planuri. Se va descoperi o străveche profeție în care se spune că în ziua când poporul Sucker va accepta o femeie, aceasta, prin urmare Eu, va învinge toate obstacolele.

În al treilea rând: nu cred c-o să fiu foarte palidă, dimpotrivă, foarte bine machiată de Beatriz Alvarez, în tonuri pastelate și în stil „roxy music”.

În al patrulea rând: fără călătorii în Columbia. Scenele columbiene pot fi turnate la Alicante. Vor putea fi găsite acolo o mulțime de pitice superbe care vor putea face figurație și armate de Suckeri care, deși bronzați sub briza mediteraneană, deși machiați de Alaska (cea mai bună esteticiană din lume), rămân la fel de palizi precum Carolina Herrera.

Addy Poasa a vrut ca anumite scene să aibă loc în Columbia pentru ca fiecare membru al echipei să treacă, în stomac, trei sute de grame de cocaină și să sporească, prin asta, bugetul filmului. Ei bine nu! Cu mine nu-i merge! Există legi pe care țin să le respect...

D.G.S. MĂ CALCĂ PE NERVI

totul a fost extrem de penibil. Pe scurt: filmul nu se face. Deși trăim într-o țară liberă, Addy a mers puțin prea departe. eu nu o critic, dar sistemul penal spaniol nu-i la fel de înțelegător ca mine. îi spuseseam:

— Addy, fără mine, ești pierdută. Și exact asta s-a întâmplat.

Prima ei greșeală a fost de-a respinge ce-i sugerasem. Să refacă scenariul. Cea de-a doua, de-a se lipsi de mine pur și simplu pentru că întâlnise o pitică adevărată, la pachet cu o moștenire (asta susține ea, eu sunt sigură că pitica ei face trafic de arme și de placente). Pitica

susținea că avea filmul în sânge și că era gata să bage lovele-n film dacă primea rolul principal.

— Patty, ești formidabilă, repeta întruna Addy, dar o pitică adevărată cu lovele e-un noroc chior care nu se va mai repeta. O să-ți dau un rolișor în filmul următor. Aveai dreptate când spuneai că n-o s-o poți face pe pitica... că trebuia modificat scenariul, revăzut rolul Suckerului, în fine... ai mult tupeu.

— Tupeu, eu? Ticăloaso! Nu numai că sunt cea mai tolerantă persoană pe care-o cunoști, dar în plus sunt singura care are talent. Fără mine, ești pierdută, draga mea, oricâți bani ar avea nemaipomenita pitică.

Am oroare să mă laud că pot să prevăd catastrofele, totuși asta s-a și întâmplat.

Addy a plecat în Columbia ca să facă o recunoaștere înainte de filmări, cel puțin asta a spus. La Barajas, au prins-o cu câteva kilograme în plus. Și nu doar de grăsime. Acum e-n pușcărie, unde scrie un alt scenariu care vorbește, la modul umoristic, despre coabitarea carcerală dintre teroriștii catalani, membrii era *şijunkies*. De fapt, e despre ea! N-are ea așa mult talent, dar trebuie să recunosc: uneori mi-e simpatică.

— Înțeleg că s-au întâmplat, fără-ndoială, multe lucruri, domnule comisar, dar e prietena mea și n-aș vrea să fie nedreptățită.

Cel mai rău nu e c-o săltaseră, ci că poliția, sub pretextul că mai făceau cercetări, mă bătea întruna la cap. Și, deși nimeni n-o crede, mă număr printre puținele fete care nu se tem de D.G.S.

— Singurul lucru pe care pot să vi-l spun e că-i nebună. Dacă făcea trafic de cocaină, e problema ei, nu a mea. Eu nu judec pe nimeni și-mi accept prietenele așa cum sunt.

Generoasele mele declarații n-au reușit totuși s-o scoată din închisoare, în realitate, i-a prins bine. A slăbit și asta o încântă.

Ieșind din comisariat, nu eram chiar deprimată, dar pe-aproape. Era una din diminețile alea morocănoase, când oamenii mărșăluiesc ca niște zombi, fără suflet și cu câte-un ziar sub braț. Mi-a pus falșii mei ochelari Ray Ban: nu-mi place să fiu surprinsă c-un aer trist. Am intrat într-un bar ca să beau o cafea. Un tip s-a apropiat de mine. M-am gândit, „încă unul care m-a recunoscut, ca-ntotdeauna”. Uneori, trebuie s-o admit, acest „ca-ntotdeauna” chiar se-ntâmplă, și asta-i o consolare.

— Fac eu cinste cu o cafea, îmi zise cu un aer ușor timid.

— Mulțumesc. Mi-au mai rămas cincizeci de pesetas. 46

Mi se pare ușor umilitor când cineva te invită să bei o cafea ca și cum te-ar invita la altceva. Cafeaua are și ea ceva foarte intim; încercând să-ți faci cînte cu una, e ca și cum ți-ar pătrunde, fără să strige „păzea!”, în intimitate. Și eu, ieșind din comisariat, nu mă simțeam tocmai în apele mele.

Individul nu știa cum să mă agate. A devenit agitat și mă privea fără să știe ce să spună. Și-a pus pe nas ochelarii fumurii și s-a dus la toaletă. Puțini sunt bărbații care știu să se comporte cu femeile care le trimit ocheade ca în filmele din anii patruzeci. Dacă Rita Hayworth sau Gloria Grahame ar fi tinere, ar avea serioase dificultăți dac-ar trebui să intre-n legătură cu tipii din ziua de azi.

O plictiseală de moarte plana asupra barului, ca un vultur, iar eu mă simțeam din ce în ce mai prost. Am cerut un pahar de anason și niște churros încercând să mă-mpotrivesc acestor semne rău prevestitoare. Mă uitam după chelner să văd dacă avea de gând să se bine dispună, dar nici el n-avea nimic de făcut.

— Sunt celebra Patty.

— Care Patty?

N-am putut să-i răspund. Poate părea extravagant, dar mai sunt și oameni care nu citesc *La Luna*.

— Ce s-a întâmplat, de-abia s-a crăpat de ziuă c-ai și-nceput „să te-agiți”? m-a întrebat cu insolență.

— Tocmai ai pierdut o ocazie nemaipomenită, drăguțule, i-am răspuns. Când vei fi bătrîn, le vei putea spune nepoților că ai văzut-o, într-o bună zi, pe Patty Diphusa stînd acolo, de cealaltă parte a barului și că nici măcar nu-ți dăduseși seama. Nepoței n-or să te creadă.

M-am dus la toaletă și-am vomat toate bucățile de *churro*. Vizita la poliție mă răvășise de tot. Hotărât lucru, nu mai sunt cea care eram! Înainte, încă de mică, mîncăm la micul dejun castraveciori în oțet, ciocolată Lion stropită cu Moscatei și n-aveam nimic.

Era o dimineață specială, deja am zis asta, atît de specială încât m-am dus la toaletă femeilor, deși, în mod normal, le încurc! Deși imaginea mea publică e cît se poate de abjectă, nu se cuvine ca bărbații să vadă un sex-simbol vomînd în toaleta destinată lor. Amîndoi, chelnerul și polițistul, fuseseră cît pe ce să mă facă de rîs! E foarte adevărat însă că pentru o femeie e dificil să vomite singură. Tipul care mă abordase la bar era acolo, la ușa toaletei. Nu i-am arătat,

dar aproape că-mi venea să-i mulțumesc.

— Nu mai poate o femeie să vomite singură? i-am strigat eu pe tonul cel mai antipatic pe care plăcerea mea personală mi-l îngăduia.

— Să te-aștept afară? mă întrebă tremurând.

— Nu, rămâi acolo. Cu ochelarii ăia fumurii, cred că n-ai văzut nimic. Fii liniștit, cu mine n-ai decât avantaje...

Am ieșit din toaletă ca să mă spăl pe gură și să mă rujez. Ne-am apropiat de oglinda din toaletă și l-am privit discret.

— Sunt ochelari Ray Ban originali?

— Da.

— Ai mei sunt falși, i-am mărturisit.

— Dacă-i vrei, ți-i fac cadou.

I-a scos și mi i-a dat. Avea ochii umezi. Ca să nu se îndoiască de sensibilitatea și recunoștința mea, m-am apropiat de el și i-am băgat limba-n gură până la amigdale.

După ce m-am retras, am constatat că tipul avea ochii și mai strălucitori decât înainte.

— Ai vreun fir de praf în ochi, te deranjează lumina sau plângi?

— Hai să mergem la tine, o să-ți explic totul acolo. 48

Îmi plac tipii care au idei transparente. Pe drum, i-am povestit bizara istorie a Addy Poasei etc. O făceam mai ales ca să sparg gheața. Misteriosul meu admirator mă interesa din ce în ce mai mult, dar n-am aflat nimic altceva în afară de faptul că se numea Juan Felix.

Am ajuns direct în alcov. Nu era frig, dar am dat drumul la radiator, emana o lumină roșie ca în localurile de noapte.

— Când eram în taxi, i-am zis în timp ce se dezbrăca, m-am gândit că mi-ar fi plăcut să-mi petrec o noapte cu tine. Cred că azi avem amândoi nevoie de puțină tandrețe, dar o să facem dragoste și, fiindcă eu nu dorm niciodată, nimic altceva. Doar tandrețea de care am atâta nevoie.

Nu-mi putea spune nimic, mă devora. Când mâinile și limba nu i-au mai fost de-ajuns, l-am văzut luând ceva de pe jos.

— Ai pierdut ceva?

Înainte să-mi răspundă, am simțit ceva foarte dur penetrându-mă.

— E din piele, nu-i așa? Timid, încuviință.

— Nu-ți face probleme, nu-i pentru prima oară. Continuă. Dar apoi o să trebuiască să-mi spui tot.

— Da, dragostea mea, murmură el în plin extaz. Și-ntr-adevăr, la momentul convenit, mi-a explicat totul.

FATA CARE SEMĂNA CU SPENCER TRACY

Am promis să vă istorisesc povestea lui Juan Felix, tipul cu penisul din piele cu care m-am culcat în paginile precedente, după ieșirea de la comisariat, dar nu cred că asta mă pasionează cu adevărat. Are legătură cu copilăria mea și nu-mi place să-mi aduc aminte de vremea aceea, îmi provoacă emoții care nu mai au nimic de-a face cu literatura pe care o fac astăzi.

Când s-a dus la baie după ce m-a regulat, i-am scotocit prin buzunarele pantalonilor și-am găsit o fotografie care-nfățișa două fetițe. Una era Adela, o colegă de școală, și cealaltă eram eu. Fotografia fusese făcută într-o curte interioară pavată, iar fetițele se țineau de mână. Cum îi căzuse oare tocmai lui în mâini? Adela devenise Juan Felix, adică, la scurt timp după încheierea școlii, își schimbase sexul pentru că era îndrăgostită nebunește de mine și știa că, mai presus de orice, mă interesau bărbații! Genul ăsta de povești e ideal pentru foiletoanele radiofonice, dar pe mine mă plictisește. Adela era foarte atașată – genul de atașament care bulversează și tot tacâmul – și nu trăia decât pentru amintirea mea. Un plan sinucigaș: cum spera să mă-ntâlnească la fiecare colț de stradă, devenise dansatoare pe sârmă, lucra la un circ și făcea echilibristică! Sfârși prin a mărturisi că nu i-ar păsa dacă, într-o bună zi, ar cădea și ar termina o dată pentru totdeauna. La urma urmelor, e o poveste foarte tristă. 50

Am oroare să devin obiectul unei obsesii. E un abuz. panii conspiră. Ei te modelează după propriile lor dorințe. Poți să fii divinissimă, dar nu ești mai puțin umană. M-a derutat întotdeauna faptul că oamenii te includ pur și simplu în viața lor fără să-ți dai seama de asta. M-am descotorosit de Juan Felix cum am putut. Nu a fost o lovitură prea urâtă. După ce i-am ascultat confesiunea, am mers totuși până acolo încât mi-am pus întrebările tipice anilor șaiszeci, de genul: „Ce caut eu aici?“, „Ce sens au toate astea?“. Vestea că toate fotoromanele mele erau interzise în Polonia și prin urmare deveniseră best-seller pe piața neagră nu mi-a ridicat moralul. Aveam nevoie de ceva. Nu știu de ce. De bani, de exemplu. Succesele mele îi fac pe oameni să creadă că nu vreau să fiu decât scriitor și uită să-mi mai propună fotoromane cu porcărele! Cred că o să mă întorc la pornografie. Am lăsat-o prea mult timp deoparte și nu-i bine pentru un

scriitor să-și uite rădăcinile, în plus, mi-ar plăcea să-l revăd pe șoferul de taxi, cel care semăna cu Robert Mitchum. Dar cum să-l mai găsesc? Ador hazardul, dar uneori îl urăsc. Când chiar am chef să văd pe cineva, nu suport să nu știu de unde să-l iau cât ai zice pește. O să vi se pară ceva burghez, dar puțin îmi pasă.

Mă apropiu de telefon. Sun la stația de taxiuri și cer un șofer: cel care seamănă cu Robert Mitchum.

— Avem mai mulți. O grămadă de Jack Nicholson și doi sau trei Richard Gere care muncesc și ei pentru noi.

— Ascultă, frumoaso. Termină cu prostiile. Eu sunt Patty Diphusa și fac parte din genul acela de femei care știu să fie vulgare când trebuie!

— Patty ești? Chiar e pe bune?

Vocea se schimbase și dăduse în bâlbâială unei timide fanatice.

— Te admir mult, continuă cu o voce tremurândă, am o fiică de cinci anișori care vrea să fie leit ca tine.

— E o vârstă frumoasă pentru un debut. Ascultă, m-am gândit la ceva. De două zile n-am mai mâncat. De ce n-aș veni la tine la birou? Ronțaim ceva și-ți dau un autograf pentru fiică-ta?

— Pe bune?

Tipa nu-și mai revenea.

Am făcut un duș. M-am machiat foarte puțin. Și, după jumătate de oră, ajungeam la birourile de Radio-Taxi.

— N-o să pot ieși decât peste o oră, mi-a zis Sonia – așa o chema – cu un aer consternat.

— Să vedem unde sunt acei Nicholson și Richard Gere, ca să ne distrăm cât aștept... i-am zis pe-un ton care voia să spună: nu-ți face nicio grijă.

— Scuză-mă, dar uneori mi se fac asemenea glume încât am fost nevoită să mă-nrăiesc puțin. Acum greu mai poți da înapoi.

Făcea aluzie la taxiurile care îi telefonau să-i spună că se aflau în cutare ori cutare loc.

— Munca ta o să smintească de tot.

— Ba nu. Sunt și țipi drăguți și-adesea foarte singuri.

— Nu numai ei! Am cunoscut și eu un ministru care era, de asemenea, foarte singur.

— Nu încape comparație. Un ministru are alte compensații. Viața unui șofer de taxi e foarte grea și-ncerc să le-o fac cât se poate de

suportabilă.

Sonia semăna cu Spencer Tracy, dar avea fizicul din tinerețe al lui Chus Lampreave.

— Adică vrei să spui că uneori dai cu ei de pământ ca să se simtă mai puțin singuri?

— Da, dar în plus fac și conversație cu ei când sunt pierduți departe, în nopți. Vorbesc cu mai mulți deodată, ca și cum am da o petrecere pe calea undelor.

Cu siguranță, ființa umană supraviețuiește în orice 52

circumstanțe, mi-o închipuiam pe Sonia purtând mai multe discuții la stația radio și răspunzând, totodată, la apelurile clienților. Era mai puțin stresant să lucrezi în domeniul pornografiei, chiar și când partenerul nu coopera.

— Dacă am trage un chef? i-am zis. Ai poftă de mâncare japoneză? E la modă printre pseudointelectuali.

Soniei încă nu-i venea să creadă.

Am sunat la oamenii care aduc mâncarea la orice oră și am cerut în plus și țigări, reviste și vin. După ce mi-am arătat în asemenea hal mușchii, cu gura plină de pește crud și de orez, am atacat subiectul care mă transformase într-un înger vizitând cocioabele pe care Chester Himes nici măcar nu-ndrăznește să le descrie în romanele lui...

— Sonia dragă, toate astea sunt o experiență nouă pentru mine, dar când ți-am vorbit despre o sosie de-a lui Robert Mitchum nu glumeam. Cred că mi-a intrat pe sub piele șoferul ăla de taxi.

— Vorbești de Lucio?

— Nu mi-a zis cum îl cheamă.

— E-adevărat, de-abia scoate două vorbe. Știi, a trăit o mare decepție.

— Da, dar nu toți cei care au avut decepții seamănă cu eroul din *Pecetea trecutului*.

— Din cauza unei femei. O blondă din alea cu talie subțirică, fără strop de grăsime și plină de biștari. Femeile astea nu-s de el, Lucio e foarte delicat. Dar fata voia să-l părăsească pe-un mare industriaș pentru el și asta i s-a urcat la cap. Știi, una din femeile care se simt în largul lor și la o gustărică cu regele, și în cocioaba cea mai mizerabilă. Ceea ce „bărbații” numesc o „femeie fascinantă”.

— Știi prea bine genul ăsta de „femelă”.

— Lucio n-a fost decât un interludiu între un patron și altul. E

foarte sensibil...

— Mi-am dat seama de asta. Într-o seară când ploua, m-a dus la Mercamadrid și mi-a făcut cadou un kil de homari. Și-avea un mers al lui... Nu reușesc să-l uit.

Fără să-mi ceară părerea (inteligentă fata!), Sonia a chemat un taxi...

— Lucio, unde ești?

Vocea deformată de stație, pe care însă clitorisul meu a recunoscut-o imediat, răspunse.

— Sunt la San Blas. Doar ce mi-am lăsat clientul. Vrei să iau ceva pe drum?

— Da, ceva foarte interesant. E aici, cu mine. Ghicești?

— Fiică-ta? Ești o mamă denaturată, Sony. Ar trebui să-i zici fiică-tii că nu ne potrivim.

— Ți-o dau la telefon, dar fii atent să nu calci pe cineva din cauza emoției.

Sonia terminase cu introducerea. Mi-a înmănat atunci un fel de microfon imens pe care-l văzusem deja folosit de șoferii de taxi. Aproape că l-am înghițit de nervi.

— Salut, Lucio, sunt Patty.

— Cum de-mi știi prenumele?

Tipul, preț de câteva secunde, a amuțit.

— La Madrid se știe absolut orice. N-ai nimic să-mi spui?

— Muncesc. Ce-ai vrea să-ți spun?

— Că-ți face plăcere surpriza asta.

— Îmi face plăcere, nu mă așteptam. Ai vreo problemă?

— Da, i-am răspuns.

— Așteaptă-mă, vin într-o clipă.

În scurta și intensă mea viață, inima nu mi-a bătut decât de trei ori din pricina emoției. Asta era una dintre ele1.

1 Almodovar a lăsat să treacă mai multe luni fără să mai trimită cronica la revista *La Luna*. Când s-a apucat din nou de lucru, uitase de unde trebuia să continue. Deci nu vom putea ști niciodată ce s-a petrecut în timpul celei de-a doua întâlniri dintre Patty Diphusa și taximetrist (n.ed.).

M-AM ÎNTORS

S-a întâmplat într-una din nopțile când lumea se droghează ca-n vremurile bune, cu alcool și cocaină.

N-am scris nimic în ultimele luni căci, cum am explicat deja foarte clar, urăsc acest oraș în care fiecare îmi pândește cea mai mică vorbă ca s-o facă să sune la modă. Pe de altă parte, toți bărbații cu care mă culcasem nu mă mai slăbeau, ceea ce e normal, dar sfârșește prin a te obosi, în lunile din urmă, repet, viața mea semăna cu o clinică de dezintoxicare. Mi-am petrecut nopțile demonstrându-le tuturor tipilor ăstora că sunt un monstru și că nu le merit dragostea. Dar despărțirea nu-i lucru ușor, uneori ia mai mult timp decât ai prevăzut și, în orice caz, sunt lucruri care nu merită să fie povestite. Detest epilogurile. Nu-mi place să le trăiesc, și cu-atât mai puțin să le scriu. De asta am rămas mută. Din cauza asta, dar și ca să văd câte știri triste ar suporta blestematul ăsta de oraș, scăpat, în sfârșit, de sub influența mea. Am descoperit că nu se întâmplase nimic, așa că m-am hotărât să revin, căci, așa cum au spus niște oameni inteligenți: la Madrid nu există decât o singură persoană INTERESANTĂ, PATTY DIPHUSA.

Cum am încercat să vă fac să pricepeți, într-o noapte m-am întors pe vechile mele căi de perdiție. Sobrietatea e-un lucru folositor dacă știm să-i punem punct, mai ales dacă acest mic ocol are loc în compania uneia dintre fostele glorii milionare ale rockului.

Traducătorul englez al *Memoriilor* mele a sosit la Madrid. Pare-se că în Statele Unite pornografia „fără minte” e la modă, iar el a avut ideea genială să-mi traducă opera pentru o serie televizată în care actrița principală avea să fie, fără-ndoială, Morgan Fairchild.

— De ce cățeaua asta și nu eu? l-am întrebat.

— Tu ești prea neastâmpărată, prea strălucitoare, nimeni nu te-ar înghiți la Hollywood! mi-a explicat el.

— OK, o să mă mulțumesc să-mi încasez drepturile de autor.

Într-adevăr, o să-mi lustruiesc povestirile cu patina vulgarităților și-o să i le ofer tipului ăsta pentru că-mi place de el. Și el a trecut prin multe. Când mi-a intrat în casă, se sprijinea într-un baston. Accidentul cu avionul lui particular care s-a prăbușit în deșertul libian i-a lăsat la genunchi sechele care-l împiedică să meargă ca John Wayne. E foarte afectat. Când îl vezi, nu știi dacă o să-ți bage bastonul în pizdă sau o să-ți tragă una în cap, toate astea sunt foarte sexy, și totuși! Mi-a explicat că bastonul e foarte practic. Mi-nchipui mintea lui Antonio Gala fantasmând la posibilitățile pe care le oferă un simplu baston... Prietenul meu îl folosește ca să-și ascundă cocaina de ochii vameșilor. Proaspăt instalat în salonul meu, în timp ce-l întrebam

ce făcuse în ultimele zile, „în afară de-njurăturile adresate marilor studiouri de televiziune americane”, și-a desfăcut bastonul și-a trasat câteva linii de cocaină pe măsura joasă lăcuită cu negru, că Al Pacino în *Scarface*. Le-am tras pe nas împreună, fără pretenții.

— Încă-i mai frecvențezi pe tipii cei mai vulgari din oraș? mă întrebă.

— Da, da. M-am specializat în tot ce-i dubios, i-am răspuns.

— Cu condiția să fie super dotați!

— Din punctul ăsta de vedere, generația tânără ne învață câte ceva în fiecare zi! Există însă riscul să te-nDRăgostești... Tipii din ziua de azi au descoperit cum să-mbine viciul și sentimentele. Din punct de vedere sociologic, e o noutate mai degrabă curioasă.

— Plec peste două zile, nu-i niciun pericol.

— Dă-mi cinci minute să mă obișnuiesc cu ideea și-apoi ne luăm zborul.

În timp ce făceam duș și mă machiam, a pus *So many men*, se *little time* de Mikel Brown. Nimic mai bun decât niște muzică disco să te repună-n formă înainte să ieși.

Ne-am dus la mac, una din grotele alea foarte în vogă unde găsești oameni pe cât de frumoși pe-atât de decăzuți. DJ-ul știa că papițorii care se-aflau acolo n-aveau nimic să-și spună, așa că dădea muzica foarte tare, așa de tare încât aproape devenise o tortură, chiar și pentru vedere.

I-am cerut s-o dea mai încet și-am țipat de la bar: „Băieți, avem cocaină pentru-un vagon întreg!”

Până în acel moment, barul părea un remake după *Noaptea morților vii*, dar a fost de-ajuns să m-audă urlând că și-au mișcat cu toții fundurile. Ne-am trezit, cât ai zice pește, înconjurați de-o mulțime de băieți și fete care aveau chef să se-ntâmples ceva.

— Nu-ți rămâne decât s-alegi, i-am zis prietenului meu american.

Folosindu-și bastonul ca pe-o baghetă magică, și-a atins aleșii. Apoi, am mers cu toții în toaletă, în sfârșit, mirosea a petrecere! Lăasă pe tejghea o grămăjoară de praf alb pentru ca ceilalți să nu se-ntristeze. Așa-s americanii, ce să-i faci.

În timp ce prietenul meu îmi demonstra că experiența te-nvață să-ți atingi scopul fără să-ți enervezi concurența, nu m-am oprit din vorbit. Eram cu toții foarte excitați. Nu mai terminam cu motivele

retragerii mele și zâmbeam, gândindu-mă că toți oamenii ăștia-și doreau ca eu să revin în lumina reflectoarelor. Un lucru bun la cocaină e că te-amuzi numai vorbind. L-aș fi putut înhața pe oricare din cei de-acolo, dar preferam să vorbesc și să privesc. Nu voiam să mă grăbesc. Noaptea de-abia începea și n-aveam chef să-mi consum toată energia de pe acum. Era acolo un tip cu chip de copil care mă invita din ochi să mă alătur grupului cu care se distra. I-am zâmbit o dată, iar surâsul meu voia să spună „Răbdare, eu sunt cea care ia inițiativa și, dacă hotărâsc să mă rătăcesc, tu vei fi portul în care voi veni să mă ascund”. De ceva timp încoace, sunt așa, „literară” până și-n adâncul ochilor.

Episodul toaletei era un preambul potrivit. Numai din pricina asta, prietenul meu găsi că meritase efortul călătoria la Madrid.

Am plecat apoi de-acolo și ne-am dus la *Bon Garson*. Grupul nostru, condus de efeb, se redusese la patru: prietenul meu, încă doi tipi și cu mine. Tânărul locuia într-o veche vilă burgheză cu maică-sa care era acum plecată într-o călătorie și luase hotărârea ca noaptea asta să nu semene cu niciuna dintre cele pe care le petrecea cu familia.

Cred că fusesem toți patru „suficient de generoși”. Ni se oferea o varietate îndestulătoare, un ansamblu suficient de eclectic de vicii ca să realizăm o combinație dintre cele mai complexe. Pe scurt, am petrecut câteva momente plăcute și eu, și prietenul meu american, iar la urma urmelor, asta-i tot ce contează.

Peste două zile, m-am dus la redacția revistei *La Luna* pentru ca prietenul meu să cumpere drepturile de autor asupra scrierilor mele biografice. Dar m-am dovedit îndeajuns de slabă și am acceptat din nou să scriu pentru „revista cea mai pretențioasă a tuturor timpurilor”, cum i-am și spus 58

răspicat directorului ei. Ne încurcasem în tot soiul de discuții când a sosit un curier, aducând o scrisoare pentru mine.

Madridul e un oraș în care poți ieși din casă fără ca toată lumea să fie la curent cu plecările și sosirile tale. Am deschis scrisoarea. Individul care o semnase nu-mi știa adresa și o trimisese pur și simplu la revista *La Luna*: era chiar tipul care ne găzduise cu ospitalitate noaptea trecută. Cum era foarte tânăr, hotărâse să-mi spună anumite lucruri la modul poetic. Sunt tolerantă, deci n-aveam de ce să fiu prea severă cu el...

La nouăsprezece ani, proza nu pare-a fi cel mai potrivit mijloc să

vorbești despre tine. În poem scria: „E opt dimineța și ai plecat cu trei tipi pe care-o noapte-ntreagă i-am schimbat între noi. Îmi plăcea să-i sărut, dar sărutându-i, mă gândeam mai ales la tine. Mi-am dat nasul, iritat de cocaină, cu cremă, în clipa asta, ascult *Ne me quitte pas* și m-am strecurat într-o cămașă ca să dorm.

Dar nu mi-e somn. Am strâns pachetele goale de țigări și mi-am amintit de tine, fără suferință, fără să fac din asta o dramă. M-am maturizat sau poate, mai degrabă, nu mă interesezi de-ajuns? Nu prea contează, e ora opt. Petrecerea s-a terminat, îți scriu o scrisoare bătută la mașină și nu știu unde să ți-o trimit. Iată și numărul meu de fax, în caz de nevoie”.

Aș fi preferat o scrisoare mai puțin sterilă, dar nu-i rău nici așa. Sunt așa de obișnuită cu vulgaritatea... Când cineva e distant și delicat, întotdeauna mă emoționează puțin. Probabil o să-l sun. Credeți c-ar fi o greșală?

UN EPISOD BURGHEZ

L-am sunat. La sfârșitul capitolului precedent, nu eram sigură c-o s-o fac, dar există-ntotdeauna cinci minute în timpul cărora nimic nu-ți trece prin cap și-n general asta-i momentul pe care-l aleg oamenii (ca mine) ca să ia decizii: cele mai bune sau cele mai proaste.

L-am sunat, adică l-am sunat pe „tânărul care se simțea bine”, cel care scrie o poezie sterilă. A început prin a veni la mine destul de des. Făcea dragoste cu mine, bine-nțeles, dar răspundea și la telefon și-mi bătea povestirile la mașină; știți, cu unii bărbați nu-i de-ajuns să faci amor. S-ar zice că trăiam un roman de Françoise Sagan...

viața mea nu e la fel de simplă precum pare. Îmi petrec zilele semnând petiții împotriva și pentru nato. Când vine vorba de asemenea probleme, complexe, trebuie să m-arăt foarte „echilibrată”, în timpul decernării premiilor, mă îndop cu tocăniță de burtă preparată ca la Madrid. Mă duc în toate cartierele ca să particip la conferințe despre proliferarea drogurilor în rândul claselor mijlocii. Cum sunt imparțială, am fost aleasă ca interlocutoare privilegiată între episcopat și guvern. Episcopii sunt ostili la mașinațiunile clasei conducătoare și, cum nu-mi plac episcopii, fac totul ca să sporesc harababura. Sunt și în legătură strânsă cu era, care probabil că va cădea la pace cu Ministerul de Interne, în fine, am numeroase obligații sociale. Sunt dintr-o bucată și, 60

atunci când îmi iau angajamentul, o fac în deplină cunoștință de

cauză. Știu că, revenind, redevin o femeie publică și știu și că o femeie publică are limitele ei: e o ființă umană care are nevoie de cineva care să răspundă la telefon. Problema mea e timpul (acum că sunt celebră, înțeleg de ce pe oameni ca Borges i-a interesat problema timpului). Dacă spun da publicului meu, adică episcopilor, guvernului, mișcării era, administratorilor de cartier, spionilor etc., dacă vreau să găsesc soluții la nenumăratele rele ale acestei țări blestемate, știu c-ar trebui să mă culc cu jumătate dintre locuitorii ei. La ora adevărului, demnitatea dezvăluie cu toții că au o inimă și-un penis și, între două runde de negocieri, pentru că se află în fața unei fete ca mine, cred că au mereu la îndemână un sân de palpat, una scurtă de tras când se trece dintr-un birou în altul, în fine, toate lucrurile acestea foarte interesante, dar care te fac să pierzi nebunește timpul.

...Iar uneori trebuie să chem instalatorul sau să mă duc la bancă, să reglez termostatul la radiatoare, să le spun nu posturilor de radio care vor să le vorbesc despre postmodernism (blestемat fie ceasul în care cei de la *La Luna* au inventat cuvântul ăsta), să-mi prezint cele dintâi fotoromane reeditate în Algeria sau să asist la expoziția cu toate lucrările mele la mama din New York, pentru că sunt manechinul porno cel mai în vogă. Trebuie, de asemenea, să le răspund brazilienilor ca să le zic dacă pot sau nu să citesc discursul de deschidere a carnavalului. Trebuie să le răspund tuturor celor care mă insultă, tuturor necunoscuților cu care am legat o intensă corespondență (mă amenință cu moartea: ceea ce demonstrează că le plac) etc., și nu pot face toate astea. Am nevoie de un secretar și tu ai putea juca rolul ăsta pentru că mă iubești și pentru că ți-am intrat pe sub piele.

— Da, dar eu sunt poet.

— Înainte să fie recunoscut, un poet trebuie să treacă prin câteva probe, și asta nu-i cea mai grea...

Am un noroc chior că sunt așa de convingătoare pentru că-i dificil să-i convingi pe bărbați să te-ajute, indiferent dacă sunt sau nu îndrăgostiți.

Așa s-a făcut că „tinerelul cel drăguț” a devenit amantul, secretarul și dactilograful meu. Știu că nu par prea îndrăgostită; dar nu-i deloc moral să fii încercat de-o oarecare pasiune pentru logodnicul-secretar. În plus, de ce s-o ascund: îl disprețuiesc. După ce-o să explic din ce motiv, o să-mi dați dreptate.

„Tinerelul cel drăguț” se numea Pepon și nu se prea omora cu treaba. După părerea lui, îi secam toată energia, iar maică-sa începea să devină bănuitoare.

— O să vorbim cu ea și-o să-nțeleagă că sunt esențială pentru formarea ta.

— N-o să-nțeleagă!

— Rămâne de văzut.

Deși au o piele superbă și nu se-mbracă decât în costume impecabil croite, „tinereiiăștia drăguți” sunt extrem de maleabili. Așa că n-a putut să-mi spună nu.

M-a dus la el și m-a prezentat maică-sii.

Doamna avea clasă. Părea să fi citit numeroase eseuri și, fără-ndoială, n-avusese nevoie să ducă o viață deosebit de stresantă.

Foarte respectabilă și așa mai departe, cu un aer atât de distins... Aș fi văzut-o foarte bine în rolul de ministru pe undeva. Dar, din clipa în care a deschis gura, am priceput că era complet sonată (deși nu părea să facă parte din opus dei).

— Întotdeauna am fost liberală, mi-a mărturisit. Știi, nu văd niciun inconvenient în faptul că fiul meu se distrează. Cred că e sănătos, atât din punct de vedere fiziologic, cât și fizic, și nu mă deranjează faptul că nu-i deloc convențional.

— Câștigă mult timp astfel. Din cea mai fragedă pruncie, mi-am dat seama că puține lucruri erau atât de importante ca plăcerea, i-am răspuns.

— Și totuși, nu ești poetesă! Pentru poeți, viciul e mai important decât pentru ceilalți.

— Nu-i nevoie să fii poet ca să te distrezi; dimpotrivă, poeții n-au pic de imaginație, nici când sunt crișă.

Tot timpul cât am vorbit, Pepon, care stătea ca pe ace, nu scosese un cuvânt.

— Nu știu de ce-ți era frică să mă prezinți maică-tii, e grozavă, i-am zis eu ca să-l fac să intre în vorbă.

— Dacă mi-ai cunoaște prietenii, te-ai îngrozi să vezi cât de tolerantă sunt, ceea ce nu înseamnă că nu-mi pasă de fiul meu, că doar e singurul...

— Ești încă la vârsta când te poți distra. Poate va trebui să plătești, dar asta nu-i o problemă...

Mă gândeam să-i dau numărul de telefon al unui prieten

influent, dar mama și fiul mă priviră cu ochi de Superman când scoate flăcări. Așa că m-am mulțumit să zâmbesc și-am mai băut un pahar de lichior de anason.

— Oricât de liberală aș fi, există și lucruri care nu mă interesează, îmi spuse, la un pas să mă jignească. Să mă ocup de fiul meu îmi ajunge. Dar e clar că nu poți pricepe asta. Nu văd cum un travestit ar putea avea copii!

Credeam că nu-nțelesesem bine.

— Poftim?

— Da, nu te mira, știința încă n-a făcut asemenea progrese, draga mea.

Zâmbi: întârzierea științei o-ncânta...

— Doamnă, dacă nu mi-aș fi luat toate precauțiile, cu toți bărbații care mi-au trecut prin așternut aș fi avut o droaie de copii!

— Nu m-ai înțeles, draga mea. Îți spun încă o dată că sunt foarte liberală. Nu mă șochează că ești un travestit, mi se pare chiar amuzant.

Dacă va continua să-mi spună travestit, mi-am spus în gând, o să-și înghită vorbele fără să le mai mestece! Sute de bărbații s-au pierdut între coapsele mele! Printre care și fiu-su!

Cum spunea Mae West: „Sunt drăguță, pot fi chiar foarte drăguță, dar pot să fiu și foarte răutăcioasă!”

Doamna se pare că a prins ideea, a rămas mută și s-a întors spre fiul ei, rugându-l din priviri să-i sară în ajutor.

— Ai ceva de spus în această privință? îi ordonă.

— Ți-am spus totuși că lui Patty nu-i place să vorbească despre asta, replică Pepon tranșant.

M-am ridicat și i-am tras o palmă.

— Nu te amăgi! Te-am luat ca secretar ca să te umilesc cu blândețe, dar nici măcar asta nu meriți.

Maică-sa a reacționat, s-a ridicat și m-a palmuit și ea.

— Nu-i permit nimănui să-l palmuiască pe fiul meu de față cu mine.

— Cucoană, am auzit că-n anumite țări țăranii le taie capetele la oamenii de teapa dumitale.

În anumite ocazii, dau dovadă de o înaltă conștiință socială. Nu voiam să mai stau nicio clipă în casa aia. Așa că mi-am luat geanta, i-am lăsat baltă și-am plecat.

Pepon m-a ajuns din urmă când eram deja în stradă.

— Îmi pare rău, Patty. O să-ți explic.

— Scutește-mă, i-am zis și i-am mai tras o palmă.

— De la moartea tatii, acum opt ani, maică-mea nu se simte foarte bine. Am devenit o obsesie a ei pentru că semăn cu taică-meu. E îndrăgostită de mine. N-o deranjează că mă culc cu bărbați, zice că-i diferit. Pe undeva, nici nu pot rivaliza cu ea. Dar nu suportă să fac dragoste cu femei. Vrea să fie singura femeie din viața mea. Așa că mă-nțelegi, când spun că mă duc cu femei și că-mi place, trebuie s-o mint. De asta i-am spus că ești un travestit.

— Pepon, drăguțule, sunt o fată cât se poate de simplă și toate astea mă dezgustă.

— Sufăr mult, Pat. Știi că-s poet. Nu pleca așa.

— Ca să fii poet, altceva îți trebuie, nu un vampir autoritar ca maică-ta! Nici să nu-ncerci să mă revezi!

Un taxi se apropia din depărtare. I-am făcut semn să oprească și m-am urcat. Deși-mi vărsasem nervii pe mamă și fiu, eram furioasă. Lucru neobișnuit la mine, nu eram atentă nici la șofer. Pe un ton categoric, i-am indicat drumul. A dat imediat mai tare radioul. Harry Belafonte cânta un colind, *Mary's Boy Child*, cu o blândețe aproape crudă. Fără să știu de ce, o lacrimă mi-a curs pe obraz, discret, aproape rușinată, și-am șters-o cu mâna. Șoferul a-nceput să vorbească:

— Patty pe care-o știam eu nu plângea.

Am înghețat în fața unei asemenea îndrăzneli.

— Credeam că un taxi seamănă cu o biserică, un loc liniștit și intim, dar văd că m-am înșelat, am bombănit eu fără prea multă convingere.

Atunci, șoferul a-nceput să fredoneze cântecul acom-paniindu-l pe Harry Belafonte. Păreau născuți ca să cânte în duet, era prea mult. Unele voci bărbătești îmi lasă impresia că sunt la fel de singure ca o șosetă uzată.

Scriu asta în februarie. Nici măcar nu mi-am dat seama: acum puțin mai bine de o lună era Crăciun. Colindul mă făcea, desigur, să re trăiesc senzațiile pe care le-avusesem la fiecare Crăciun pe care-l pierdusem.

Din fericire, colindul s-a încheiat, în timp ce apelam la sentimentalismul meu nesperat, șoferul a început din nou să vorbească.

— Nu vă amintiți de mine?

Pentru prima dată, eram atentă la el: sigur că-mi aminteam!

— Tu m-ai dus primăvara trecută la Mercamadrid și mi-ai oferit un kil de homari.

Dacă era vreo persoană pe lume pe care voiam s-o revăd, despre bărbatul acesta era vorba.

— Exact.

— Nu știi cât de emoționată eram. Am deschis fereastra ca să-ți mulțumesc, dar plecaseși deja, iar primăvara mi-a inundat în clipa aia sufrageria.

— Mi-am dat seama. Modul în care-ai povestit-o m-a emoționat și pe mine.

— Pe vremea aia, nu prea scoteai niciun cuvânt. Ce s-a întâmplat de-ai devenit așa vorbăreț?

— Nimic. Am supraviețuit.

Bărbatul ăsta avea acum, mai mult ca niciodată, gesturile lui Robert Mitchum din *Pecetea trecutului*. După frustrantul meu episod burghez, a fost foarte plăcut să mă trezesc chiar la ușa apartamentului său. Ghicind că-l doresc, dar că eram prea slabă ca să-i cer să fie cu mine, mi-a luat mâna și m-a condus până la pat. Apoi m-a descălțat și s-a așezat lângă mine, pe marginea patului, în tăcere, încetul cu încetul, mi-a alungat angoasa cum ai șterge murdăria de pe jos cu o cârpă. Mă gândeam: „O viață nouă ți se deschide în fața ochilor”. Trist e că viața asta nouă n-a durat decât cinci ore. După care șoferul de taxi a plecat, lăsându-mă pradă mie și mărturisirilor mele.

Am înțeles că sunt, din fire, o femeie singură și complicată. Viața mea, ca și povestirile mele, e foarte organizată, dar îi lipsesc tocmai nodurile care s-o închege și un deznodământ fericit. Mi-ar fi plăcut să descopăr la șoferul de taxi un nou orizont, ceva care să fi justificat schimbarea care puneja deja stăpânire pe mine într-un mod implacabil. Dar n-a fost așa.

Va trebui să caut altundeva.

Mă simt copleșită, am impresia c-am îmbătrânit teribil dintr-odată!

PATTY, MITUL

Înainte să plec, vreau să-mi fac testamentul critic pentru ca nimeni să nu creadă că-s bolnavă sau că m-am căsătorit.

LA REVEDERE.

Acum că nimic nu mă mai amuză, cu-atât mai puțin acum când

divertismentul este chiar moda. gloria te obligă să te repeți. Dacă ești o tipă nostimă, lumea așteaptă să fii tot timpul așa. Dacă mărturisești că te exciți ușor, se presupune că ești mereu umedă. Dacă ești spontană, oamenii își doresc să fii și prost crescută. Dacă ai avut ciudata idee să-ți scrii memoriile fără altă pretenție decât să demonstrezi că ai și tu o mașină de scris și că respectivele *Memorii* sunt vesele, nerușinate, frivole, spirituale etc. Și că-ndrăznești să aduci la modă veselia, nerușinarea, frivolitatea și spiritualitatea, asta o să ți se reproșeze toată viața. Detest banda de cititori inapți care se identifică cu mine și mă laudă neîncetat.

Când fac ceva, o fac pentru a fi unică. Nu vreau să mă-nțeleagă nimeni și cu-atât mai puțin să mă imite. Nimic nu mă disperă mai mult decât s-aud ecoul propriilor vorbe. Sfârșește prin a-mi repugna să ies seara și s-ascult adunătura de lingăi spunându-mi, cu lacrimi în ochi, că fără patty, *la luna* N-AR exista, că se simt ca mine și că, după Genoveva de BRABANT, nu există în întreaga literatură spaniolă un personaj mai puternic decât mine! Recent, un ziar madrilen a inițiat o anchetă care le cerea nu știu câtor intelectuali și oameni de lume din „ciorba literară” s-aleagă cele mai importante romane scrise în castiliană de o sută de ani încoace: toți mi-au plasat *Memoriile* înainte de *Un veac de singurătate*. Drept cine mă iau? Drept o romancieră. Ei bine, fie s-au înșelat, fie nimeni n-a remarcat că nu dorm niciodată și că trebuie să-mi umplu timpul cu ceva.

Cine sunt eu eu să impun prostul gust și vulgaritatea? Dumnezeu m-a pedepsit, cu siguranță! Faptul de a-mi observa reflecția în ceilalți n-a făcut decât să sporească disprețul pe care-l simțeam față de mine însămi. Și asta nu-mi place. De ce-am devenit un mit? Singura mea ambiție era să câștig mulți bani și să fiu fericită. Numai pentru că mi-am istorisit *Memoriile* cu o incredibilă fericire și multă inteligență, m-am transformat într-un model pe care-l imită lumea, deși trebuia să se întâmple exact opusul! Ce se-ntâmplă în Spania? Cum poate un șobolan ca mine să sfârșească prin a fi la fel de respectată ca regina Sofia și aproape la fel de admirată ca și ea? Puterea mea de fascinație, talentul, sensibilitatea, fragilitatea când vorbesc despre penis, despre droguri etc., nimic din toate astea n-ar îndreptăți un asemenea delir.

Până în ziua de azi, Spania era regatul mediocrității. Ascensiunea mea la notorietate a permis scoaterea în prim-plan a valorilor care, cu câteva luni înainte, încă erau puse la stâlpul infamiei,

și mă refer la talent, la farmecul înnăscut, la spontaneitate, la dezinvoltură. De ce să nu le spui lucrurilor pe nume și să n-o faci inteligent? Evident, situația s-a schimbat, dar nu vreau să fiu responsabilă de-această bulversare, cu-atât mai puțin s-o trăiesc. Până în prezent, am trăit din prostituție și n-am avut nevoie de recunoașterea oficială ca să merg înainte. Nu sunt suficient de intelectuală ca să las lumea să creadă că-s frivolă. 68

LA REVEDERE.

Adică plec... Sau... Și-o să inventez eu un lucru cu care să mă ocup. Detest să dau naștere unor mode: dacă știu asta, nu mai scriu un rând. *La Luna* a devenit umbra mea, dar o umbră multiplicată la infinit. Totul nu-i altceva decât sărbătoare, sex, bucurie și inconștiență. Ei bine, nu! Jocurile încetează când se transformă într-o manifestare culturală. Odinioară, o petrecere era un loc unde se furau bijuteriile și logodnicul cuiva, ceea ce crea o tensiune, o poveste demnă de-a fi trăită. Acum, o petrecere este un platou unde fostele tale prietene se transformă-n mumii și le trece vremea pozând pentru fotografii amatori care publică sistematic fotografiile cele mai jekoase. Pe cine vor să păcălească? Nu cu mult timp în urmă, singurul lucru interesant la petreceri erau fotografiile: regret, dar nu-mi ajunge. Sau mă doare-n cot de petreceri și mă lipsesc de indivizii care vorbesc despre ele și insistă pe comicul lor și fac fotografii ca și cum oricine ar putea fi interesat de ele.

Prefer noroiul, depresia, meditația, abstenența, plictisul, nihilismul, discreția, muțenia, inactivitatea, bunele maniere, antipatia, cântecele country, orarele fixe, precauția, melancolia, vizitele în familie, comunismul sovietic, bunul-simț, inhibiția, rădăcinile, tradiția, cantautorii.

E insuportabilă nevoia acestor indivizi de-a demonstra că sunt divini!

Succesul m-a făcut tristă și melancolică și nu sunt gata să mă droghez ca să depășesc momentul.

N-am nimic de spus și nici nu vreau să spun nimic. N-are niciun sens ce vreau să scriu. Pagina asta, de-acum încolo, va fi albă. S-o umple alții.

EU, PATTY, ÎNCERC SĂ MĂ CUNOSC PRIN INTERMEDIUL AUTORULUI MEU

Venise demult clipa în care voiam să-mi las autorul în pielea

goală. Nu știu dac-o să mă lase. Să-ncercăm totuși...

Patty: Pentru-nceput, mi-ar plăcea să știu dacă sunt femeie, bărbat sau travestit.

Pedro: Bineînțeles că ești femeie. O femeie care nu doarme niciodată, dar, la urma urmelor, o femeie.

Patty: De ce nu dorm niciodată? Există somnifere care pot năuci și-un elefant. Rohipnolul, de exemplu. Am auzit asta de la *oiștejunkies*.

Pedro: Nu poți să dormi: pentru tine somnul ar însemna moartea.

Patty: Sunt și oameni care fac lucruri foarte interesante și-n stare cataleptică; alții profită de somnambulism ca să se distreze.

Pedro: Ah, da, de ce?

Patty: Un personaj al lui Copi... O femeie care pretinde că-i somnambulă ca să facă tot ce are ea chef. O dată trezită, zice să dormea, că nu-și amintește nimic, că nu-i responsabilă.

Pedro: Atunci era fals: nu dormea. De ce vrei să dormi?

Patty: Nu știu. Am auzit că anumite persoane dormeau între două numere.

Pedro: Tu n-ai nevoie, ești plină de viață. Pecetea vremii noastre e vertijul, activitatea frenetică. Iar tu ești o fată tipică pentru epoca noastră. 70

Patty: În ultima vreme, ai părut mai preocupat de inima decât de păsărica mea. Ești bolnav?

Pedro: Presupun că am nevoie de-o iubire absolută. De ceva timp, cer pe toată lumea în căsătorie. Serios vorbesc...

Patty: Atunci înseamnă că sunt imaginea ta reflectată? Lucrul ăla oribil care se numește *alter egol*

Pedro: Nu, tu ești creația cititorilor. Ești ce le-ar plăcea lor să fie.

Patty: Mi-ai citit *Memoriile*?

Pedro: Din când în când, să văd ce se mai întâmplă. Așa că, după asta, sunt destul de disperat.

Patty: Ceea ce înseamnă că și tu ești un cititor și că și ție ți-ar plăcea să semeni cu mine.

Pedro: Mi-ar plăcea să am spontaneitatea ta și o asemenea atitudine pozitivă în viață.

Patty: Ascultă. De ce n-ai face un serial de televiziune?

Pedro: Ar fi greu de găsit o actriță.

Patty: Cred că Morgan Fairchild ar fi foarte potrivită.

Pedro: Nu, tu ești mai sexy. În plus, n-o prea văd pe Morgan Fairchild luând-o în gură în scene întregi. Iar la televiziune, asta nu s-ar întâmpla niciodată.

Patty: Nici pe canalele private?

Pedro: Nu cred.

Patty: Vorbește-mi ceva mai mult despre mine, în timp ce te mângâi cu tandrețe.

Pedro: Nu vreau să mă mângâi în niciun fel.

Patty: Spune-mi ce-ți place. Eu nu fac nazuri.

Pedro: Stai liniștită. Dacă vreau să mă masturbez, știu prea bine cum s-o fac.

Patty: Și cum faci?

Pedro: Sunt mai ales un *voyeur*.

Patty: Ca în *Dublura*, filmu' Hui Brian de Palma.

Pedro: Nu-mi place să mă privesc. Mi-ar plăcea să-mi filmez propriile părți intime pentru ca mai apoi să le admir.

Patty: Ce legătură mai am cu Holly Golightly, Pepi și Fran Lebowitz?

Pedro: Sunt verișoarele tale primare. Ele au venit pe lume înainte să te naști tu, dar sunteți același gen de fete. Poate că tu ești ceva mai obișnuită și mai puțin patetică.

Patty: Fac vreun sport ca să mă mențin în formă?

Pedro: Sporturile te plictisesc, chiar și-acelea care sunt la modă. Te menții în formă fără niciun efort.

Patty: Stând mereu în picioare? N-am varice? Fiindcă detest varicele.

Pedro: N-o să ai niciodată varice. La tine cele mai frumoase sunt picioarele. Ești Balanțăm, ca mine și ca Brigitte Bardot.

Patty: Dar picioarele tale seamănă mai mult cu-ale lui Addy Ventura decât cu-ale lui Brigitte. Addy e tot Balanță?

Pedro: Nu știu. Oscar Wilde era și el Balanță.

Patty: Nu știu cum erau picioarele lui Oscar. Am fost atentă mai ales la ce spunea, nu la picioarele lui. De ce oare bărbații cu adevărat interesați nu sunt niciodată sexy, cu excepția lui Sam hepard, bineînțeles?

Pedro: N-am decât să mă privesc în oglindă ca să mă excit.

Patty: Ca orice băștinaș din La Mancha, ești un băiat să zicem „practic”. Dar ce-ar fi să vorbim despre altceva: oare eu am o ideologie?

Pedro: Îți place să faci dragoste și adori să fii admirată.

Patty: Vreau să spun, oare sunt socialistă?

Pedro: Nu, dar nu te-ar deranja deloc să devii socialistă în brațele lui Felipe Gonzáles.

Patty: Deci se poate spune că sunt, în felul meu, socialistă pentru că nu m-aș culca niciodată cu Fraga?

Pedro: Nu. 72

Patty: Și cu Tamanes sau Curiei?

Pedro: Cu ăștia da, și chiar cu-amândoi deodată.

Patty: Crezi c-ar trebui să le propun s-o facem?

Pedro: Cred că n-ar accepta. Ai prea mult tupeu pentru oamenii de stânga.

Patty: Bine, pentru moment aranjează-mi întâlnirea cu șoferul de taxi, cel care seamănă cu Robert Mitchum. Pe el l-am plăcut mai mult.

Pedro: O să vedem.

Patty: Pedro, cred că după întâlnirea asta tot nu știu nimic despre tine.

Pedro: Eu însă știam deja dinainte totul despre tine...

DE UMPLUTURA

FĂRĂ DRAGOSTE, VIAȚA NU S-AR MAI NUMI VIAȚĂ

Într-o anumită perioadă, nu se vorbea decât despre reversul lucrurilor (adică despre reversul decorului), în speranța secretă de a descoperi astfel fața ascunsă a lucrurilor. Din fericire, epoca asta e revolută. Astăzi, nu trebuie să eziți să le spui lucrurilor pe nume. Mai contemporane, nu vor fi însă decât mai sensibile. Trebuie să fii chinez (chinezii nu abordează niciodată nimic în mod direct: siguri că diavolul umblă pe liniile drepte, se abat din drum pe căi ocolite ca să-l păcălească) pentru a tergiversa, sau să ai de trei ori mai mult talent.

Cum trăim vremuri de crasă intoleranță și cum nici nu-s chinez, nici n-am de trei ori mai mult talent, am vrut ca *Legea dorinței* să evite metafora și să scoată în evidență transparența, iar asta, deși peisajul descris a fost încărcat de turbulențe.

Să le spui lucrurilor pe nume: iată hiper-realismul. *Legea dorinței* este deci o melodramă hiper-realistă, plină de umor negru și de pasiuni roșii zămislite de sudoarea verii madrilene. Ceea ce înseamnă reîntoarcerea la valorile dintotdeauna: romantismul și dragostea. Cum zic nesuferiții: „fără dragoste, viața nu s-ar mai numi

viață!“. Mai zic și că: „*JFără iubire, nu-i mântuire*“, în realitate însă, lucrurile stau exact pe dos: cu o singură iubire, nici vorbă de mântuire! Filmul vorbește despre această contradicție.

Christos ne-a învățat să ne iubim unii pe ceilalți. Și Dumnezeu Tatăl ne-a programat, fără să întrebe pe nimeni, cu nevoia asta de iubire absolută în măduvă. A uitat însă reciprocitatea. Și iată-ne pe noi, madrilenii, nevoiți să iubim – vorbesc în majoritatea cazurilor – pe cine nu ne iubește și să fim iubiți de cei pe care nu-i iubim. Dacă nu mă credeți, consultați cronica inimii din revistele feminine: ele știu despre ce vorbesc!

Legea dorinței vorbește despre acest aspect sentimental al lucrurilor, dar pe un ton care n-are nimic de-a face cu cel adoptat de respectivul gen de presă. Filmul meu tratează și despre fraternitate: istorisește povestea a doi frați care împart aceeași logodnică, o crimă, un secret și un întunecat trecut familial comun.

Familia apare întotdeauna drept un element dramatic esențial. L-am descoperit atunci când turnam *Ce-am făcut să merit asta?* Oamenii au început să se uite la mine cu alți ochi, în genul „*iată ceva modern și, în plus, cu sentiment*“. Atunci ochii mei mari de Pequeña Lulu s-au oprit asupra personajului Mamei. Acum mi-i îndrept asupra celor doi frați. Poncela și Maura sunt doi frați care cântă și dansează, ca Pili și Mili. Ca Harry Dean Stanton și Dean Shockwell (*Paris-Texas*), care nu ezită să-și vină reciproc în ajutor când vreunul are probleme. Ca Warren Beatty și Barbara Loden (*Splendoare în iarbă*), care luptă împreună împotriva societății sufocante. Asemeni lui Leopoldo și Michi Panero (*Dezamăgirea*), care se ceartă uneori pentru că nu se suportă.

E un film cu tipi. Începând din clipa asta, nimeni nu mă va mai putea acuza că nu știu să regizez decât filme cu actrițe. Bandrea și Poncela arată în mod magistral ce înseamnă să te afli pe marginea prăpastiei, dar să nu te prăbușești. Cred însă că în *Legea dorinței* mi-a reușit cea mai bună regie cu o actriță din întreaga mea carieră, în persoana lui 78

Carmen Maura. E impresionantă în rolul transsexualului Tian. Dincolo de aparența fizică și de numărul de circ constând în a se pune în pielea unui bărbat care se transformă încet-încet într-o femeiușcă... Maura dă dovadă de o asemenea bogăție încât munca ei pare un adevărat festival.

Această femeie a fost atât de mare în fața camerei, atât de

generoasă, de intuitivă, de sinceră, încât mă bucur c-am făcut acest film fie și pentru simpla ei prezență. Amuzantă, patetică, musculoasă, ambiguă, paranoică și rațională etc. Așa e Tina Quintero... îi mulțumesc lui Carmen Maura că mi-a dat ocazia să realizez un portret de femeie atât de deplin. Poate că asta nu înseamnă mare lucru, dar pentru mine e deja atât de important. Și mă emoționează. Carmen, îți mulțumesc. Ești prea mult. mmmmmmmuuuaaa!

SCARLETT O'HARA: O ADEVĂRATĂ FEMEIE DIN LA MANCHA

Cei care cred că *Legea dorinței* e un film autobiografic se înșală. Filmul care vorbește cel mai mult despre mine a fost realizat cu mult timp înainte să turnez *Legea dorinței*. Se numește *Pe aripile vântului*. Personajul care joacă rolul meu nu e Mummy, cum lasă, totuși, anumite persoane rău intenționate să se creadă, ci Scarlett, personaj înzestrat cu o tărie de caracter în stare să miște munții. Dacă-l urmărim cu atenție (ceea ce e dificil, fiindcă filmul emoționează atât de mult încât nu poate fi privit decât cu ochii inimii), e ușor de ghicit în Scarlett un personaj masculin interpretat de o femeie. Primul care s-a îndoit de feminitatea perechii sale e chiar Rhett Butler. Ajunge s-o spună foarte răspicat în anumite ocazii. Trupurile lor sunt suficient de diferite ca să elimine orice ambiguitate, dar, în lucrurile esențiale, și Rhett e foarte conștient de asta, se aseamănă ca două picături de apă. La fel de cinici, de egoiști, imorali, sceptici, apărând cu putere doar ceea ce reprezintă, în ochii lor, unica valoare adevărată: propria lor viață.

A trebui s-aștept mai mulți ani înainte să-mi recapăt întreaga sensibilitate oculară și să pot savura pe deplin *Pe aripile vântului*. Când filmul a fost difuzat în Spania, locuiam la Cáceres, iar pentru locuitorii din Extremadura nu era decât un film de o lungime și o încetineală interminabile. Se 80

spunea: „Pe aripile vântului și-n fund mă doare!”. Așa că nu m-am dus să-l văd decât după ce trecuseră ceva ani de când fusesem adolescent și scăpasem de nefasta influență a unui prieten stângist care mă convinsese de caracterul reacționar al romanului: în ochii lui, nu se putea face elogiul Sudului sclavagist care lupta împotriva lui Lincoln!

Câțiva ani mai târziu, la Madrid, cu câteva idei despre viață în buzunar și cu opinii mai clare în privința filmelor, am descoperit în sfârșit că eram în fața unui autentic monument din istoria cinematografiei. Astăzi, mi-e rușine de prima mea reacție, dar un

adolescent e un individ atât de ridicol...

Din numeroase motive, *Pe aripile vântului* e un film exemplar, dar cel mai mult mă impresionează Scarlett O'Hara-Vivien Leigh. Dacă nu s-ar fi născut la Atlanta, Scarlett ar fi fost femeia ideală din La Mancha. Relația ei cu pământul n-am mai văzut-o decât la țărani de prin părțile mele. Principala rivală a lui Clark Gable nu e firava Leslie Howard, ci pământul. Rhett Butler n-ar fi suferit mai puțin dacă s-ar fi îndrăgostit de-un plugar din La Mancha!

Un film îndrăzneț, e adevărat, și foarte puțin convențional.

Ar fi hazardat să se recunoască deschis că publicul se poate regăsi în eroii fundamental negativi, care n-o ascund și care trăiesc o poveste de dragoste atât de diferită de gusturile epocii. Una din marile calități ale filmului *Pe aripile vântului* e chiar durata lui. Scenariștii îndrăznesc să ne sfărâme inima scriind un film în care Rhett Butler o lasă pe Scarlett singură, părăsită chiar în mijlocul scărilor, în realitate, nu e deloc singură... Sub tălpile ei palpită pământul roșu al Tarei. Nu ezit s-o spun încă o dată: Scarlett nu este o femeie, ci un agricultor, mai degrabă un simbol. Și nimeni nu se poate căsători cu un simbol, nici măcar Clark Gable.

SOSIREA LA MADRID

Prima mea amintire am auzit-o din gura mamei. Când eram mic, ea povestea, ca într-un basm, cum venise în copilărie la Madrid trecând pe strada Alcalá. Se întâmpla prin anii douăzeci. Ne vorbea și despre Infante, dar nu-mi amintesc exact ce spunea, îmi plăcea să cred, în imaginația mea, că mama venise la Madrid și că, plimbându-se pe strada Alcalá, le întâlnise pe Infante. Pentru un nativ din La Mancha, drumul la Madrid, la acest început de secol, trebuia să semene cu o călătorie pe lună: locuitorii din La Mancha călătoresc puțin, iar în acea perioadă aproape deloc... Mama mi-a oferit imaginea unui Madrid de legendă și mi-l închipuiam ca într-una din ilustrațiile care umpleau enciclopediile care-mi plăceau atât de mult. Credeam că să locuiești în Madrid e ca și cum ai trăi în decorurile din *Prințesa Sissi*.

De-a lungul copilăriei mele, alte imagini metaforice au început să le înlocuiască pe cele pe care mi le transmisese mama mea. Trebuie să fi avut vreo zece ani, familia mea avea obiceiul să-și facă prin corespondență cumpărăturile, din marile magazine madrilene...

Mi-aduc aminte de cataloagele cu fotografiile lor alb-negru și tot felul de produse pentru îngrijirea corpului și a casei. A fost primul meu

contact cu arta pop; n-aveam s-o mai uit niciodată. Madridul era, în acea vreme, pentru mine orașul marilor magazine, iar imaginea asta mă fascina. Mă 82

gândeam la *Galerias Preciados* ca și cum m-aș fi referit la un celebru muzeu. Când făceam cumpărăturile, îmi puteam comanda cărți din colecția Reno (Mika Waltari, Morris West, Françoise Sagan, Lakos Zilay etc.), în timp ce surorile mele căutau tot felul de aparate de menaj rare și haine de casă. Într-o zi, la Marrakesh, un tânăr marocan care vindea hașiş, înțelegând că sunt spaniol, mi-a cerut, cu ochii strălucind himeric, să-i descriu *El Corte Ingles*¹; îl văzuse într-o fotografie și-l uimise.

Într-adevăr, în ochii lui, *El Corte Ingles* trebuia să reprezinte culmea prăvăliilor!

Mai târziu, când pornisem pe drumul anevoios al adolescenței, Madridul reprezenta pentru mine locul unde filmele erau proiectate în exclusivitate, dar și metropola unde fiecare își putea „trăi viața”, în definitiv: un vis.

La șaptesprezece ani, am fost nevoit să recunosc faptul că perspectiva unei vieți normale și „rurale” mă făcea la fel de nervos ca *Tia Tuia*, și nu mai puțin anxios. Trebuia să văd aceste filme în exclusivitate, trebuia să-mi trăiesc viața; era o nevoie urgentă care nu mai avea nimic de-a face cu obișnuitele capricii ale unui adolescent rătăcit. Asta am încercat să-i explic tatălui meu, care scrisese pentru mine scenariul unui film mai puțin aleatoriu și mai liniștit: trebuia să fiu funcționar la banca din sat. Toate astea mă împinseră să iau rapid decizia cea mai importantă din viața mea: să plec la Madrid, încă nu știam cât de mult avea să mă marcheze.

Am intrat în Madrid prin Estremadura, ceea ce nu corespundea deloc visurilor mele de odinioară: peisajul era de o tristețe infinită, mizeră și ostilă. Prima imagine a acestui Madrid „în mărime naturală” m-a intimidat. Cea de-a

1 Lanț de mari magazine (n.tr.).

două amintire a fost metroul: un miros rânced și dulceag care va rămâne pentru totdeauna gravat în memoria nărilor mele. Nici la asta nu mă așteptam... Noaptea, când mă plimbam, priveam cerul roșu și-l găseam amenințător, căci nicio stea nu strălucea pe el.

Acestea au fost primele senzații, cele pe care mi le amintesc. Totul era mai puțin fascinant decât îmi închipuisem, dar am rămas

acolo. Se împlinesc douăzeci de ani de atunci și tot nu m-am plictisit.

M-am obișnuit (și am acceptat-o, cum accepti boala unei ființe iubite) cu realitatea acestui Madrid, unde distracțiile și luxul erau departe de a face parte din viața de zi cu zi. Marile orașe au și periferii, poluare, mult zgomot și sărăcie; dar poate că din aceste imperfecțiuni se naște măreția lor.

Când lucram la magazinul de accesorii telefonice din vecinătatea satului Fuencarral, o luam zilnic pe drumul periferic. Marile aglomerări care se iveau la capătul autostrăzii întotdeauna mă impresionau. Această impresie, foarte puternică, această emoție și-au găsit modalitatea de a se exprima la câțiva ani după ce am turnat *Ce-am făcut să merit asta?*

Dar Madridul nu însemna numai această sărăcie. Descopeream și un oraș nebun, care se distra clandestin sub dictatură și se pregătea pentru schimbarea vertiginoasă care avea să-l aștepte după ce fiara neagră va fi dispărut. Am crescut, am profitat, am suferit, m-am îngrășat și m-am dezvoltat la Madrid. Toate lucrurile astea le-am făcut în ritmul meu, care nu era diferit de al metropolei. Viața și filmele mele sună indisolubil legate de Madrid, ca degetele de mână.

Madridul e la fel de vast ca ființa umană. La fel de contradictoriu și diferit. Precum omul purtător de mii de măști, Madridul reprezintă, pentru mine, o mie de orașe într-unul singur. Opt dintre acestea apar în filmele mele. *Pepi, Luci, Bom și alte fete din cartier* evocă un Madrid

84

rural și citadin. Personajele lui dialoghează în jurul unei mese înainte de-a pleca să se drogheze într-una dintre bombele cele mai în vogă din Madrid. Scenele turnate în oraș dovedesc și ele aceeași antinomie: ungherele cartierului „Prosperidad”, profilul new-yorkez din „Azca”, subsolurile de la „Princesa”, „Rusho”...

În *Labirintul pasiunilor*, m-am cufundat în viscerele unui Madrid exploziv și cosmopolit. L-am transformat în centrul nevralgic al lumii unde se întâmplă totul, unde totul poate avea loc. Bordel și meditație în filmul *Obiceiuri necurate* (din nou „Rusho”, un pension de pe strada Fuencarral cu odaia lui de petreceri: un Moulin Rouge). Dezolarea cartierului „Concepción” și-această mare fără fund care este M.30 din *Ce-am făcut să merit asta?* Casa de la țară și un matador din Legzapi în *Matador*. Noaptea estivală plină de transpirație, de bărulețe și pisoare din *Legea dorinței*. Un Madrid machiat și spilkuit, cu planurile de la

Telefoane și Grand Via în fundal (unul dintre peisajele mele preferate) în *Femei în pragul unei crize de nervi*. Atinge-mă se petrece tot în acest Madrid distrus, în continuă reconstrucție. Mereu am descoperit acolo peisajul perfect și fauna potrivită – insolentă și ideală – pentru fiecare din filmele mele. Ce dramă a fost venirea la putere a acestui consilier municipal de dreapta care, pentru a închide gura celor câțiva vecini reticenți, s-a apucat să debaraseze Madridul tocmai de specificul său, de ceea ce-l făcea un oraș unic în lume: viața de noapte. Viața pur și simplu, în definitiv. Madridul n-o merită și, dacă orașul n-o merită, nici noi n-o merităm.

MODELE ȘI OBICEIURILE ANILOR '90

Moda și viața anilor nouăzeci vor rămâne marcate de problemele traficului de droguri, ale traficului de influență și de automobile.

În fața imposibilității de a se deplasa, ființa umană va fi condamnată să rămână în casă și să facă ea totul, de la cea mai mică petrecere în familie la decorarea propriei vile. În anii nouăzeci, toată lumea, evident, va fi designer și decorator de interior, pur și simplu pentru că în deceniul precedent majoritatea spaniolilor vor fi urmat facultatea de design și decorațiuni. Ceea ce nu înseamnă că modistele și decoratorii de interior vor dispărea, dimpotrivă: vor fi din ce în ce mai căutați, în ignoranța tulbure a vremii de care aveau nevoie ca să se-ntoarcă înapoi acasă, oamenii nu vor mai merge nici în centrele comerciale, nici în ateliere, în schimb se vor abona la numeroase reviste și se vor uita mai mult ca niciodată la televizor, de unde se vor inspira pentru a se îmbrăca și pentru a-și crea ambianța în care doreau să trăiască. Vor fi chiar și femei care, din lene sau pentru că li se permite, vor trăi practic în casa modistei lor, de unde nu vor ieși decât pentru a lua parte la un știu ce reuniune publică. Atelierele acestor modiste nu vor mai avea nimic din maghernițele de odinioară. Vor fi adevărate hoteluri particulare, mici, confortabile și comode, cu odăi și saună, prevăzute cu o clinică de dezintoxicare și de 86

chirurgie estetică, având câte-o capelă micuță ale cărei imagini pioase vor varia în funcție de anotimpuri, cu o sufragerie unde va trona o masă de braserio la care să se joace „Monopoly pe iubire”.

În tot ceea ce privește trupul, anii nouăzeci vor fi prelungirea firească a anilor optzeci: chirurgie estetică și masaje pentru toți, indiferent de vârstă, sex sau condiție socială. Toată lumea va putea

arbora o frumoasă pereche de sâni și pomeți ascuțiți ca niște cuțite. Fetele nu vor mai trebui s-aștepte pubertatea pentru a atinge fatidicii o sută de centimetri la bust la care visează atât de mult. Ce spectacol delicios și dintr-odată banal vor fi porțile școlilor, unde batalioane de fete între șapte și opt ani vor face concurență, pectoralmente vorbind, supremei Marta Sánchez. De fapt, străvechiul obicei al uniforme școlare va deveni caduc. Clasicei fuste plisate mini i se va adăuga un body foarte mulat pe trup și răscoit pentru ca micuțele să-și poată expune sânii cei noi. La început, asta va crea unele probleme (v. Carmen Alvear), dar ele se vor rezolva în ziua în care călugărițele vor deține monopolul clinicilor de chirurgie estetică.

O modă efemeră va încerca chiar să lanseze proteze pectorale pentru bărbați. Numai snobii și hipioții îi vor da o oarecare atenție.

Dacă diferitele tipuri de femei nu se vor schimba deloc, activitățile lor vor fi foarte diferite. Top-modelul, de exemplu, stilizat și sofisticat, care până atunci nu era rezervat decât avanscenelor și afișelor, va deveni însuși prototipul de stăpâna casei. Toate Marcellele vor fi înalte, zvelte și mistice. Manechinele vor fi alese din rândul fetelor de o banalitate strivitoare, numai dacă nu cumva posedă o expresivitate specială sau o ușoară deformare fizică. Se va apela și la intelectuali sau oameni de știință de înalt nivel, care-și vor plăti studiile grație câtorva prezentări de modă.

Femeile vor fi majoritare în sânul celor mai importante afaceri și vor ocupa numeroase posturi de conducere. Vor impune un nou stil, look-ul „patroanei de bordel”: părul tapat, strasuri și briliante, rochii cu șireturi și volane, machiaj agresiv. Multe femei vor ajunge ministru. Aproape toate vor înregistra cel puțin două sau trei discuri de muzică *heavy* și vor scrie un roman, convingător și realist, care le va dovedi deplina înțelegere a celor mai josnice instincte ale sufletului omenesc. Cât despre înaltele funcții publice, toleranța va înlocui, din simplă comoditate, intransigența, în anii nouăzeci, imperfecțiunile noastre vor fi atât de numeroase și de toți știute, încât nu ne va mai rămâne altă soluție decât toleranța față de ceilalți și intoleranța față de noi înșine (sau viceversa).

Femeia anilor nouăzeci nu-și va înțelege deloc soțul; totuși, divorțurile vor fi în scădere. Va avea cam cu cinci centimetri în plus față de înălțimea medie a femeilor de odinioară, dar instinctele ei vor fi mai josnice.

Cât despre bărbați, anii nouăzeci vor marca triumful ambițioșilor cu suflute de vânători (ca întotdeauna), însă un număr considerabil de *loser-i* și de marginali vor ocupa posturi importante.

Încă vor fi mulți cu chelie; problema căderii părului va fi rezolvată în decursul noului deceniu. Fără îndoială, până prin 2000.

În ceea ce privește portul bărbătesc, sutana cu epoleți și rânduri întregi de decorații va face furoare. Va fi și foarte practică la serviciu. Mantila va fi impusă de etichetă ca semn indispensabil al unei elegante anume. Bărbații vor purta și sutană, și mantilă; mai ales hipioții, care n-au timp să se schimbe. Astfel vor putea să meargă direct de la birou la ședința de revendicări sociale.

Canoanele frumuseții masculine se vor schimba, dar nu știm încă în ce direcție. E sigur numai că acțiunile frumuseților vor fi în scădere, iar ale conservatorilor cu trăsături ferme vor fi în creștere. Sectorul public va fi clar dominat de sportivii care vor putea, dacă și-o doresc, să ocupe posturi administrative; dar poate că n-o vor dori, căci sunt indivizi cu un joc adesea foarte personal.

AUTOINTERVIU, 1984

Îmi plac lucrurile care transmit un mesaj. Paginile de față au unul concret și care e în legătură cu ultimul meu film, *Obiceiuri necurate*: mergeți să-l vedeți! Am ales, în acest scop, autointerviul, deși n-am nici întrebări să-mi pun, nici răspunsuri de dat. La Madrid, găselnița la modă e ego-ul și n-am nicio intenție să scap de asta. În plus, dacă tot trebuie să scrie cineva despre Almodovar, mi-ar plăcea s-o fac eu.

Întrebare: Astăzi se vorbește mult despre Madrid?

Răspuns: Prea mult.

Întrebare: Vrei să spui că-i exagerat?

Răspuns: La Madrid, se-nțâmplă mereu câte ceva, e-adevărat. Dar avem impresia că Madridul e pe cale să-și piardă, ceea ce e periculos, tocmai una din principalele lui caracteristici. Noi, cei care trăim în acest oraș, n-am avut niciodată rădăcini. N-am știut nicicând din ce e făcut sentimentul de apartenență pe care-l descoperim în Barcelona, de pildă. Trăiam la Madrid ca oriunde altundeva. Nimic nu era premeditat, totul era accidental, fortuit. Și iată-ne acum vorbind de o cultură madrilenă, apărând-o, comparând-o cu celelalte! Se spune adesea – chiar și eu o spun! – că toate ideile se găsesc aici și că Europa întreagă stă cu ochii ațintiți spre noi. Simțim, desigur, o anumită

mândrie pentru că trăim într-un asemenea loc. Dar n-are niciun sens.
90

Încetăm să mai fim noi înșine pentru a ne transforma într-un oraș. Suferim de-un fel de miraj narcisist. Suntem noi înșine, dar mai singuri ca niciodată. Marea noutate e că azi toți prietenii vorbesc despre noi.

Întrebare: Trăiești și lucrezi în Madrid?

Răspuns: Trăiesc la Madrid fără a trăi cu adevărat.

Întrebare: Crezi că ai putea lucra și altundeva la fel de repede?

Răspuns: Nu știu. Depinde de producători. Și nu-i ăsta singurul loc din lume unde sunt producători.

Întrebare: Cum reușești să-i convingi să-ți producă filmele?

Răspuns: Prin hipnoză. E cea mai bună cale. Cred că tinerii regizori nu fac filme pentru că nu practică hipnoza.

Întrebare: Ți s-a atras deja atenția asupra faptului că interviurile pe care le scrii singur sunt mult mai bune decât ale celorlalți?

Răspuns: Probabil. Numai când scriu devin un personaj, în rest, când am un ziarist în față, nu sunt decât o ființă perfect normală, obosită, vorbind cu dificultate și tulburată de simpla prezență a unui străin.

Întrebare: Dar lași o impresie destul de agresivă despre persoana ta...

Răspuns: Vara trecută, da. În prezent, în această toamnă-iarnă, pretind că ofer chiar imaginea inversă: cea a bietului băiețel care are nevoie de iubire. Se potrivește mai mult cu realitatea.

Întrebări: De multe ori, ne-am pus tot felul de întrebări privitoare la creativitatea ta galopantă.

Răspuns: Izvorăște din disperare, am spus-o deja cu mai multe ocazii. Munca nu mă destinde, dimpotrivă, îmi deschide ușile altor insatisfacții. Ceea ce nu înseamnă că ea nu profită de mine. Iubesc, într-adevăr, ceea ce fac, dar nu practic niciodată autocomplezența: când termin un film, un disc sau un rol, mă simt mai rău decât înainte de a-l începe. Am rapid nevoie să mă arunc într-un alt proiect. Sunt o centrală electrică plină de idei haotice, de lacune culturale și de sentimente contradictorii. Pudoarea, nesiguranța și nevoia de a nu rămâne cu brațele încrucișate, iată celelalte elemente motorii ale acestei centrale.

Întrebare: Care sunt proiectele imediate ale acestei centrale?

Răspuns: Ce-am făcut să merit asta? o comedie crudă despre o gospodină. Apoi, mi-ar plăcea să filmez biografia lui Bette Davis care și-ar interpreta, bineînțeles, propriul rol, chiar și de copil. Și istoria unui paranoic fricos care nu suportă nici cel mai mic contact cu metalul – deci nu poartă niciodată nici pistol, nici cuțit –, care-și petrece timpul în școlile de kendo, de jiu-jitsu și de judo și care devine rapid un mare maestru european în materie. Mi-ar plăcea ca David Bowie să-l interpreteze.

Întrebare: Te credeam mai realist. Nu crezi că Bette Davis și David Bowie nu-ți sunt la îndemână?

Răspuns: Absolut adevărat. Nu-mi place să visez, dar uneori nu pot să n-o fac.

Întrebare: Te-ai specializat în regia femeilor – țin s-o precizez: cinematografic vorbind. E una dintre rarele calități pe care oamenii-ți-o recunosc.

Răspuns: Există, între ele și mine, un straniu sentiment de reciprocitate. Trezesc în ele sentimente maternelle și invers. Din cauza asta ne înțelegem bine pe platou.

Întrebare: Dar în afara platoului?

Răspuns: În afara platoului, am două sau trei secrete care poartă nume de femeie. Dar n-a sosit încă vremea să le dezvălui.

Întrebare: Scenariile ți le scrii singur? 92

Răspuns: Ca majoritatea lucrurilor pe care le fac.

Întrebare: Cu cine ți-ar plăcea să scrii?

Răspuns: Cu îngerul meu păzitor. Dar nu se-arată întotdeauna.

Întrebare: Lași impresia că-ți bați joc de toate.

Răspuns: Numai de interviuri.

Întrebare: Ah, da?

Răspuns: Nu. Nu-mi bat joc de nimic. Mă înfățișez așa cum sunt. Dar sunt foarte pudic. Am recurs la ironie sau la ambiguitate din pudoare.

Întrebare: Care sunt, după părerea ta, motivele succesului tău?

Răspuns: Oamenii se plictisesc și nu mă înțeleg.

Întrebare: Nu ești frustrat la ideea că oamenii nu te înțeleg?

Răspuns: Nici eu nu-i înțeleg pe oameni.

Întrebare: Dacă citim atent dedicațiile pe care le faci, putem, sistematic, să le împărțim în două categorii. Prima ar fi de ordin moral; iar cea de-a doua, majoritară, invitându-i pe oameni să se bucure de

viață. Poți să-mi spui mai mult despre asta?

Răspuns: Există o carte de sfaturi și exemple de reguli de viață, numită *Tânăra creștină*, de unde mi-am luat majoritatea dedicațiilor. Deși această operă e evident reacționară, mi se pare că sfaturile pe care le oferă cu generozitate sunt excelente „literar” și atât de anacronice încât devin amuzante. Cartea e plină de concepte de genul „Dacă-ți place luxul și distracția în societate, comoara ta nu e Dumnezeu, ci Baal” sau „Nu le imita pe tinerele imbecile care se complac în spectacole publice unde-și expun zorzoanele de proastă calitate și-și afișează trecătoarea frumusețe”. Când nu am cartea asta la îndemână și scriu: „Nu-ți fie teamă de plăcere”, se poate crede că e pentru că mi-ar plăcea să mă culc cu destinatară dedicației. Pentru mine, plăcerea nu e nicio ideologie, niciun act militant, ci permanența unei dorințe nesatisfăcute. Apropo de asta, cu privire la autografe, mi-a venit de curând o idee de scenariu care de-atunci nu-ncetează să mă obsedeze. Un artist cunoscut are obiceiul să disimuleze, în autografele lui, părți ascunse ale propriei sale vieți. Artistul moare asasinat. Din întâmplare, un prieten dă peste două autografe pe care artistul le semnase unul după altul, își spune că acolo trebuie să fie cheia enigmei și decide să adune toate autografele prietenului său pentru a-i descoperi criminalul. Acest film va fi foarte asemănător cu Hitchcock...

Întrebare: într-adevăr, o poveste foarte stranie... *Obiceiuri necurate* este primul din filmele tale, realizate până azi, în care cineva moare. Și în *Ce-am făcut să merit asta?* apare un asasinat. Iar în povestea pe care tocmai mi-ai istorisit-o, proiectul cu Bowie despre teamă și protecția personală, moartea este de-asemenea foarte prezentă... De ce această prezență a morții în cele mai recente proiecte ale tale?

Răspuns: Nu am înțeles niciodată moartea. Știu că există, dar nu reușesc să-i prind sensul, înainte, în *Pepi, Luci, Bom și alte fete din cartier* și în *Labirintul pasiunilor*, deși eu însumi sunt autorul poveștilor mele, moartea nu apare niciodată: o resping. Acum, dimpotrivă, încerc să o includ în filmele mele, ca să mă obișnuiesc cu ideea. În plus, e un excelent resort dramatic. Vorbeam însă de *Obiceiuri necurate*; amintește-ți că acest interviu are un mesaj cât se poate de concret.

Întrebare: Să meargă lumea să vadă filmul.

Răspuns: *Obiceiuri necurate* e un film în linia lui *Mad Max 2*. Un

film făcut să câștige bani și să-mi aducă gloria.

Întrebare: Ah, da? Dar nu practikai o cinematografie de autor?
94

Răspuns: Cele mai bune filme de autor sunt cele realizate cu gândul la public. Uită-te la Hitchcock.

Întrebare: Cu un film *că E.T.*, ce poți să mai speri, pe lângă bani și glorie?

Răspuns: Ți se pare puțin?

Întrebare. Nu. Dar dacă există și altceva în plus, mi-ar plăcea să știu.

Răspuns: Ceea ce i-a derutat pe „modernii” noștri e tocmai faptul că e un film încărcat și de emoții. S-a vorbit chiar de o escrocherie: mizerabile timpuri pentru poezia lirică! Vine o vreme când, amuzându-te prea mult, încetezi să te mai distrezi. Și-atunci se revine la temele dintotdeauna, știi tu, lucrurile acelea care apar mereu cu majusculă, în fond, nimic nu s-a schimbat. Subiectele, de când e lumea și pământul, sunt mereu aceleași: plăcerea, durerea, adevărul, libertatea, iubirea, moartea... Important e să găsești forme noi de abordare. *E.T.* e un film deliberat dramatic și sentimental. Ador genul *funky*, *glam*-ul, *glitter*ul și chiar popul „debemolizat”. Dar îmi plac și boierourile, bluesul, cântecele populare și *jotas*. Divina și Bambino, Olga Guillot și Prince, David Bowie și Billie Holliday, Mae West și surorile Hurtado, Derribos Arias și Roxy Music. Sunt un om cu mai multe chipuri: unul dintre ele e prezent în *Pepi, Luci, Bom și alte fete din cartier*, celălalt în *Obiceiuri necurate*.

Întrebare: Totuși e surprinzător că, prin intermediul a ceea ce tu numești educația ta „spectaculos” de religioasă, ai creat personaje de călugărițe atât de fermecătoare.

Răspuns: Nu mă interesează să fac un film în contrapartidă. E nevoie de multă memorie și de ranchiună ca să-ți iei revanșa după ce au trecut anii. N-am niciuna, nici alta. E păcat, pentru că memoria și ura au o putere creatoare enormă. Repet, n-am niciuna, nici alta. Trăiesc prezentul și prezentul trebuie să fie absolut nou – cel puțin pentru mine. Experiența mea cu preoții a fost monstruoasă, dar nu m-a afectat deloc. E mai original să faci un film despre călugărițe și care să nu fie anticlerical. Presupun că pentru mine religia nu trebuie să fie o problemă. Nu o consider un dușman împotriva căruia trebuie să lupt. Nu mă simt atins de toate balivernele îndrugate de Ioan Paul al II-lea.

Dacă ar încerca să facă păcatul să fie la modă, n-aș deveni totuși un păcătos: păcatul a dispărut complet din viața mea.

Întrebare: Dă-mi câteva locuri comune, câteva clișee cu privire la succes.

Răspuns: Succesul te face să te simți mai singur și mai paranoic ca niciodată.

Întrebare: Cum vei reacționa când publicul n-o să se mai uite la filmele tale?

Răspuns: Ca în toate relațiile amoroase, relația mea cu publicul va trece prin diverse etape: de la starea de grație la abandon. Când publicul se va lepăda de mine, îi voi cânta o melodia de-a lui Bambino care zice-așa: „Când nimeni nu te va mai iubi, când toți te vor uita, vei reveni pe drumul unde eu m-am oprit. Vei reveni, ca toți ceilalți, cu sufletul sfâșiat, să cauți înțelegere în brațele mele. După ce va fi dispărut tot orgoliul tău, iar flacăra ochilor tăi se va stinge, voi fi pe drumul unde m-ai lăsat, cu brațele deschise, cu iubirea mea nepieritoare”.

UN BUN ÎNCEPUT

O fată s-a rezemat de teigheaua barului din gară. La picioarele ei: o valiză și doi saci din plastic, șic.

Un tip la vreo patruzeci de ani se apropie de ea, nu se știe exact de ce: ca să-i ceară ceva, s-o agate sau pur și simplu ca să încerce să comunice cu singura ființă vie – cu excepția barmanului – care era la bufetul din gara respectivă.

E o noapte rece, furtunoasă și mizeră.

După ce a ezitat, sfârșește prin a-i cere un foc.

— Mă numesc Juan.

Apoi îi întinde cealaltă mână, cea în care nu ține țigară: a pentru a-i zice: „Salut, ce mai faci?”. Ea face un pas îna-3 oi, pare încordată și-i spune:

— Nu mă atingeți. Acum câteva zile, am fost violată; li-au făcut de toate. E un miracol că sunt încă în viață, dacă asta se mai poate numi „să fii în viață”. Dar vă sfătuiesc să-mi dați pace. Aș putea să vă omor.

— De ce? Doar n-am făcut nimic. Doar v-am cerut un foc, asta-i tot.

— Știu, spuse ea, încetează să mai dai atâtea explicații, dar am suferit o traumă. Nu mai suport să mă atingă niciun bărbat. Nu mai

suport ca picioarele dumneavoastră să-mi atingă sacii de plastic. Trebuia să vă avertizez, nu vreau să vă ucid degeaba.

— Mulțumesc mult. Nici mie nu-mi merge prea bine cu femeile.

— Și ele v-au violat?

— Nu... nu în sensul pe care-l acceptăm de obicei, dar... îndoială.

Nu e ușor să vorbești despre tine. Adevărul e că Juan se simte ucis. De asta a ieșit să se plimbe și nici măcar nu și-a dat seama că ploua. Trecuse deja mult timp de când se așezase la mașină fără să fi scris vreun rând, în această după-amiază în care comunicarea cu logodnica lui era și mai dificilă decât aceea cu propria mașină de scris. Femeia sprijinită de teighea îl privește cu insistență. Vrea să știe pe ce pământ e pe cale să pășească. E genul de fată care nu admite ezitățile, care vrea să fie sigură de absolut orice.

— Unde rămăsesem? V-au violat sau nu v-au violat femeile?

Juan se gândi ce răspuns să dea. Femeia devine nerăbdătoare.

— Nu m-au violat, dar pe-aproape.

— Asta-i imposibil, replică ea, categorică.

— Ne aflam într-un restaurant, povestește Juan, Victoria și cu mine. O ghicitoare s-a apropiat de noi și mi-a citi în liniile palmei, fără îndoială pentru că sunt un scriitor celebru. Când m-am dus la toaletă, în timp ce nu le vedeam, Victoria i-a cerut să facă același lucru și cu ea. Le-am surprins tocmai când terminaseră. Victoria avea una din acele expresii ciudate, dintre cele care te fac să te simți complet exclus și care te enervează pentru că nu știi ce ascund, în drum spre casă, mi-a povestit ce-i dezvăluise ghicitoarea.

— Ce-i spusese?

— Că era o femeie care ascundea un extraordinar potențial de tandrețe și că avea o mare nevoie de afecțiune. I-a dezvăluit și că un bărbat capabil să-i ofere toată dragostea la care spera va apărea în curând în viața ei.

Juan rămâne tăcut, ca pentru a digera impactul propriilor vorbe. Femeia rezemată de teighea îl privește, fără ca i expresie să i se poată citi pe chip.

— Mi-a povestit asta zâmbind, ca și cum și-ar fi râs de efectul pe care vorbele ei îl aveau asupra mea.

— Fără îndoială, era mai mult inconștientă decât erversă...

— La început, asta am crezut și eu. I-am spus că și eu eram bărbat și că mă uimea că nu-și dăduse seama de asta în cursul celor doi

ani pe care tocmai îi trăisem împreună. Nu-mi răspundea, ca și cum ce-i spuneam n-avea nicio importanță. N-are decât douăzeci de ani; dacă ar fi fost mai în vârstă, atitudinea ei m-ar fi putut șoca și-aș fi crezut că era o glumă de prost gust. Dar tinerele femei sunt atât de spontane, încât sunt crude fără să vrea. La urma urmelor, nu puteam suporta ideea de-a fi cu ea atunci când arbora zâmbetul ăla straniu, plin de rezerve. Am plecat. Vreau să spun: ne-am despărțit. Dar nu reușesc s-o uit.

Juan rămâne tăcut, pe gânduri.

Nici interlocutoarea lui nu mai scoate vreun cuvânt. Juan trage mai multe fumuri din țigară în vreme ce privirea-i cade pe mai multe sticle din bar.

Acest impas durează câteva secunde care par o eternitate. Deodată, femeia izbucnește:

- Nu v-ați gândit să vă sinucideți?
- Nu. Niciodată.
- Nici eu.

Vorbe rostite cu siguranța cuiva care s-a gândit la asta de mai multe ori.

— Până și balenele se sinucid când nu se simt bine, continuă ea. La mine, e exact pe dos: greutățile mă stimulează. Nu mă dau bătută niciodată. Nu mi-e teamă de durere, chiar dacă încă mai am sechele. Sunt fundamental optimistă! Nu cu mult în urmă, mi-era teamă de plăcere, dar am sfârșit prin a-mi depăși această teamă. Acum vreau să depășesc acest traumatism și să fiu fericită sau, cel puțin, să-ncerc să fiu. Mi-ar plăcea să-mi schimb viața, să-mi deschid orizonturile, să-nvăț limbi străine, să-ncep o nouă carieră, să fug de plictiseală. Viața mea nu poate continua să fie ce-a fost până acum. La Madrid, mi-am epuizat toate posibilitățile. Dar mi se face lene să fiu și-n continuare la fel de coerentă. Iată adevărata problemă.

- Ați depus plângere împotriva violatorilor dumneavoastră?
- De ce-mi vorbiți despre asta? Juan o privește, stânjenit.
- Am impresia c-am ajuns la fundul sacului.

— Mă gândesc să iau trenul ăsta. Peste douăsprezece ore, voi fi la Paris, iar peste șase luni voi vorbi franțuzește. Voi saluta zorii zilei în compania veselei *demi-baguette* crocante și mă voi împrieteni cu Catherine Deneuve. Voi fi mâna ei dreaptă. Și când o să m-aștept mai puțin la așa ceva, voi primi un rolișor ca Eva Harrington. Apoi, odată cu

succesul, poate că-mi voi uita traumatismul și voi reîncepe să iubesc. Până atunci, cum să spun? Voi face tot posibilul să supraviețuiesc.

— O optimistă? Mai degrabă o guralivă. Sau un scriitor frustrat. Tu nu mă cunoști, totuși sunt un scriitor celebru.

— Asta-nseamnă că Victoria s-a încurcat cu tine din interes.

— Cum poți să insinuezi așa ceva? Când ți-oi trage una! amenință Juan.

— Ce fel de lucruri scrii? îl întreabă ea, ca pentru a-l flata.

— Am scris un prim roman de o incredibilă maturitate.

— Era bun? 100

— Era foarte sordid, ca orice prim roman reușit. Când vrei să ți se editeze primul roman, obosești atât de mult încercând s-o faci încât îți iese, aproape întotdeauna, o poveste din cele mai depravate. De asta îmi și place. Cel de-al doilea se vrea mai îngăduitor. Nu are altă ambiție decât să permită redactarea celui de-al treilea. De-atunci încolo, ești scriitor. Nu scriu decât duminica. Nu-mi pasă când mă scol și alături de cine: în fiecare duminică, mă trezesc și-mi vine să plâng. Așa că plâng și scriu. Dar habar n-am de ce-ți povestesc toate astea.

— Nici eu.

Se anunță sosirea trenului. Afară continuă să plouă, în timp ce-și continuă conversația, se instalează la bufet mai multe persoane. Juan și necunoscuta, adânciți în poveștile lor, nu-și dau seama de nimic. Tumultul intrării în gară a trenului răsună ca un ceas deșteptător.

— Bine, dar ce faceți? îl întreabă fata. Mă conduceți sau rămâneți aici să meditați la problemele dumneavoastră?

— Nu-mi place să călătoresc, e incomod. Cred c-o să mai comand ceva de băut.

— E mai ușor să-ncepi o conversație decât s-o închei, nu-i așa?

— E-adevărat, în romane e același lucru.

— Bine, la revedere.

— Mult noroc în Franța.

Fata pleacă. Și trenul. Furtuna continuă. Și Juan continuă să aștepte, la bar, să stea ploaia, ca să se-ntoarcă acasă și s-o găsească din nou acolo pe Victoria.

Când intră în salon, o găsește adormită pe canapea, în fața televizorului, într-o poziție care ar fi foarte incomodă pentru oricine altcineva în afară de ea.

Probabil c-a pierdut ceva, se gândește Juan, neliniștit

ca-ntotdeauna. Dar nu se apropie și nu încearcă s-o trezească.

Se așază în fața mașinii și începe să scrie, după ce și-a numerotat pagina: „Nu mă atingeți. Acum câteva zile, am fost violată. Mi-au făcut de toate. E un miracol că mai sunt încă în viață, dacă asta se mai poate numi «să fii în viață». Dar vă sfătuiesc să-mi dați pace. Sunt încă în stare de șoc: aş putea să vă omor”.

— Formidabil început de roman, comentează Juan cu voce tare.

O privește pe Victoria, i-ar plăcea să-i spună asta. Dar ar trebui să-i vorbească despre întâlnirea sa din bufetul gării, să-i mărturisească că stătuse de vorbă cu o necunoscută.

Istoria cu ghicitoarea era adevărată, dar problemele lui cu Victoria erau cu totul altele. Iar lui Juan nu-i place să vorbească despre ele cu nimeni, în afară de cea direct interesată, fata care momentan doarme, care-i întoarce spatele cum întoarce spatele și televizorului.

„Ce mod ciudat de-a te uita la televizor ...”

Se apropie de ea. Îi place s-o mângâie când doarme. Se așază pe canapea și o-ntoarce.

Victoria nu doarme, sau, de data asta, doarme de-a binelea. Unii oameni ar numi asta moarte, somnul veșnic.

Sub haine, Juan dă peste o seringă hipodermică; o folosise acum câteva ore.

O privește pe Victoria și plânge. Se gândește că Victoria nu-l va putea întâlni niciodată pe bărbatul capabil să-i ofere toată dragostea de care avea nevoie.

Se mai gândește și că nu va mai avea niciodată ocazia să o convingă că bărbatul acela nu era jimeni altul decât el.

NAȘTEREA LUI DADA (1978)

ANONADADO este un grup format din două cupluri progresiste și dintr-o fată singură, tenace și spontană până la brutalitate.

A este fata singură.

NO este soțul lui n-a, iar

DA este soția lui DO.

A este o fată foarte independentă. Totul trebuie să încapă în triumghiul ei superior A. Ceea ce, fără îndoială, o face cea mai interesantă din grup. Din acest motiv ea e întotdeauna trimisă pe post de cercetaș.

NA este soția anodină tipică, cea pe care soțul o distruge fără ca măcar să-i ceară părerea. Pentru că trăiește în umbra lui. E

întotdeauna în spatele lui.

În schimb, în cuplul format din DO și DA, lucrurile stau exact pe dos. Nu e ea DA mai inteligentă decât NA, dar militează în sânul unui grup „pedant-feminist” și, de fapt, merge mereu înaintea soțului, într-o zi, un prieten de-al lui DO (în analiză, trecea atunci printr-o fază de sinceritate excesivă) îl făcu să realizeze că DA îl domina; DO îi mărturisii că faptul de a merge în spatele lui DA constituia mica lui plăcere cotidiană.

Cum ne puteam aștepta, prezența lui A ridică o reală problemă celorlalte două cupluri. Trăiesc toți sub același acoperiș, iar coabitarea cu A nu-i întotdeauna ușoară.

A e drăguță și pe anumite femei, de genul lui n-a și DA, frumusețea celorlalte le îngreșează.

— A desface un pic prea mult coapsele, mă-nțelegi? Își spun ele una celeilalte.

Dar un lucru e sigur: A e cu picioarele pe pământ. Nu trebuie decât s-o asculți ca să te convingi:

— Tind spre înalt, nu pot să-l evit, dar sunt conștientă de limitele mele.

NONADADO s-a născut în ziua în care A s-a decis să-și părăsească cei patru prieteni. O lume nouă s-a deschis atunci în fața lor: lumea negării lui NADADO. În lumea asta, le este permis să se scalde, dar nu pot înota, căci pericolul e prea mare.

Nu pot înota nici în sensul curentului, nici împotriva lui.

Nu se pot scălda nici în bogății. Conștienți de pericolul pe care-l implică apa pentru ei, cele două cupluri fug din țară și se stabilesc în deșert.

Uneori comentează, cu regretul pe care ți-l provoacă plictiseala:

— Ah, de-ar fi și A aici!

Dar în fond, știu că A s-a retras, și asta doar din cauza propriilor lor reticențe.

Într-o zi, NA și DA, profitând de absența soților, flecăresc:

— Țștia doi făceau viața imposibilă!

— Uită că o femeie, orice gusturi ar avea, are și o inimă.

— Dacă cel puțin ar fi profitat de plecarea ei ca să se ocupe mai mult de noi, soțiile lor legitime!

NO și DO sosesc la timp pentru a surprinde o parte din conversație.

NO: Când rămân singure, astea devin repede insignifiante!

DO: Sunt mediocre!

NO: Important e că a fost inaugurat un nou pod peste fluviul
KWAL. 104

DO: Iar micuța Hélène aproape-a devenit femeie...

NO (meditând): Îți dai seama? Fără ele, am fi condamnați să nu fim altceva decât niște știri vulgare pe bandă.

Un lucru e sigur. NA și DA sunt foarte superficiale împreună. Singurul lucru care le preocupă e să le poruncească tuturor celor pe care-i întâlnesc să înoate imediat. E primul lucru pe care l-au făcut când i-au văzut venind pe NO și DO, aducându-le ultimele vești din țară și din restul lumii. După ce i-au văzut înotând însă, și-au dat seama că asta nu le făcea mai fericite și că înotătoriiăștia erau la fel de inutili ca tot ce le-nconjura.

DA se hotărî deci să-și schimbe viața și deveni secretară la Caritasoferindu-și cu generozitate salariul unei alte instituții sociale.

Fuga lui DA dădu naștere unei situații noi la foștii ei tovarăși, NO, DO și NA. Se cuplară cu toții. Vreau să spun că DO rămase cu NONA și trăi cu ei marital.

Într-o zi, când erau toți trei împreună, un hipiot se apropie și le ceru ceva. Drept răspuns, primi un violent șut în rundul lui mare și terfelit.

Același hipiot, cu totul din întâmplare, sună la ușa lui DA și-i ceru și ei ceva. DA n-avea nimic, nu-i putea oferi decât hainele de pe ea: ceea ce și făcu. Apoi, se duse să lucreze nudă la Caritas. Dar nu fu lăsată să intre. Ce scandal!

Pentru a-și dovedi ei însăși că încă exista, că nu era compromisă, DA plecă alergând în direcția muntelui pentru a-și striga acolo numele.

Ecoul îi trimise înapoi strigătul ei monosilabic.

DADA se născuse.

SEXSCRIS PE VÂNT

lui Douglas Sirk

Tocmai am născut un copil negru. Nu știu cum s-a putut întâmpla asta. Dacă peștele meu își dă seama de asta, mă omoară. Dacă maică-mea își dă seama, mă omoară. Dacă nevasta sergentului Torrejon își dă seama, mă omoară. Dacă sergentul Torrejon își dă seama, mă omoară pentru că nu mi-am luat toate măsurile de precauție. Cred că sunt în pericol.

Mă scol. E frig la Madrid... Tot frigul iernii ăsteia s-a strâns în camera mea. Copilul, deși e negru, are ochi albaștri. Și mă privește, îi este foame. Sun la localul Paixarinos. E chiar în fața mea. Cer un pic de tocană galițiană pentru băiatul meu.

Ce pot face? Maică-mea trebuie s-ajungă dintr-o clipă în alta. Telefonul sună. Cu un accent american:

El: Ce faci, dragostea mea? Ai dormit bine?

Eu: John, îți mai amintești noaptea noastră?

El: Da, cu siguranță...

Eu: Mi-ai pus-o.

El: De patru ori. Și tu mi-ai pus-o.

Eu: Ei bine, în dimineața asta, am născut un copil! 106

El: Un copil?

Eu: Da, un copil negru, ca tine. *El:* Dacă ai un copil, e-al tău. Trebuie să mă uiți, asta-i tot. *Eu:* Da, dar tu ești tatăl lui.

El: Ascultă, nu vrei să ți se-ntâmple același lucru ca fetei „del crimen de la tinaja” ...

Americanii nu sunt drăguți. Am observat asta adesea, citind ziarele, dar n-am vrut niciodată s-o cred. E un popor de uriași fără inimă. Dar cum să-i explic asta maică-mii? Va descoperi că-s o întreținută, că-mi plătesc prin sex chiria la apartament. Va trebui să renunț la toate, să părăsesc Spania, să plec într-un loc unde nimeni să nu-mi știe viața mea trecută. Voi fi chelneriță. Dacă măcar ar fi fost copilul! De ce o asemenea prejudecată împotriva negrilor? Mie îmi plac negrii. Mi-au plăcut întotdeauna. De asta-mi plăcea sergentul.

Negrul m-a prins întotdeauna bine.

Se-aud bătăi în ușă. Cine poate fi la ora asta? E chelnerul de la Paixarinos. Un tânăr inocent care mă iubește la fel de mult cum iubește fotbalul.

Un tânăr sensibil și care miroase a sandviș cu șuncă.

Chelnerul: Am adus tocana.

Eu: Miroase bine.

Chelnerul: Mâncăți-o repede. E caldă. Am încălzit-o pentru dumneavoastră.

Eu: Să nu te-ndrăgostești niciodată de-un negru de la baza societății. Continuă să servești la restaurant, așa n-o să bagi de seamă răutatea lumii, încă mai poți fi salvat.

Chelnerul nu înțelege, dar e emoționat.

Chelnerul: Păreți necăjită.

Eu: Am lucrat toată noaptea. Eram de gardă la spital. A trebuit să-l mint.

Eu: Du-te. Te-așteaptă clienții să le servești micul dejun. E cel mai bun mod de a-ți începe ziua.

Și el pleacă. Sunt din nou singură. Și așa mi-ar plăcea să rămân pentru tot restul zilelor mele, singură. Dar peștele meu va sosi dintr-o clipă-n alta. O să vrea să-i dau bani, să se-ntâlnească cu maică-mea care a sosit la Madrid pentru comuniunea fiicei surorii mele. Trăiesc într-o lume ostilă. Nimeni n-are grijă de mine decât atunci când vine vorba să-mi tragă o chelfăneală. Voi fi femeie de serviciu. Din fericire, o să-ntâlnesc în Germania o familie bogată cu o doamnă semănându-mi leit care o să-mi dăruiască hainele ei. Renunț la lume. Plânge copilul. Și numai asta contează.

Molfăie chiloții mei. Sărăcuțul de el, i-e foame. Pun tocana galițiană lângă măsuta de noapte.

— Mănâncă, îi zic.

Mă privește cu ochii lui mari, albaștri. Va fi manechin, dacă nu cumva o să fie dansator. Va seduce toate nevestele membrilor cei maieminenți ai guvernului. Și eu voi trăi ca o regină; dar asta va fi când voi îmbătrâni, pentru că, din pricina vieții care mă așteaptă, pielea de pe chipul meu repede se va zbârci. Din clipa în care fiul meu va deveni celebru, îmi va plăti liftingurile. Trebuie să mă grăbesc. Trebuie să-mi fac valiza.

Gata, am făcut-o. Ies în stradă, în spatele ferestrei, îl văd pe tânărul chelner de la local. La revedere, Paixarinos. Dac-aș fi fost mai puțin angoasată, poate m-aș fi căsătorit cu băiatul ăsta și mi-aș fi sfârșit zilele mulgând vacile 108

pe câmpiile Caliciei, misterioase și umede. Acum însă e prea târziu. Am fost curvă și am un copil. A venit clipa să mă sacrific.

Adio, proxenetule. Adio, mamă. Adio, sergent. Adio, Madrid. Adio, Spania. N-or să-mi cadă dinții dacă devin femeie de serviciu în Germania!

PROMOVAREA

M-am întors acasă, slăbit, ca întotdeauna, după ultima călătorie. Mi-am lăsat valizele în hol și, chiar înainte să-ncui ușa, mi s-a părut că era ceva ciudat. O îndoială a pus stăpânire pe mine: casa se schimbase. Simțeam în aer ceva ca o prezență, ca și cum nu eram singur. La prima

vedere, totul era la locul lui, prea mult loc, ca atunci când asistenta sau secretara ți-a făcut ordine în locul tău. Am deschis ferestrele pentru ca aerul și zgomotele să-mi pătrundă în cameră.

Primul lucru pe care-l fac atunci când mă întorc acasă dintr-o lungă călătorie e să mă cac. M-am dus la toaletă asemenea câinelui lui Pavlov, cu ochii închiși. Așezat în aceeași poziție dintotdeauna, am constatat că nu ieșea nimic. De-abia am reușit să trag două sau trei bășini uscate și-nțepătoare... N-am insistat...

Întors în hol, m-am zărit în oglinda din baie. Aveam dreptate; vin străin intrase în viața mea. Și străinul acesta eram eu.

Mă simt întotdeauna așa atunci când vorbesc sau mi se vorbește despre cele șapte filme care constituie filmografia mea de până în prezent. Șapte filme care vorbesc despre mine și despre tot ce mă-nconjoară. Toate reflectă ce-i mai bun și ce-i mai rău în persoana mea. În ciuda acestui lucru, am impresia că nu v-am istorisit încă povestea pe care pretindeam c-aș vrea să v-o spun. Și nu sunt sigur că

110

O s-ajung s-o fac-vreodată, însă, fără-ndoială, asta e aventura cinematografiei.

Dacă mă mulțumește ceva, e c-am făcut ce-am vrut. Bună sau rea, cariera mea îmi aparține și nu mi-a fost în niciun caz impusă. E un mare privilegiu și pentru nimic în lume n-aș schimba-o cu altceva, într-o țară în care să faci cinematografie e aproape un miracol, eu am hotărât întotdeauna ce film trebuie să fac. N-a fost mereu ușor, adesea a fost nevoie de încăpățănare, dar trebuie să recunosc că norocul și un simț înnăscut al oportunităților m-au ajutat din plin.

Filmele mele au fost difuzate pe ecranele spaniole în perioada în care Spania începea să le trezească vecinilor săi curiozitatea, întâmplarea asta m-a ajutat mult, știu.

Astăzi, două mari pericole mă pândesc: Ceilalți și Eu însumi. Tot ce-mi vine din exterior este pe cât de tentant, pe-atât de echivoc. Mi-ar plăcea ca tot zgomotul acesta multinațional care mă urmărește să înceteze mai repede, pentru ca persoanele care fac proiectele să apară cu mai multă autenticitate. Multe propuneri, unele mai abracadabrante altele, nu-ncetează să mă bântuie. Simt, mai mult ca niciodată, nevoia să meditez la tot ce vreau să fac și să-mi aranjez viața în mijlocul acestei agitații, cum am făcut întotdeauna până în clipa de față. Am luat brusc decizia de a deveni proprietarul propriului meu teren. Un spațiu

de dimensiuni intime, ferite de tapajul provocat de ultimul meu film. În rest, doar oportunități.

Al doilea pericol: sunt chiar eu însumi. Nu vreau ca opera mea viitoare să fie contaminată de fuga interioară, de propria mea contemplație. Aceste clipe de intimitate sunt atât de rare, încât ar fi periculos să le valorizezi prea mult.

Cel mai bine-ar fi să mă arunc, ori de câte ori se poate, în următorul film și să-l leg imediat de cel ce va veni după. Până acum, un film m-a condus spre altul, într-un proces din cele mai firești și chiar sub ochiul publicului. Totuși nu-i vorba de niciun calcul aici: e imposibil să calculezi o traiectorie atât de imprevizibilă precum e aceea a cinematografei.

Pepi, Luci, Bom și alte fete din cartier marchează intrarea mea în circuitul comercial și n-a fost decât continuarea logică a perioadei mele de filme turnate pe peliculă de opt milimetri.

Povestea ar putea să se-ntâmple în orice alt mare oraș, însă detaliile nu-i aparțin decât Madridului, epocii de aur a popului madrilen, culturii punk, benzilor desenate și focului de artificii generalizat. Modernitatea amestecată cu braser, petrecerile și manechinele extravagante care mănâncă numai morun și grâu fiert.

În *Labirintul pasiunilor*, am continuat străbaterea esteticii pop tipic urbane, adoptând, cu-acest prilej, o tonalitate voit optimistă. *Pepi* s-a născut din austera cultura pop new-yorkeză de la sfârșitul anilor șaizeci, în cele două filme apare, mascată însă, una dintre preocupările mele: fragilitatea relațiilor în interiorul cuplului; totul povestit de cele două fete independente, energice și foarte singure.

Cu *în tenebre*, îmi deschid inima și-ncep să abordez, mai puțin pudic, dificilele cărări ale pasiunii. Am recurs la bolero – expresia paroxistică spontană a ceea ce vreau să povestesc – și mă deplasez, cu camera în mână, chiar în inima universului în care trăiesc actorii principali. Mă apropii de *melodramă*, unul dintre genurile mele favorite, și de *music-hall-ul kitsch* (care a fost întotdeauna foarte prezent în filmele mele). Schimb universul și estetica în *Ce-am făcut să merit asta?* filmul meu cu cele mai evidente preocupări sociale.

În 1984, când eram în culmea acelu curen care s-a numit „modernitate”, am hotărât să-mi dezvălui rădăcinile populare. Producătorul a găsit foarte periculos faptul că-mi 112

schimbam astfel estetica și motivațiile, dar criticii și publicul au

fost emoționați să descopere că nu-mi ascundeam rădăcinile. Tema este foarte clasică. E vorba despre povestea migrării unei familii rurale în marea metropolă și despre lupta ei pentru supraviețuire. Toată lumea are-n minte *Rocco și frații săi*. Am încercat să creez o formă de „neorealism reformist” în jurul unui personaj central care m-a interesat întotdeauna: femeia gospodină, totodată stăpâna casei, femeie și victimă a societății.

Matador a presupus o schimbare radicală și riscantă. E cel mai abstract din filmele mele, care vorbește totuși despre ceva absolut concret: plăcerea simțurilor. E un film foarte fin, foarte dur, o tragi-comedie în care moartea e concepută ca un motor al excitației sexuale. Abordând un ton de legendă, *Matador* e cealaltă fațetă a *Legii dorinței*, film foarte naturalist, care vorbește despre o abstracțiune: dorința. Nu sunt filme moraliste, deși în amândouă eroii trebuie să plătească un preț foarte ridicat pentru a-și satisface pasiunea.

A venit apoi *Femei în pragul unei crize de nervi*, o comedie ușurică; consacrarea, gălăgia, premiile. Saturația.

Celor pe care-i interesează cinematografia mea aș vrea să le reamintesc fidelitatea anumitor colaboratori fără de care cele șapte filme ale mele n-ar fi putut fi turnate niciodată: Pepe Salcedo, montaj; Angel Luis Fernandez și José L. Alcaine, operatori; Carmen Maura, Julieta Serrano, Chus Lampreave, Kitty Manver, Eusebio Poncela, Antonio Banderas, Bibi Anderssen, Veronica Forque, Maria Barranco, Carlos Cambrero, Cossio, Esther García etc., și fratelui meu Augustin.

SFATURI

PENTRU A DEVENI UN CINEAST DE RENAME INTERNAȚIONAL
VOCATIA

Într-o zi, cineva în plină criză de disperare mi-a cerut un sfat. N-am știut ce să-i răspund și i-am zis ceva care n-a făcut decât să-l disperseze și mai tare.

De exemplu, un prieten vine să mă vadă și-mi mărturisește că vrea să se sinucidă pentru că *asta* nu merită să-ți dai osteneala. După ce l-am privit c-un aer mirat – pentru că nu-mi place să avem atâta încredere unii în alții –, singurul lucru care mi-a venit în minte a fost să-i dau dreptate și să-l împing, astfel, fără să vreau, la sinucidere. Sunt prea sensibil.

Asemenea lucruri mă-mbolnăvesc. Și chiar dacă oamenii suferă mult, nu-mi place să se sinucidă. Acum câțiva ani, am trecut, din acest

motiv, printr-un fel de criză și mi-am jurat să nu mai dau niciodată sfaturi. Și, ca pe toate promisiunile precedente, nu mi-am ținut-o! S-a întâmplat în timpul unui interviu acordat lui Mercedes Mila pentru *Buenas Noches*. Îmi ceruse să le dau câteva sfaturi tinerelor care, asemenea ei, voiau să fie la modă. Am răspuns prompt. Unele din sfaturile mele au fost foarte comentate, altele aplicate cuvânt cu cuvânt, mai ales în provincie! Drept urmare, mulți oameni m-au felicitat și-am sfârșit prin a cădea la pace cu acest subprodus moral care se numește *sfat*. Programul lui Mila m-a făcut să-nțeleg că un sfat nu te conduce iremediabil la sinucidere. Și numai odată cu trecerea anilor am aflat anumite lucruri, mai ales că nu trebuie să-i luăm pe alții prea în serios și că trebuie să știm să ne folosim de ironie pentru a ne apăra, în fond, grației ironiei mele, niscaiva micuțe din provincie au devenit „moderne” și sunt, în prezent, fericite să locuiască la Madrid. Dacă vrei să fii crud cu abnegație, să nu vorbești niciodată serios!

Acum trei ani, am regizat un film, *Labirintul pasiunilor*, care afirma că: Madridul este centrul universului și toată lumea vine aici să se distreze! Mulți au crezut-o și iată câte reviste nu mai conțin să vorbească azi numai de asta.

Încurajat de acest prim succes, deși perioada vacanțelor de vară nu-i cel mai bun anotimp pentru tot ce are legătură cu mass-media și informația, urc pe podiumul pe care mi-l oferă suplimentul cultural cel mai important al țării, angajându-mă să dau o mulțime de sfaturi celor care s-au născut într-un sătuc și vor să devină regizori celebri de renume internațional. Ceea ce înseamnă că sfaturile următoare sunt valabile pentru toată lumea.

I

Înainte de a deveni o „valoare-în-creștere” sau pur și simplu o „tânără-speranță-de-patrazeci-de-ani-devenită-realitate”, trebuie să te convingi că ai acel lucru despre care nimeni nu vorbește: vocația. „Vocația” este ceva profund „bun” care nu-ți vine nici din partea tatii, nici din societatea în care trăiești, nici de la logodnicul tău.

CUM SĂ DESCOPERI DACĂ AI VOCAȚIE?

Te naști într-o bună zi și privești în jurul tău cu ochii răutăcioși și plini de ranchiună ai unei ființe inocente și lipsite de experiență. Descoperi că nu vrei să fii nici inginer, nici medic, nici avocat. Că nu ești deosebit de atras de poșta din 118

satul natal. Cât despre ideea de a deveni agricultor: te scoate din

minți. Descoperi, nu fără durere, că ești diferit.

Iată unul dintre simptome, pe care l-aș califica drept „alarmant” și care dovedește un anumit tip de „vocație”, însă nu poți să fii sigur că este vorba chiar de virusul cinematografilei, înainte de asta, trebuie să treci una dintre tonele de încercări pe care *viața* nu va întârzia să ți le scoată în cale.

II

CUM SĂ TRECI CU BINE DE-ACESTE PROBE ȘI SĂ TE CONVINGI CĂ AI CU ADEVĂRAT VOCAȚIE? CUM SĂ EVIȚI POSIBILITATEA DE-A PUTREZI ÎNTR-UN SĂTUC?

Viața în provincie nu este interesantă decât pentru artiștii care, pe lângă scris, iubesc vânătoarea și pescuitul sau pentru toți cei care, înspăimântați de complexitatea vieții moderne, se refugiază în problemele familiale care le vor permite să scrie un roman „realist până la cruzime”, care va fi cu siguranța adaptat pentru marele ecran și va primi numeroase subvenții de la stat. Dar pentru un băiat care vrea să triumfe la Los Angeles sau la Tokyo, viața într-un sat este realmente o pierdere de timp. În consecință, primul lui obiectiv e să evadeze de la țară cât mai repede posibil. Pentru asta, va trebui s-aștepte să împlinească paisprezece sau cincisprezece ani. În acest răstimp, singurul lucru pe care-l ai de făcut (scuză-mă că te tutuiesc) e să citești *best-selleruri*, să te scalzi în râu, să manifesti un profund dispreț pentru colegii de școală, să-nveți pe de rost filmele lui Mae West și Bette Davis, să le folosești dialogurile ori de câte ori vreun profesor îți pune vreo întrebare și, mai ales, în fiecare zi să-ți dorești mai presus de orice să pierzi din vedere această atmosferă și să transformi Madridul.

Londra, New York-ul, Tokyo sau Vigo în orașe mitice, în fine, să nu-i crezi pe cei care te asigură că Albania este o țară cât se poate de distractivă, nici pe aceia care încearcă să te convingă că trupele de rock cele mai tari și cele mai bune droguri sunt în Polonia sau că noua modă cehă este pe cale să-i detroneze pe stiliiștii italieni.

Ai împlinit acum paisprezece sau cincisprezece ani. Viața câmpenească te-a făcut să evoluezi foarte mult fizic. Cugetul tău, dimpotrivă, e la fel de gol ca ziua în care ai venit pe lume. A sosit vremea să-ți părăsești familia și satul natal. A venit ceasul să te urci, în zorii zilei, în mașina care te duce în capitală și să-ți juri că n-o să te mai întorci niciodată. Te uiți pe geam și e ca și cum propria-ți privire ar înlătura toate acele peisaje pe care crezi că le vezi pentru prima oară.

Te înșeli pentru că memoria este un lucru pe care-l ai în ciuda voinței tale. Dar, în forul tău interior, știi bine că-ți vei aminti, poate, toate astea, dar numai în scopul de a regiza, poate, într-o zi un film trucat „rural”, în care vei lua în derâdere supele-i prea grele, picioarele pline de varice, obezitatea și gura urât mirositoare. Toate valorile înalt morale de care nu se vorbește niciodată în filmele care se ocupă de tradiția țărănească...

Ai ajuns la Madrid. Viața nu-ți surâde deloc, dar ești fericit; ei bine, în fine începi să faci parte dintr-un decor pe care nu-l întrezăriseși niciodată până atunci decât la televiziune sau prin reviste.

ORAȘUL

Singura ta experiență, ca scriitor, se reduce la câteva scrisori pe care o vecină analfabetă ți-a cerut să le trimiți pe adresa părinților ei care locuiesc în Germania. Ești totuși cu un picior în Madrid și, în ciuda vârstei tale fragede, trebuie, printre altele, să te simți și să te porți ca un scriitor blazat.

Imaginează-ți că la autogara (lucrurile astea se întâmplă frecvent în marile orașe) dai peste-o „stea decăzută” care tocmai își caută un „șofer” venind, ca și tine, dintr-o regiune îndepărtată a capitalei. O recunoști pe acea „stea decăzută”. Ai văzut mai multe din filmele ei la televizor cu ocazia rulării unui ciclu Alfonso Paso. Nu-l recunoști pe tipul pe care-a venit să-l caute, dar ghicești care-i adevărata lui meserie. O citești în ochii ei și în privirea pe care ți-o aruncă. Fără să se-ndoiască de ea însăși, se apropie și te întreabă:

— Îți cauți de lucru?

— Da.

— Ce știi să faci?

— Sunt artist.

— Ce fel de artist?

— Scenarist, regizor și, uneori, dar numai între prieteni, actor și manechin.

— Și nu găsești că-i puțin cam prea mult?

— Nu, setea mea de experiențe este inepuizabilă.

Propoziția asta nu-mi aparține, dar nu contează. Ea nu știe, e practic la fel de analfabetă ca și tine. Are un trecut zbuciumat și mulți bani murdari. Iar tu, tu n-ai altceva decât un oraș enorm care-și deschide gura să te devoreze. Dar nu știi încă asta, știi doar că vrei să trăiești, îți vin în minte anumite filme, în care unii oameni își doreau

același lucru ca și tine...

— Îmi plac oamenii care nu se epuizează, zise ea, făcând aluzie la ultimele tale cuvinte, dar nu mă deranjează să vorbim despre asta. Gura n-a fost făcută doar pentru vorbe, nici pe departe. Așa că nu vorbim decât atunci când nu știm ce altceva să facem. Le-aș da eu o îndeletnicire aparte gurii tale și tot trupului tău. Dar nu aici. Am depășit stadiul WC-urilor din gară. Vino cu noi.

Și iată-te plecat, cu ea și cu șoferul care pare mai sensibil decât tine (și fără cea mai mică vocație artistică, îți dai imediat seama de asta), poate și mult mai împăcat decât tine cu propria condiție de obiect musculos.

Casa este imensă. Are o piscină, o grădină, un garaj, niște scări și fotografii cu ea pretutindeni; multe fotografii. Și un servitor bătrân care a făcut pușcărie pentru că i-a furat bijuteriile, dar pe care ea l-a readus, cu generozitate, în slujba ei după ce-și recuperase bunurile.

Din nu știu ce motiv ciudat, nu vrei să te culci cu ea. Nici măcar cu ea și cu șoferul în același timp. Și-o arăți foarte clar.

— Doar v-am spus că sunt artist.

— Și eu, dar asta nu ne-mpiedică să ne distrăm puțin împreună.

Cum poți lesne constata, nu se lasă. E bogată și se știe puternică. Nu știi ce să-i spui. Lângă tine, e o bibliotecă unde se văd mai multe exemplare din *Memoriile* ei. Iei unul. Te întrebi dacă să-i dai în cap cu el sau să-l iei în 122

camera ta ca să-l citești. Dintr-odată, îți vine o idee. Într-o zi, ai văzut la televizor *Amurgul zeilor* și te-ai identificat mult cu personajul interpretat de William Holden. Fără să eziți, declari:

— Voi face-o adaptare după *Memoriile* dumneavoastră. Dacă nu vă deranjează, voi începe lucrul chiar de mâine. Azi mă simt obosit.

Și te retragi în camera ta.

O dată rămas singur, înțelegi că nu ești stăpân pe situație.

Nu ești obișnuit nici cu niște case așa de mari, nici cu niște dame așa de obscene.

Descoperi că ești un copil, că n-ai pic de experiență și că, în afară de obrăznicie, n-ai altă armă decât trupul. Cineva bate la ușa camerei tale cu intenția să-și capete partea de prăjiturică.

Chiar în clipa asta, sau puțin mai devreme, trebuie să-ți pui întrebarea următoare:

SUNT OARE DISPUS SĂ PRACTIC CEA MAI VECHE MESERIE DIN

LUME, ADICĂ: PROSTITUȚIA?

Dacă răspunsul e afirmativ, a sosit clipa să te pui pe treabă.

Cu banii pe care-i storci de la cucoana asta desfrânată și de la unii dintre prietenii ei, te poți înscrie la un liceu, poți lua cursuri de dans, poți să-ți faci un portofoliu, să dai un anunț, să fii angajat pe post de chelner în vreun local pentru homosexuali, zece ani să tot citești reviste de modă, să dai pahare peste cap, să te droghezi și să descoperi că, în tot acest răstimp, n-ai scris nimic, nici măcar o bandă desenată, și mai ales că n-ai turnat nici măcar o singură scenă dintr-un film. Chiar dacă ai „lucrat” ca angajat într-un magazin și ai apărut o dată pe coperta unei reviste pentru midinete. O să-ți amintești de asta. Se-ntâmpla într-una din nopțile alea, o cuceriseși pe starleta A.O... *Unfreelancer* ți-a făcut o ședință de fotografii... ea spusese că erai un producător american și c-o să vă căsătoriți cât de repede... Să-nchidem paranteza.

Dacă răspunsul e negativ, trebuie, fără să mai stai pe gânduri, să pleci din casă. Șoferul o să-ți dea o mie de pesetas pentru că l-ai făcut să sufere, pentru că-i foarte simțitor și foarte emoționat de integritatea de care dau dovadă uneori ceilalți băieți. O să-ți recomande un hotel unde vei putea să-ți petreci noaptea și, a doua zi, o să te-ntâlnești cu alți băieți care sunt în aceeași situație ca tine, dar care au, fără-ndoială, mai multă experiență.

Ieși să dai o tură cu ei. Orașul e frumos, iar tu te simți liber, îți place asta. Nu vrei să rămâi însă inactiv. Amicii tăi fac trafic de droguri. Firește, îți propun să intri în „business”. De astă dată, trebuie să-ți pui cea de-a doua întrebare importantă:

SUNT OARE GATA SĂ DEVIN TRAFICANT, DEALER, SĂ-MI ASUM UN ASEMENEA RISC?

Dacă răspunsul e afirmativ, nu-i nicio problemă. Pentru tine, a sosit clipa să afli că tot ce se spune despre lumea drogurilor e adevărat, îți asumi riscul ca vreun decorator smiorcăit căruia i-ai vândut cocaină să se îndrăgostească de tine și să vrea să se joace de-a Pygmalion; dar, în acest caz, atenție, ai reveni la situația inițială, deci nu uita să-ți pui din nou întrebarea numărul unu. Nu uita nici că nu ești dispus să-ți pierzi vremea și, mai mult, că ți-e frică.

Singura parte bună a fricii e că, uneori, te ferește să faci lucrurile pe care n-ar trebui să le faci. Partea proastă e că, alteori, te-mpiedică să faci lucrurile pe care-ar fi trebuit să le faci. Nu contează din ce motiv.

Dacă răspunsul e negativ, nu-ți rămâne decât o singură soluție: să rămâi credincios cuvântului dat tatălui tău, adică să te duci la 124

una dintre mătușile care locuiește în San Blas și să te instalezi acolo, anunțând-o cu ipocrizie că ai venit să urmezi niște cursuri de contabilitate și să-nveți să lucrezi la mașină (să scrii, nu să coși) ca să te angajezi la o bancă. Ca să-ți plătești studiile și accesoriile de care ai nevoie, unchiul tău, zidarul, o să te ia cu el la muncă. Și-atunci va trebui să te prefaci mulțumit.

Înainte să te culci, o să dai o raită prin cartier. Oamenii pe care-i întâlnești seamănă prea mult cu cei pe care i-ai cunoscut în satul natal, cu deosebirea că merg mai repede și sunt prost dispuși. O voce interioară îți va șopti: „Fă ce trebuie să faci, nu te vei putea sustrage destinului tău mediocru”, în toată istoria cinematografiei, nu s-a văzut niciodată un regizor care mai întâi să fi fost zidar. Unii au fost tehnicieni de montaj, cartofori, aristocrați comuniști, arhitecți mărunți, dar zidari... niciodată! N-asculta această voce! Întoarce-te la mătușa ta, încuie-te în cameră și-așterne pe hârtie toate tristețea pe care-o simți. (Alt sfat: niciodată să nu publici primele pagini. Ele nu joacă decât un singur rol: să fie primele pagini.)

După, totul va fi mai ușor, va trebui numai s-aștepți încă zece ani ca să începi să faci parte din „Movida”. Dar ești deja pe calea cea dreaptă. Vei trece de la o slujbă la alta. Vei cunoaște mulți oameni. Te vei culca cu jumătate dintre ei. Cineva te va duce să vezi *Pepi, Luci, Bom și alte fete din cartier* și *Labirintul pasiunilor* și vei fi „modern” de dimineață până seara, vei citi multe cărți și te vei prezenta cu succes la concursul de angajare pe post la o bancă, ceea ce, lucru curios, dar te va liniști. Și, atunci când te aștepta mai puțin la asta, cinematografia îți va veni în întâmpinare. Totul se va întâmpla într-o discotecă. Un tip neras va aborda douăzeci de băieți pe care-i va găsi cei mai la modă (printre care și pe tine) și vă va invita să faceți figurație într-un film cu un titlu lipsit de orice echivoc: *Ce fundătură, gagiule, dă-i înainte!*

Totul, în filmul ăsta, de la producție la turnarea lui, e de-a dreptul un tărăboi. Dar pentru prima oară în viață vezi și tu o cameră de filmat.

ÎN CLIPA ASTA, DE-UN LUCRU EȘTI SIGUR: TU ȘI APARATUL ĂSTA SUNTEȚI FĂCUȚI UNUL PENTRU CELĂLALT.

CE-I PREA MULT STRICA

Vom trece sub tăcere anii în care ai făcut filme pentru video și

pe peliculă de opt milimetri, în general, povestești întâmplări pe care le-ai văzut, sau mai degrabă asemănătoare cu cele pe care le-ai trăit. Prietenii tăi încep să-ți recunoască tupeul și un anume talent. De la zgârcenie la lux nu e decât un pas, pe care harul și originalitatea ta îl vor face fără dificultate.

Mai devreme sau mai târziu, virusul creației te va împinge să faci ceva. Simți asta. Ai de gând să torni un film pe peliculă de opt milimetri. Toate rolurile vor fi jucate de prietenii tăi. Dar toți sunt, ca și tine, atrași de omagiile lumești și te conving să faci saltul definitiv spre marele ecran.

— Vom turna filmul pe peliculă de 16 mm și vom cuceri lumea asta de rahat.

Inventați un nou sistem de producție: „bacșișul”. Cereți bani tuturor, promițându-le generoșilor donatori câte un rolișor, și iată o mie de pesetas aici, o mie de pesetas dincolo... Dar ție-ți vine o idee mai bună. Grupul „Mecano” dă o petrecere într-un mare oraș pentru a demonstra, la fața locului, că ei sunt singurii „moderni” adevărați. Nu lipsește nimeni. Pentru prima dată, toate grupurile care lucrează la Madrid, bune sau slabe, s-au întâlnit, îi găsești acolo și directorii caselor de discuri, dar mai ales enorm de mult alcool și hașiș. La trei dimineața, când oamenii încep să confunde piscina și paharele de whisky, devii stăpân pe situație și, ca și când ar fi vorba despre un număr în plus la petrecere, îți expui ideea.

— Ați făcut deja în alte locuri ce-o să vă propun și a mers foarte bine, zici tu în loc de introducere. Debutul nostru în cinematografie seamănă puțin cu foametea din Etiopia. Propun să facem un videoclip și un disc la care să colaboreze toate vedetele și toate stelele de pe firmamentul muzical madrilen. Beneficiile operațiunii vor servi la finanțarea filmului *Războiul cosmeticelor*, titlul primului meu lung metraj. Mă angajez să includ pe banda sonoră a filmului, așa de doi bani cum vor fi, cântecul și videoclipul. Unul va servi la promovarea celuiilalt.

— Și dacă ne ducem la fund? întrebă cineva.

— Dacă ne ducem la fund, n-o să fie așa de grav fiindcă mai jos de-atât nu putem ajunge!

Ideea amuză pe toată lumea și toți își oferă colaborarea. Tu ești foarte incitat de tot ce-ai strâns; propui să se-nceapă lucrul imediat. Carlos Berlanga și Tino Casai, singurii care, din timiditate, nu s-au

îmbătat încă, se retrag la bucătărie ca să compună tema cântecului, în doi timpi și trei mișcări, compun o melodie care ar face juriul de la Eurovision să roșească de rușine. Alături de Nacho Canut, Santiago Auseron, Vicente Molina și Marisa Melina, te-ncui în baie ca să scrieți versurile. La opt dimineața, repetați așezați pe urmele de vărsături care murdăresc peluza. Managerii caselor de discuri iau subiectul foarte în serios: numai ei pot decide demararea proiectului. Vă dați întâlnire două zile mai târziu într-un studio de înregistrări.

două zile mai târziu, Paloma Chamorro îți împrumută echipa lui ca să poți începe să lucrezi, dar, din nefericire, nu poți înregistra decât o parte din disperarea ta căci, cu 128

excepția lui Poch, care nu știa încotro s-o apuce la ora aia, nimeni nu vine la întâlnire. Alaska încă nu s-a întors din Londra, unde s-a tuns. Marisa Medina credea că-i o glumă. Carlos Berlanga încă nu s-a trezit. Nacho Canut refuză să fie filmat; detestă camerele. Sânți Auseron crede că asta i-ar putea distruge cariera. Javier Gurruchaga, care încearcă să slăbească zece kilograme, n-a slăbit, în ultimele zile, decât două. Rubi a făcut o criză de nervi la Antonio Alvarro și-așteaptă să i se termine de croit costumul. Trupa Cabinete refuză, găsind melodia prea neserioasă. Cei din Vulpes își pregătesc revenirea și preferă s-o facă singuri. Bernardo Bonezzi cere un contract care să-i asigure primele o sută de prim-planuri cu obrazul său stâng, fără de care nu va cânta.

Nu rămâne deci altă soluție decât să amâni înregistrarea pentru săptămâna viitoare. N-ai putut face decât o fotografie: îi surprinde pe Poch, Paloma Chamorro alături de tine, pentru reportajul din *Vanity Fair*. În sfârșit, sosește și Fani Magna! îi cere sunetistului o mie de pesetas și, în mai puțin de jumătate de oră, improvizează un LP cu Poch, care va deveni o bandă sonoră nemaipomenită. La urma urmelor, ziua nu-i pierdută...

a doua zi dimineață, veți ajunge să înregistrați cântecul. Studioul de înregistrări se transformă într-un adevărat câmp de luptă. Cum ești foarte zăpăcit, ai înregistrat pe o pistă insultele vedetei și pe cealaltă ghionturile pe care și le-au tras. În timpul ședințelor de mixaj, acorzi mai multă importanță tuturor acestor zgomote decât melodiei propriu-zise și asta-i o idee bună pentru că *Războiul cosmeticelor* e un film de acțiune. Un cântec așa de violent se potrivește perfect aici. Să vorbim acum, pentru început, despre tema pe care ți-ai ales-o.

Difuzorii de filme ți-au propus mai multe opțiuni: un roman spaniol care ia în vizor problemele tineretului (e suficient să te inspire din opera lui Martin Virgil); o continuare la *Opera Prima* sau ceva care să semene cu *Crime de Cuenca* sau cu *La Vaquilla*. Nu ți-ar refuza niciun remake după *Sfinții inocenți*. Recunoști că ești incapabil să-ți asumi asemenea încercări și nu vrei, cu niciun preț, să-ți pierzi libertatea de creație. Difuzorii n-au nimic de-a face cu asta, dar, în clipa de față, îți asumi pe deplin marginalizarea. Te simți mai american decât Warhol și mărturisești că războiul din Vietnam e cel care a avut cea mai mare influență asupra ta. Și, de altfel, asta-i subiectul filmului tău.

va fi un film belicist. În fundal: războiul din Vietnam. Dar războiul despre care vei vorbi va fi mai vechi: e cel pe care-l duc de milenii bărbații și femeile.

Infirmierele care sunt pe front nu se înțeleg cu soldații și refuză destinul ăsta de femei americane, care înseamnă, în asemenea circumstanțe, să panseze rănile bărbaților. Ele, care sunt toate lesbiene, suportă cu greu să-și petreacă atâta timp în spital, în timp ce alții au bucuria de a putea ucide vietnamezi.

Într-o zi, este anunțată sosirea lui Raquel Welch și Charo Baeza, care vin să cânte și să danseze pentru soldați. Infirmierele se supără și iau cuvântul: „Femeia americană se limitează, pe timp de război, să joace doar rolul de infirmieră, dar, în plus, este și condamnată să-și arate trupei de soldați fesele pentru a-i distra! Hotărât lucru, e prea mult!”

Vietnamezii nu sunt străini de aceste mișcări de protest. Știu că moralul soldaților americani ar fi la pământ dacă ar reuși să le răpească pe cele două sex-simboluri. Prin nu se știe ce scamatorie, Raquel și Charo, care de-abia ateriza-130

seră în pădure, dispar brusc, la fel ca și accesoriile lor, în tufișurile pe care napalmul încă nu le-a ars.

Acest incident le-a dat infirmierelor ocazia de-a face o demonstrație a ferocității lor strategice. După ce-și asumaseră sarcina de a-i elimina pe vietnamezi, le recuperară pe cele două artiste.

Vedetele le sunt foarte recunoscătoare. Infirmierele sesizează șansa lor de emancipare, îndrugă verzi și uscate și încearcă să le convertească la feminismul cel mai virulent. Dar starurile nu pierd din vedere scopul călătoriei. Doar n-au ajuns în acest moment al carierei lor ca să lase totul să se prăbușească din cauza unei trăsnăi.

— Suntem, înainte de orice, artiste, zice Raquel, și am venit aici pentru ca militarii ăștia să fie fericiți și să petreacă niște clipe plăcute în compania noastră. Nu ne pricepem la politică, nu-i așa, Charo?

Charo Baeza zice „Da!”; pe ea o interesează Bărbatul cu B mare, Bărbatul abstract, nu cel banal.

— Ah, da? îi răspunde șefa infirmierelor, care e cea mai simplă dintre toate. Dacă sunteți niște artiste așa de bune, n-aveți nevoie de toate fleacurile astea!

Drept pentru care le confiscă pantofii cu toc, trusele de machiaj și costumele de scenă.

— Fără pantofi și fără machiaj, suntem pierdute! exclamă Raquel.

— Refuz să apar desculță și fără machiaj, avertizează Charo. E o chestiune de principiu, de etică.

— Drept cine ne luați; drept Joan Baez? zice Raquel, care nu le-nghite deloc pe infirmiere.

— O să fie așa, și nu altfel! șuieră șefa.

Și le „încredințează” de îndată soldaților. Și Charo, și Raquel repetă întruna că fără pantofii cu toc și fără costumele de scenă n-or să se producă. Și cer să fie trimise înapoi la Las Vegas. Nimeni nu reușește să le convingă să urce pe scenă deghizate în soldat sau în infirmieră.

— Puteți face un striptease. Nu contează cum v-ați îmbrăcat, restul contează, zice, zeflemitor, un căpitan.

— Pe mă-ta s-o pui să se dezbrace, nu pe mine! îi răspunde Charo Baeza, într-o engleză perfectă.

Nu-i nimic de făcut. „Sexy Bouchons”, cum le numesc infirmierele, sunt retrimise în Statele Unite, unde devin pacifiste și instigă toate manifestațiile organizate împotriva războiului care, conform propriilor declarații și după propria lor experiență, „n-are nici cap, nici coadă”.

Și multe alte lucruri se mai întâmplă, dar nu-i suficient loc să istorisim totul aici.

Deși vreo sută de prieteni te-ajută să-ți finanțezi filmul, îți ia un an și jumătate până să te pui pe treabă. Alegi pentru scenariul vietnamez Casa de la Țară și Lacul. Fani Magna joacă rolul principal feminin. Olvido și Popocho le interpretează pe Charo Baeza și Raquel Welch. Willi Montesinos e un ofițer american, iar mai multe trupe de *heavy* îi interpretează pe vietnamezi.

Ai crezut că n-ai să poți duce niciodată la capăt filmul ăsta și totuși, într-o zi, l-ai terminat. Apoi, crezi că nu va fi niciodată difuzat. Dar o întâmplare fericită o să-ți vină în ajutor. „Movida”, decedată de doi ani, redevine la modă. Filmul tău se proiectează într-o sală de categoria a cincea. Mulți tineri vin pentru că au cu toții câte-un prieten de-al unui prieten care a lucrat acolo. Criticii susțin că-i o porcărie. Iar asta-i cea mai bună reclamă! Toată lumea se înghesuie la filmul tău; unii vomită, alții se prăpădesc de răs. Continui să lucrezi la bancă. Nu ești sigur că atâția ani de așteptare ți-au servit la ceva, dar, cum te plictisești de moarte la birou, în timpul liber, începi să scrii un alt scenariu. Nu 132

vei putea, fără-ndoială, să iei de la capăt experiența precedentă. Dar. Ți-ai făcut un obicei din a scrie ca să-ți omori timpul și asta contează: să nu te plictisești prea mult fiindcă plictiseala, cum spunea Gonzalo Suárez, e cea mai gravă dintre boli, singura care-ți permite să continui să trăiești după ce-ai murit.

SINGURĂTATEA DE PE CULMI

Cât de repede trece timpul: s-au scurs deja cinci ani de la *Războiul cosmeticelor*] Ai scris și regizat deja încă alte cinci filme. *Chiria inimii mele*, un poem erotic (relațiile dintre un tată-genial și o fiică mongolă, sub influențat *Eliza, dragostea mea*) turnat în Calicia, una din cele șapte minuni ale lumii. *Halitosis*, un film horror puțin ambiguu, turnat la Odorana. Mirosului pestilențial emanat de actrița principală, traumatizată de cariile ei dentare, îi răspunde briza răcoritoare a altei minuni: Canarele. *AH you need is to kill* (tot ce-ai nevoie e să ucizi); criticii au fost foarte severi în California, la Katmandu și Ibiza. Trebuie spus că subiectul era cam *hard*... O doică de familie bună, care o plimbă pe mezină, Nelsy, un boț de carne de trei ani, profită de asta ca să-și viziteze verișoara care locuiește într-o comunitate hippy, adeptă a anumitor rituri satanice. De-abia ajunsă la intrarea în comunitate, e lovită de amnezie și o abandonează pe micuța pe care n-o mai recunoaște. Hipioții o găsesc pe Nelsy și decid să-și sărbătorească unul dintre riturile lor satanice oferind, ca sacrificiu, sângele nevinovat al copilului. Nelsy, în ciuda vârstei fragede, se zbate cum poate, își mușcă agresorii până le dă sângele, îi lovește cu pumni-șorii și până la urmă fuge. Se întoarce acasă, sănătoasă și întreagă, dar profund traumatizată. După ce și-a petrecut câțiva ani plictisitori în Elveția, se întoarce la Madrid și co-134

mite mai multe crime sângeroase, îi este de-ajuns să zărească un breloc, o tunică sau o pleată jengoasă ca să se dedea îndată crimei celei mai înspăimântătoare, pentru ea singurul mod de a se împlini.

Cel de-al patrulea film al tău a constituit și el un adevărat document despre solitudinea sufletului feminin. *Mai bine singură* e inspirat din biografia Christinei Onassis și e aproape în întregime turnat în cala unui vas unde singură s-a sechestrat pentru a scăpa de o adunătură de cretini. Ai avut multe probleme cu Societatea britanică de protecție a animalelor pentru că, într-o scenă, o vedem pe Christina având una din cele mai sincere conversații cu un șoricel cu care până la urmă se luptă, îl ucide și îl mănâncă.

Ai dovedit, în fine, că erai capabil să regizezi un film rafinat: *Femeia echitabilă*; o comedie sterilă în genul Doris Day-Rock Hudson, în care un personaj feminin cu adevărat pasionant încearcă să transmită mesajul următor: „Trebuie să fii echitabil și drept. Tocmai pentru că sunt astfel, nimic nu-i destul de bun pentru mine; cât despre celelalte femei, pot foarte bine să strângă firmiturile”.

Toate filmele ți-au adus câștiguri. Cu tine, niciun producător n-a pierdut bani. Ai creat un nou stil. Instituțiile culturale și televiziunea te ignoră, dar nu trece nicio zi în care să nu-ți faci apariția pentru a profera vreo vorbă nemuritoare. Casetele video cu filmele tale se vând la prețul aurului pe piața neagră din Albania, în propria ta țară, oamenii s-au plictisit să te deteste și toată lumea a ajuns să te iubească. Acolo chiar ești la modă (când cineva te întreabă ce se va întâmpla când nu vei mai fi la modă, îi răspunzi: „Vreau să nu mai fiu la modă ca să devin un clasic”). Se-implinesc acum doi ani de când ți-ai dat demisia de la bancă. Nu ți se decernează niciun premiu, dar ești invitat la toate premierele. ai reușit. Dar situația ta rămâne incertă. E un noroc chior că o persoană ca mine îți poate oferi cu generozitate câteva sfaturi. De-acum încolo, principalul pericol va veni de la ceilalți. Fie ei ziariști, fani sau tovarăși de drum. Mulți dintre marii regizori nu au reușit să depășească o asemenea dificultate și n-au mai turnat niciun alt film pur și simplu pentru că, la ieșirea de la o vizionare privată sau de la premieră, n-au găsit cuvintele potrivite.

Dacă un ziarist (ăștia-s cei mai răi) îți vorbește despre succesul tău, răspunde-i: „Te simți atât de singur pe culmi!”. Arată-te umil, chiar dacă nu crezi o iotă. Dacă trebuie, inventează-ți o preacinstită boală (mai ales după ce-ai obținut un succes răsunător), oamenii acceptă cu

greu reușita altora. Ea îți va fi reproșată; va trebui să ai întotdeauna un motiv să te plângi. Evită, pe cât posibil, orice afirmație de genul „singur m-am descurcat”. Nimic nu-i mai antipatic decât un *self-mademan*. Toată lumea știe că vii dintr-un sătuc, dintr-o familie de țărani, dar e foarte de prost gust să o repeți întruna; nu uita niciodată că vei întâlni moștenitori bogați arzând de nerăbdare să turneze și ei un film, dar care vor renunța la idee pe parcurs, căci, pentru a face cinematografie, nu-i de ajuns să ai un tată plin de bani.

După succesul primelor tale cinci filme, ideal ar fi ca pe chipul tău să se citească semnele anxietății. Chiar dacă trupul tău păstrează o anumită ținută, te-aș sfătui să mai pui pe tine câteva kilograme fiindcă e *de bon ton* să vezi în obezitate apogeul umilinței și al geniului. Și-n plus, asta o să-ți vină ca o mănăsușă. Te transformi într-un idol și trebuie să rămâi așa. Ți se va cere să faci parte dintr-un juriu care să premieze scurt-metraje... Trebuie să lași impresia că nimic nu ți-ar face mai multă plăcere decât să le dai o mână de ajutor acelor băieți care nu visează decât să se afle și ei, 136

Într-o bună zi, în spatele camerei. Dar realitatea e cu totul alta: există deja un geniu în țara asta, adică tu, și-ajunge! Adevărata competență te înspăimântă, ceea ce e foarte neplăcut. Așa că vei acorda întotdeauna premiul întâi scurt-metrajului cel mai mediocru.

Dacă, din întâmplare, descoperi un băiat care să aibă cu adevărat un viitor, fă-ți-l prieten. Invită-l să se drogheze cu tine până când îți va fi complet devotat. Cinematografia e prea dură pentru *unjunk*: nu va fi niciodată capabil să suporte o filmare de șapte săptămâni. Nu-ți va face niciodată concurență!

Pentru un regizor pe cât de ingenios, pe atât de faimos, una dintre încercările cele mai dificile și căreia puțini i-au supraviețuit e tâmpenia celorlalți. Problema e că nimeni nu știe niciodată prea bine ce să spună la finalul unei vizionări, chiar dacă filmul le-a plăcut. Și tu te simți foarte prost, căci regizorul care-și vede filmul rulând în săli n-are nicio problemă: știe că e o capodoperă și nimeni nu-i va spune contrariul.

O să-ți dau mai multe sfaturi; unul singur ți-ar fi prea puțin de ajutor. Chiar dacă uneori ai următoarea impresie: un film nu seamănă niciodată cu altul. Un film care evocă anumite probleme de societate n-are nimic de-a face cu un film de science-fiction – deși, dacă aceste filme sunt spaniole, uneori le putem confunda... Un film de Manolo

Gutierrez nu e un film de Carlos Saura, un film de Berlanga nu-i totuna cu unul de Del Real, un film de Garoi nu-i totuna cu unul de Capra. Filmele mele n-au nimic de-a face cu cele făcute de Billy Wilder, de exemplu, deși americanii continuă să creadă contrariul.

foarte important. Ori de câte ori te duci la o vizionare, trebuie să ai convingerea intimă că filmul n-o să-ți placă.

SFATURI DE URMAT LA IEȘIREA DE LA O VIZIONARE ÎN FUNCȚIE DE FILMUL PE CARE TOCMAI L-AI VĂZUT.

— Dacă te-ai plictisit de moarte și n-aveai chef să faci decât un singur lucru: să pleci, trebuie să spui:

„E un film cu adevărat neliniștitor”.

— Dacă nu știi cum să-ncepi:

„Munca asistentului de producție m-a entuziasmat. Cine-i? Ce filme-a mai făcut?”

— Dacă imaginea e una dintre cele mai mediocre pe care le-ai văzut vreodată:

„Filmul e de-o rară frumusețe”.

— Dacă regizorul e pur și simplu tânăr: „E plin de prospețime”.

Dacă, dimpotrivă, e mai degrabă în vârstă: „Ce maturitate incredibilă”.

— Dacă n-ai înțeles nimic, nici tu, nici altcineva: „Totul e-atât de subiectiv”.

— Dacă scenariul nu e decât o țesătură de locuri comune: „Ce transparență admirabilă”.

— Dacă actorii, care sunt foarte urâți, sunt și prieteni cu regizorul:

Tu: Castingul e insolit. Unde i-ai găsit pe actorii sau mai bine zis pe NON-actorii ăștia?

Regizorul: Sunt prieteni cu mine.

Tu: Nimic nu-i egalează pe oamenii de rând (ca să nu zic vulgari)! Fac lucruri pe care un actor profesionist n-ar

ÎNDRĂZNI SĂ LE FACĂ!

— Dacă dialogurile nu se-aud: Tu: Improvizezi mult?

Regizorul: Nu, deloc. Scenariile mele sunt solide. 138

Tu: E pur și simplu sclipitor! Dialogurile par așa de naturale c-am putea zice că-i *cineverite*!

Regizorul: Eu le-am scris. Dar muncesc mult la ele. Tu: Ești un adevărat geniu, bătrâne!

Ei bine, ai ajuns unde-ți doreai! Începând de mâine, va trebui să te descurci fără unchiul Almodovar. Nu mai ai un sfaț, dar ai un viitor agitat în față și ești gata să-l trăiești intens. De-a lungul ultimilor treizeci de ani, a trebuit să te lupți atât de mult încât te-ai neglijat puțin. Nu te-ai gândit deloc la tine. Adevăru-i că te simți foarte singur. Dar, împotriva solitudinii, nu-ți pot da decât un sfat. Încearcă să te descoperi pe tine însuși și ține-mă la curent, mi-ar face mare plăcere! Te sărut languros. La revedere.

I surse

Patty Diphusa, *La Luna*, 1983 – 1984.

Fără dragoste, viața nu s-ar mai numi viață, *Diario 16*, 1987.

Scarlett O'Hara, o adevărată femeie din La Mane ha, *Diario 16*. 1988.

Sosirea la Madrid, *Diario 16*, 1989. Modele și obiceiurile anilor '90, *Diario 16*, 1989. Autointerviu, 1984, *Diario 16*, 1984. Un bun început, *El Globo*, 1987. Nașterea lui Dada, *Vibora*, 1979. Sexscris pe vânt, *La Luna*, 1984. Vocația, *Diario 16*, 1985. Orașul, *Diario 16*, 1985. Ce-i prea mult strică, *Diario 16*, 1985. Singurătatea de pe culmi, *Diario 16*, 1985.

cuprins

Cuvânt înainte...5

PATTY DIPHUSA

Eu, Patty Diphusa...13

Realitatea imită pornografia...17

Scenă de menaj în toaleta unei discoteci...23

Un kilogram de fructe de mare...29

Limbaajul este o convenție sau Logodnicul amnezic al Ana Condei...34

De astă dată, n-o să mă mai las păcălită...40

D.G.S. mă calcă pe nervi...45

Fata care semăna cu Spencer Tracy...50

M-am întors...55

Un episod burghez...60

Patty, mitul...67

Eu, Patty, încerc să mă cunosc prin intermediul autorului meu...70

DE UMPLUTURA

Fără dragoste, viața nu s-ar mai numi viață...77

Scarlett O'Hara, o adevărată femeie din La Mancha...80

Sosirea la Madrid...82

Modele și obiceiurile anilor '90...86

Autointerviu, 1984...90

Un bun început...97

Nașterea lui Dada...103

Sexscris pe vânt...106

Promovarea...110

SFATURI

PENTRU A DEVENI UN CINEAST DE RENAME INTERNAȚIONAL

Vocația...117

Orașul...121

Ce-i prea mult strică...127

Singurătatea de pe culmi...134